

யாழ்ப்பாணம்

சிறுகதைகள்

அராலியூர்
ந. சுந்தரம்பிள்ளை

T. Menaka

T. M. G. K. A.

யாழ்ப்பாணம்

சிறுகதைகள்

அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை

கடையிற் சுவாமி வீதி
நீராவியடி
யாழ்ப்பாணம்.

தூல்: யாழ்ப்பாணம்

ஆசிரியர்: அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை.
B. A (இலங்கை) கல்வியில் டிப்ளோமா

பதிப்பு: முதலாம் பதிப்பு. மார்ச், 1999

ஓயியம்: கோபால் ஆட்ஸ்

புளாக்: அருண் புளாக்

அச்சகம்: மேனகா அச்சகம், 340 கே. கே. எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

உரிமை: ஆசிரியர்

விலை: ரூபா 50-00

Title : YALPANAM

Author : ARALIYOOR N. SUNDAMPILLAI
B.A. (Cey), Dip - in - Ed.

Edition : First, March 1999

Copyright : AUTHOR

Printers : MENAKA ACHAKAM
340 K.K.S₂ Road, Jaffna.

++++ ச ம ர் ப் ப ண ம் +++++

கொக்குவீல் இந்துக்கல்லூரியில்
எனக்கு தமிழ் கற்பித்ததுடன் என்னை
எழுதும்படி ஊக்குவித்தவரும் எனது
உறவினருமாகிய அம்பலவாணர்
நாகலிங்கத்திற்கு இந்நூல் காணிக்கை

என்னுரை

ஐம்பது ஆண்டுகள்

எனது முதலாவது சிறுகதையான 'கையொப்பம்' 1950 ஆம் ஆண்டு 'சுதந்திரன்' பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப் பட்டது. எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி சரியாக ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இப்பொழுதுதான் வெளிவருகின்றது, எனது பத்தாவது நூலாக,

இடையில் நாடகங்கள் எழுதி, நாடக நூல்களும் வெளியிட்டு விட்டேன். தமிழில் வளராத துறையை அல்லவா வளர்க்க வேண்டும்?

நான் மாணவனாக இருந்த காலத்திலேயே எனது சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் எல்லாம் 'சுதந்திரன்', 'வீரகேசரி' பத்திரிகைகளிலும், கல்லூரிச் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்தன. எல்லாமே அழிந்து விட்டன 1995 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண இடம் பெயர்வின் போது.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த காலத்தில் (1955 - 1958) நான் புதிதாக எதையும் எழுதவில்லை. பரீட்சைக்குப் படித்தல், விருப்பமான புத்தகங்களை நூலகத்தில் தேடி எடுத்து வாசித்தல், பல்கலைக்கழக நாடகங்களில் நடித்தல். கூட்டங்களில் பேசுதல், நண்பர்களுடன் அளவளாவுதல் — ஆகியவற்றிற்கே எனக்கு நேரம் சரியாக இருந்தது.

உத்தியோகமானதும் மேடை நாடகங்களில் முழு மூச்சுடன் ஈடுபட்டேன். நாடக நூல்களையும் வெளியிட்டேன். ஒரு நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு 'நிஜங்கள்' சிறுகதையை எழுதி 'வீரகேசரி'க்கு அனுப்பினேன். அது உடனடியாகவே பிரசுரிக்கப் பட்டது.

1980 ஆம் ஆண்டு எனது வானொலிப் பிரவேசம். முதலாவது நாடகத்துடனேயே இலங்கை வானொலி நாடகத் துறையினர்

என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டனர். அந்த ஆண்டே எனது எட்டு நாடகங்கள் வானொலியில் ஒலிபரப்பப் பட்டன. வானொலிக்கு ஒரு நாடகத்தை எழுதி அனுப்பினால், — அது நல்லதாக இருந்தால் — கட்டாயம் ஒலிபரப்பப்படும். பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பும் சிறுகதைகளுக்கு அவ்வளவு மரியாதை இல்லை. நான் சிறுகதைகளை மறந்து நாடகங்களாகவே எழுதிக் கொண்டிருந்தேன்.

ஒரு நல்ல சந்திப்பு

1983 ஆம் ஆண்டு இனக் கலவரம் இந்த நாட்டையே ஒரு உலுக்கு உலுக்கியது. சிங்களப் பகுதிகளில் இருந்து தமிழ் மக்கள் எல்லோரும் தமிழ்ப் பகுதிகளுக்கு ஓடினர். அப்பொழுது கொழும்புக்காரரை எல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தில் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

அந்தக் காலத்தில் ஒருநாள், நான் எனது நண்பநான கொக்குவில் குமாரசுவாமிப் புலவர் குருசாமியுடன், பேசிக்கொண்டு நின்றேன். யாழ்நகரில் உள்ள ஒரு வீதியில், அப்பொழுது ஒரு சிவந்த உயரமான மனிதர் எதிர்ப்பக்கத்துக் கடையிலிருந்து எங்களை நோக்கி வந்தார்.

“இவரைத் தெரியுமா?” என்றார் குருசாமி.

“எனக்குத் தெரியாது.”

“இவர்தான் வீரகேசரி வாரப்பதிப்பின் ஆசிரியர் பொன். இராசகோபால்.”

எனக்கு அவரை அப்பொழுது தெரியாது, ஆகையால், “அப்படியா?” என்று கேட்டு அவரது முகத்தைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தேன்.”

“இவர் தான் அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை.”

“ஓ, அது நீங்களா? சந்திச்சது சந்தோஷம்!” என்று கூறிச் சிரித்தபடி கையை நீட்டினர் இராசகோபால்.

கை குலுக்கிவிட்டு, எனது வானொலி நாடகங்களால் தான் என்னை அவருக்குத் தெரியும் போலும் என்று நினைத்துக் கொண்டு, “என்னை உங்களுக்கு எப்பிடித் தெரியும்?,, என்றேன்.

“வீரகேசரீலை ‘நிஜங்கள்’ சிறுகதை எழுதினியளே!”

“எப்பவோ நாலு வரியங்களுக்கு முன்னம், அதுகும் ஒரே ஒரு

கதை! ஞாபகம் வைச்சிருக்கிறியளே!” என்று சிரித்தேன்.

“நான் ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியர். எனக்கு எல்லா எழுத்தாளர்களும் வேணும். நல்ல சிறுகதை எழுதாற ஆக்களை நான் மறக்க மாட்டன். அராலியூர் எனக்கு நல்ல ஞாபகம்!” என்று சிரித்தார் இராசகோபால்.

“ஒரு பத்திரிகாசிரியரே ஞாபகம் வைச்சிருக்கும்! அளவுக்கு, அது அவ்வளவு நல்ல சிறுகதையா? எனக்குப் பெருமையாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கிறது, பாராட்டுக்கு நன்றி!” என்றேன்.

“இப்ப ஏன் எழுதாறதில்லை?”

“வானொலிக்கு எழுதவே எனக்கு நேரம் சரியாயிருக்கு. எப்பிடியாவது நேரம் கண்டு பிடிச்சு எழுதி அனுப்பினாப் பிரசுரிப்பியளா?”

“கட்டாயம். எழுதி அனுப்புங்கோ!”

1984 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி அளவில் தமிழர் எல்லோரும் கொழும்பு திரும்பி விட்டனர்.

நான் ‘காடு சிரித்தது’ சிறுகதையை எழுதி அனுப்பினேன். அது நீண்ட கதையானாலும், வெட்டிக் கொத்தப்படாமல், உடனடியாகவே, அழகான படங்களுடன் வீரகேசரியில் பிரசுரிக்கப்பட்டது.!

அதன் பிறகு நான் எதை எழுதி அனுப்பினாலும். அதற்கு முன்னுரிமை கொடுத்துப் பத்திரிகையில் பிரசுரிப்பார். உடனடியாகப் பிரசுரிக்க முடியா விட்டால் வைத்திருந்து சரியான நேரம் வருகின்ற பொழுது பிரசுரிப்பார். விடயங்களைத் தரங்கண்டு பிரசுரிப்பவர். எழுத்தாளர்களை மதிப்பவர். எல்லோருடனும் இனிமையாகப் பழகுவார். என்னைப் போல இன்னும் பல எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்திருப்பார் இராசகோபால்.

நான் அன்று இராசகோபாலைச் சந்தித்திருக்கா விட்டால், தொடர்ந்து சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கமாட்டேன் என்று செல்ல மாட்டேன். நிச்சயமாக ஐம்பது சிறுகதைகள் எழுதியிருக்க மாட்டேன்! எனது ஆக்கங்களில் அதிகமானவை ‘வீரகேசரி’யில் தான் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

திரு பொன் இராசகோபால் அவர்கள் இன்று அமரராகி விட்டாலும், நான் இந்த இடத்தில் அவருக்கு நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.!

நானும் ஒரு எழுத்தாளனாக

இன்று தமிழ் மொழியில் ஒவ்வொரு வாரமும் நூற்றுக் கணக்கான சிறுகதைகள் பிரசுரிக்கப்படுகின்றன, பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும். இதுவரை ஆயிரம் பேராவது சிறுகதை எழுதியிருப்பார்கள். வெளிவந்த சிறுகதைத் தொகுதிகளும் அந்தக் கணக்கில் இருக்கும். போகிற போக்கைப் பார்த்தால், ஒரு சிறுகதைத் தொதியைத் தானும் வெளியிடாதவன் எழுத்தாளனே அல்ல! என்று சொன்னாலும் சொல்லி விடுவார்கள் போல் இருக்கிறது. நானோ ஐம்பது சிறுகதைகள் எழுதியவன். ஏன் அனியாயமாக அப்படி ஒரு பெயரைக் கேட்பான்?

நான் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிடாதிருந்தாலும் கூட தமிழ் இலக்கியம் அப்படி ஒன்றும் நட்டப்பட்டிருக்கப் போவதில்லைத்தான். என்ன இருந்தாலும் இவை எனது சிறுகதைகள். காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சுதானே? ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியையாவது வெளியிட வேண்டாமோ?

இனி, எல்லாரும் ஏறி விழுந்த குதிரையில் சக்கடத்தாரும் ஏறி விழுதால் தானே சக்கடத்தாருக்கும் பெருமை!

இந்தக் கதைகள்:

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற நாளிலேயே தமிழரது உரிமைப் போராட்டமும் துவங்கி விட்டது. அது வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு வடிவங்களை எடுத்தது அப் போராட்டங்கள், தமிழ் மக்களது வாழ்க்கையிலும் பாரிய தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின. இத் தொகுதியிலுள்ள பத்துச் சிறுகதைகளில் நிஜங்கள், காடு சிரித்தது ஆகிய இரண்டைத் தவிர ஏனைய எட்டுக் கதைகளிலும் நான், அந்தப் போராட்டங்களையல்ல, அவை சமுதாயத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களைச் சித்திரிக்க முயன்றுள்ளேன். அந்தச் சிறுகதைகளையும் கூட நீங்கள் இப்பொழுது வாசிக்கின்ற பொழுது, போராட்டத் தாக்கத்தின் சாயல் தவிர்க்க முடியாதவாறு அவற்றிலும் படிந்திருப்பதை காண்பீர்கள்.

நிஜங்கள்:

ஒரு வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை விளக்குவதற்காக எழுதப்பட்ட கதை. அது நிகழும் இடம் யாழ்ப்பாணப் புகையிரத நிலையம். அந்தக் காலத்து அழகான கலகலப்பான றெயில் நிலையம். அந்தக் கதைதையை வாசிக்கின்ற பொழுது அந்தக் கலகலப்பான றெயில் நிலையம் தானே உங்கள் மனக் கண் முன்னால் வரும்? அதே

நேரத்தில் உங்கள் மனம் தானாகவே அதை, இன்றைய புகையீரத நிலையத்துடன் ஒப்பிடுவதை உங்களால் தவிர்க்க முடியாது! கற்குவியல்கள், கூரை இல்லாத கட்டிடங்கள், தண்டவாளம் இல்லாத றெயில் பாதைகள், அகதிகள் வாழ்ந்த கொட்டில்கள், பற்றைகள், 'இங்கு மிதிவெடி அபாயம் உண்டு' என்று அறிவிக்கும் பெயர்ப் பலகைகள்...

நிஜங்களைப்பற்றி இன்னும் ஒன்று: கதை பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நடப்பதாலும், நான், என்று தன்மையில் கதை சொல்லப் படுவதாலும், அது ஆசிரியரது சொந்த அனுபவமோ? என்ற ஐயம் வாசகர்களுக்கு எழக்கூடும். முதலிலேயே சொல்லிவிடுறேன். அதில் அப்படி ஏதும் இல்லை. பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கின்ற காலத்தில் நான், அழகன பெண்களைச் சுழட்டவுமில்லை, எனது மனைவி மங்கையர்க்கரசியும் அழகானவர். ஒரு Contrast ஆக சுவையாகச் சொல்தற்காகவே அப்படி எழுதினேன்.

காடு சிரித்தது:

இது வன்னியில் நடந்த ஒரு காதல் கதை. பேசாத காதல். அது மட்டுமல்ல, உற்சாகமாகக் கற்பிக்கும் ஒரு இளம் ஆசிரியையினால் பாடசாலையில் என்னென்ன மாற்றங்களைச் செய்ய முடியும் என்பதையும் கதை சொல்கிறது. அந்தக் கதையை வாசிக்கும் பொழுதும், உங்கள் மனக்கண் முன்னால் இன்றைய வன்னி வரும் என்று நிச்சயமாகக் கூறலாம்!

அதிபர்:

இலங்கைத் தமிழரது ஆயுதப் போராட்டம் முதல் முதலாக யாழ்ப்பாணத்தில் தான் துவங்கியது. இலங்கையின் ஏனைய பகுதி மக்களும் உலகமும் அப்பொழுது அதைப் புதுமையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. அந்தக் காலச் சூழ்நிலையும், அப் போராட்டம் சமுதாயத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கமும் 'அதிபர்' சிறுகதையில் வருகின்றன.

கொழும்புப் பத்திரிகைகள் எப்பொழுதும் யாழ்ப்பாணத்தில் கண்ணாமூச்சி விளையாடும். இந்தக் கதை பிரகரமான வீரகேசரி யாழ்ப்பாணம் வரவில்லை. அதனால் எனக்குக் கதை பிரகரமான விடயம் தெரியாது. எனது எழுத்தின் ரசிகரும் எழுத்தாளருமான கண்ணையடி எஸ். பாண்டியன் இந்தக் கதையை மட்டக்களப்பில் வாசித்துவிட்டு, எனக்கு ஒரு பாராட்டுக் கடிதம் எழுதினார். லண்டனில் இருந்து எனது பெறாமகள் கண்ணனும் இக் கதையை வாசித்து யாழ்ப்பாண நிலைமைகளை அறிந்து கொண்டதாக ஒரு

கடிதம் போட்டார். அப்பொழுது தான் எனக்கும் கதை பிரசுரமான விடயம் தெரிய வந்தது.

பத்திரிகை நிறுவனத்திற்கு கடிதத்தின் மேல் கடிதம் எழுதினேன், எனக்கும் ஒரு பிரதி அனுப்பி வைக்கும்படி. பதிலே இல்லை. கடைசியாக வெள்ளவத்தையில் வசிக்கும் எனது நண்பரும், சுங்கத்திணைக்கள உதவிப் பணிப்பாளருமான சோ. கனகசபை அவர்களுக்கு ஒரு கடிதம் போட்டேன். அவர் தனது வீட்டின் மேல் மாடியில் வசிக்கும் வீரகேசரி பத்திரிகையின் ஆசிரியர் ஆசிவனேச்செல்வனைப் பிடித்து, அப் பத்திரிகையின் ஒரு பிரதியை வாங்கி எனக்கு அனுப்பி வைத்தார். கொழும்புப் பத்திரிகைகளில் வெளியான எனது பல ஆக்கங்களை இவ்வாறு எனக்கு அனுப்பி வைத்த நண்பர் கனகசபைக்கு எனது நன்றிகள்!

வீரகேசரி மாத்திரமல்ல, எல்லாப் பத்திரிகைகளுமே இப்படித் தான். விடயம் பிரசுரமான பத்திரிகையின் பிரதிகளை எழுதியவருக்கு அனுப்பி வைப்பதில்லை. எழுத்தாளன் தனது ஆக்கத்தை அச்சில் பார்ப்பதற்காகத் தானே அதை அனுப்புகிறான்? அதில் பெறுமதி இருப்பதால் தானே பத்திரிகைகளும் அவற்றைப் பிரசுரிக்கின்றன? அந்த ஆக்கத்திற்குக் கொடுக்கும் மதிப்பை, எழுத்தாளனுக்கும் கொடுத்தால் என்ன?

திருவிழா:

இலங்கை ராணுவத்தை விடுதலைப் புலிகள் யாழ் கோட்டைக் களம் அடைத்து வைத்திருந்த காலத்துக் கதை. அதற்கு முந்திய காலத்துக் கோவில் திருவிழாக்கள் சம்பந்தமான செய்திகளும் கோவில்கள் திருவிழாக்கள் பற்றிய பல சீர்திருத்தக் கருத்துக்களும் கூறப்பட்டுள்ளன.

சங்கமம்:

விஸ்வமடுவுக்குக் கமம் செய்யப் போன ஒரு யாழ்ப்பாணத்து இளைஞனது கதை. யாழ்ப்பாணத்தவர்களும் மலையகத்தில் இருந்து அகதிகளாக வந்த மலையகத் தமிழரும் சேர்ந்து, விஸ்வமடுப் பகுதியை காட்டை வெட்டி நாடாக்கிய கதை. 1987 ஆம் ஆண்டு வீரகேசரி பத்திரிகை நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் இக் கதைக்கு மூன்றாம் பரிசு வழங்கப்பட்டது. அந்தப் போட்டியில் முதலாம் பரிசு பெற்ற கதை பிரசுரிக்கப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மொட்டுக்கள் மலர்கின்றன:

சுதந்திர இலங்கையின் முதலாவது அரசாங்கம் செய்த கைங்கரியம் மலையகத் தமிழர்களது பிரஜா உரிமையை பறித்தது தான். அதைத் திரும்பவும் பெறுவதற்காக அவர்கள் பல போராட்டங்களை நடத்த வேண்டி இருந்தது. நாடற்றவர்களாக இலங்கை நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தமிழர்களது கதை மொட்டுக்கள் மலர்கின்றன. இந்தக் கதையை நான் பிறகு இதே பெயரில் நாடகமாக எழுதினேன். இலங்கை வானொலி அதனை ஒலிபரப்பியது. 27-3-99 அன்று அது நான்காவது முறையாக ஒலிபரப்புச் செய்யப்பட்டது. கேட்டிருப்பீர்களே!

தமிழ்த்தினப் போட்டி:

யாழ்ப்பாண மக்களைப் பொறுத்தவரை 1995 ஆம் ஆண்டு இடம் பெயர்வு, ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சி. யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் இப்பொழுது, 'இடம் பெயர்வுக்கு முந்திய காலம், 'இடம் பெயர்வுக்கு பிந்திய காலம்' என்றே பேசிக் கொள்கின்றனர். நானும் ஏனைய நான்கு கதைகளையும் இடம் பெயர்வுக்குப் பிந்திய கதைகள் என்றே வகுத்துள்ளேன்.

1990 ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் ஈழப்போர் ஆரம்பமானதிலிருந்து தமிழ் மக்கள் சொல்லொணாத் துன்பங்களை அனுபவித்து வருகின்றனர். பிரயாணக் கஷ்டம், இலங்கையின் தலை நகரான கொழும்பில் சுதந்திரமாக நடமாட முடியாமை, திடீர்க் கைதுகள், காணாமற் போதல்கள்—இவற்றையெல்லாம் மனதில் கொண்டே 'தமிழ்த்தினப் போட்டி' என்ற சிறுகதையை எழுதித் 'தினக்குரல்' பத்திரிகைக்கு அனுப்பினேன். அவர்கள் அதற்கு நல்ல முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பிரசுரித்துவிட்டு, அடுத்த வாரம் 'நாட்டின் இன்றைய நிலைமைகளைச் சித்திரிக்கும் சிறுகதை' என்று ஒரு பாராட்டுக் கடிதமும் பிரசுரித்திருந்தனர்.

அந்தக் கதையை நான் பிறகு 'பரிசு' என்ற பெயரில் நாடகமாக்கினேன் இலங்கை வானொலி அதை ஒலிபரப்பியது. நான் அதை THE PRIZE என்று ஆங்கிலத்திலும் எழுதினேன். ஆங்கில ஆசிரியையான எனது மனைவி மங்கையர்க்கரசி, தான் கற்பிக்கும் வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரி ஆங்கிலதின விழாவில் அந்த நாடகத்தை உயர்வகுப்பு மாணவிகளைக் கொண்டு நடிப்பித்தார்.

யாழ்ப்பாணம்:

போரினால் அழிந்துகிடக்கும் யாழ் நகரைப் பார்த்துக் கண்ணீர் சிந்தி எழுதிய சிறுகதை. கண்ணீர் சிந்தியது நான் மட்டும்

தானா? அழுதழுது யாருக்கு என்ன லாபம் என்று கதையை கொஞ்சம் நகைச் சுவையாகவே எழுதியுள்ளேன். வருங்காலத்தில் யாழ் நகர் நிச்சயம் கட்டி எழுப்பப்படும். அது பழமைப் பொலிவை விஞ்சக் கூடும். அந்தக் காலத்திலும் இந்த அழிவுகளை யாரும் மறந்து விடக்கூடாது! மறக்க மாட்டார்கள்!, எனது 'யாழ்ப்பாணத்தில் அந்த ஆறு மாதங்கள்' என்ற நூலைப் போல, இந்தக் கதையையும் தமிழ் மக்கள் காலம் காலமாக வாசிப்பார்கள் தங்கள் வரவாற்றை அறிய!

வீடு:

1995 ஆம் ஆண்டு இடம் பெர்வுக்கு முன்பே யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் பலர் வீடுவாசல்களை இழந்துவிட்டனர். இடம் பெயர்ந்து இருந்து விட்டுத் திரும்பி வந்தவர்கள் பலர், தமது வீடுகளைக் கற்குவியல்களாக இருக்கக் கண்டு கலங்கினர். எனது உறவினர்கள் நண்பர்கள் பலர், இப்பொழுதும் இருப்பதற்கு வீடில்லாமல் அலைந்து திரிகின்றனர். எனது வீடுகூட ஷெல் விழுந்து உடைந்து விட்டது வீட்டில் குடியேறி இருந்து கொண்டே அதைத் திருத்தினேன். எனது இழப்புக்கள் லட்சங்களில். நான் மாணவனாக இருந்த காலத்தில் எழுதிய சிறுகதைகள் கட்டுரைகள் உட்பட எனது ஆக்கங்கள் பல அழிந்து விட்டன. எஞ்சியவற்றை மிகவும் கஷ்டப்பட்டு மீட்டெடுத்துப் பாதுகாத்தேன். இத்தொகுதியில் உள்ள முதல் ஆறு சிறுகதைகளும் அந்தப் பட்டியலில் அடங்கும்.

இப்படியாக வீடு வாசல்களை இழந்தவர்களை மனதில் கொண்டே 'வீடு' என்ற சிறுகதையை எழுதினேன். அதைப் பிரசுரித்த வீரகேரிப் பத்திரிகை, அடுத்த வாரம் 'வீடு வாசல்களை இழந்து நிற்கும் மக்களைக் குறியீடாகக் காட்டி நிற்கும் சிறுகதை' என்று ஒரு பாராட்டுக் கடிதமும் பிரசுரித்தது.

ஒரு பென்ஷனைத் தேடி . :

சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெறுவதென்பது ஒருவரது வாழ்க்கையில் ஒரு முக்கியமான கட்டம். எவருக்கும் ஓய்வுதியம் உடனடியாகக் கிடைத்து விடுவதில்லை. மாதச் சம்பளத்தையே நம்பி வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ஒருவர் ஓய்வுதியம் நேரத்திற்குக் கிடைக்காததினால் படக்கூடிய துன்பங்களை எடுத்துச் சொல்லாதே இக்கதை எழுதியதன் நோக்கம். அத்தோடு நாட்டின் அன்றைய இன்றைய நிலைகள் ஒப்பீடாக எடுத்துக் காட்டப் பட்டுள்ளன.

சிறுகதை இலக்கியத்தின் சிறப்பு:

சிறுகதைபற்றி பல நூல்களே எழுதப்பட்டுள்ளன, தமிழ் மொழியிலும்கூட. நான் இங்கு ஒரு சிறிய கட்டுரையை மட்டுமே தந்துள்ளேன், எனது வாசக நேயர்களது நலன் கருதி. அவர்கள் அதை வாசித்து, அதிலுள்ள என்னென்ன அழகுகள், எந்தெந்தக் கதைகளில் எங்கெங்கு உள்ளன என்று தாங்களே கண்டு கொள்ளலாம்தானே?

திருத்தங்கள்:

அனேகமாக பத்திரிகைகளில் பிரசுரமான அதே வடிவத்திலேயே கதைகளைத் தந்துள்ளேன். சிலவற்றில் மட்டும் சில திருத்தங்களைச் செய்துள்ளேன், முரண்பாடுகளை நீக்க, காலவரன் முறைகளைச் சரிசெய்ய, கதைகளுக்கு மேலும் மெருகூட்ட... பத்திரிகையின் இடப் பிரச்சினை கருதி மிகச் சிறியதாகப் பிரசுரிக்கப் பட்ட கட்டுரையையும் சற்றுப் பெருப்பித்துள்ளேன்.

பரிசு பத்தாயிரம்

தேசிய ஒருங்கிணைப்பு செயற்றிட்ட பணியகமும், இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனமும் இணைந்து நடத்திய வானொலி நாடகப் பிரதி எழுதும் போட்டியில் எனது 'எங்கள் நாடு' நாடகத்திற்கு முதற் பரிசாகப் பத்தாயிரம் ரூபா தந்தார்கள். தங்கள் செலவிலேயே கொழும்புக்கு அழைத்து இலங்கை மன்றக் கல்லூரியில் தங்கவைத்து, பரிசும் தந்து அனுப்பினர். அந்தப் பத்தாயிரம் ரூபா தான் இந்த நூலை வெளியிடுவதற்கு பிரதான ஆதாரமாகவும் தூண்டுதலாகவும் அமைந்தது.

“சமாதானமும் இனங்களுக்கிடையில் ஒற்றுமையும்” என்பது தான் தொனிப் பொருள். நான் ஒன்றும் அரசாங்கம் செய்வதெல்லாம் சரி என்று சொல்லி, அவற்றை அங்கீகரித்து நாடகம் எழுதவில்லை. அப்படி எழுதவும் மாட்டேன்! இந்த நாட்டில் தமிழரும் சிங்களவரும் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தவர்கள். இந்த நாடு சிங்களவருக்கு மட்டும் சொந்தம் என்று நினைத்துச் செயற்பட்டதால் தான் போர் வந்தது. போரினால் எதையும் தீர்மானிக்க முடியாது! தமிழருடன் பேசி, அவர்களது நியமான உரிமைகளை அங்கீகரித்து அவர்களுக்கு மாநில சுயாட்சி வழங்கினால் தான். இந்த நாட்டில் சமானமும் இனங்களுக்கிடையில் ஒற்றுமையும் ஏற்படும். என்ற கருத்துப் படைவே எழுதினேன். அந்தக் கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டே பரிசு வழங்கினர்.

இதில் ஒளிவு மறைவோ, சொந்த பந்தமோ, பாரபட்சமோ இல்லை. பரிசுபெற்ற நாடகங்கள் எல்லாம் வானொலியில் ஒலிபரப்பப் பட்டன. எனது 'எங்கள் நாடு' என்ற நாடகம் இது வரை இரண்டு முறை ஒலிபரப்பப்பட்டு விட்டது. நீங்களே கேட்டிருப்பீர்கள். இனிமேலும் ஒலிபரப்பவார்கள், கேளுங்கள்!

அந்தப் போட்டிகக்குப் பொறுப்பான! அமைச்சர் ஜி. எஸ். பிரிஸ் அவர்களுக்கும், தேசிய ஒருங்கிணைப்பு செயற்றிட்டப் பரிவின் தலைவர் பேராசிரியர் காமினி கீரலெல்ல அவர்களுக்கும், எங்களுக்குப் பரிசுகளை வழங்கிய அமைச்சர் மங்கள சரமவீர அவர்களுக்கும், மற்றும் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்தின் தலைவர் ஜனதாக பிரிஸ், அவர்களுக்கும், தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளர் வி. என். மதியழகன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்!

அவுஸ்திரேலியாக் கண்டத்தில் விக்ரோறியா மாநிலத்தில் உள்ள இலங்கைத் தமிழ்ச் சங்கம் நடத்திய சர்வதேச ரீதியிலான சிறுகதைப் போட்டியில் எனது 'புறப்பாடு' என்ற சிறுகதை மூன்

றாம் பரிசைப் பெற்றது. பரிசுப் பணமாக ரூபா 4232.00 அனுப்பி வைத்தனர். அந்தப் பணமும் இந்த நூலை வெளிட உதவியுள்ளது. விக்ரோஹ்யா இலங்கைத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கும் எனது நன்றிகள்!

நன்றிகள்

இந்தத் தொகுதியில் உள்ள பத்துச் சிறுகதைகளில் ஐந்து சிறுகதைகளைப் பிரசுரித்த 'வீரகேசரி' நிறுவனத்திற்கு முதற்கண் நன்றி கூறிக் கொள்கிறேன்.

'யாழ்ப்பாணம்' 'ஒரு பென்ஷனைத்தேடி...' இரண்டு சிறுகதைகளையும், சிறுகதை இலக்கியத்தின் சிறப்புக் கட்டுரையையும் பிரசுரித்த சஞ்சீவிக்கு இரண்டாவதாக நன்றி கூறுகின்றேன். அதிலும் யாழ்ப்பாணம் சிறுகதையை சூட்டோடு சூடாகப் பிரசுரிக்க இசைந்த உதயன் சஞ்சீவி பிரதம ஆசிரியர். வகானமயில்நாதன் அவர்களுக்கு எனது விசேட நன்றிகள்!

'தமிழ்த்தினப் போட்டி' சிறுகதையைப் பிரசுரித்த தினக்குரல் நிறுவனத்திற்கும். திருவிழா சிறுகதையைப் பிரசுரித்த அந்தக்கால முரசோலி நிறுவனத்திற்கும், மொட்டுக்கள் மலர்கின்றன சிறுகதையைப் பிரசுரித்த அந்தக் கால 'ஈழநாடு' நிறுவனத்திற்கும் எனது நன்றிகள்!

இந்துசமய கலாச்சார அலுவல்கள் திணைக்களமும், வடக்கு-கிழக்கு மாகாண சபையும் எனது, யாழ்ப்பாணத்தில் அந்த ஆறு மாதங்கள் நூலில் நூறு நூறு பிரதிகள் கொள்வனவு செய்து எல்லாமாக பத்தாயிரம் ரூபா தந்தனர். அந்த நூல் கொள்வனவிற்குப் பொறுப்பாக இருந்த உத்தியோகத்தார்கள் எல்லோருக்கும் எனது நன்றிகள்!

இந்த நூலின் அட்டையை எழுதித்தந்த கோபால் ஆட்ஸ் நிறுவனத்திற்கும், புளொக் செய்து தந்த அருண் புளொக் நிறுவனத்திற்கும், நுலை அழகுற அச்சிட்டுத் தந்த மேனகா அச்சகத்தினருக்கும் எனது நன்றிகள்.

வழக்கம் போல இத்த நூலை வெளியிடுவதற்கும் எனது தம்பி பொறியியல் கலாநிதி நடராசா தெட்சணாமுர்த்தியே பண உதவி புரிந்தார். அவருக்கும் எனது நன்றிகள்.

ஆறாவது மணி விழா மலர்

இந்த நூல் எனது ஆறாவது மணிவிழா மலர்: எனது அறுப்தாவது வயதுக்கு பிறகு நான் வெளியிடுகின்ற, எனது ஆறாவது நூல்! எனது 'யாழ்ப்பாணமா? கொழும்பா? நூலின் முன்னுரையில் 'இந்த நூல் விற்று முடிந்தால் எனது ஆறாவது மணிவிழா மலரும் வெளிவரும் 'என்று எழுதியிருந்தேன். அந்த நூல் விற்று முடியு முன்பே இந்த நூலையும் வெளியிட்டு விட்டேன்! இதுவும் வெளிவர வேண்டிய நூல் தானே?

30, கடையிற்சுவாமி வீதி

நீராவியடி

யாழ்ப்பாணம்.

ந. சுந்தரம்பிள்ளை

14 - 4 - 1999

ஆசிரியரது நூல்கள்

மேடை நாடகங்கள்.

1. பொலிடோவே கதி 1976
2. பணமோ பணம் 1977

வானொலி நாடகங்கள்

1. கெட்டிக்காரர்கள் 1988
(இலங்கை வானொலி தமிழ்ச் சேவைத் தனி நாடங்களின் முதலாவது தொகுப்பு நூல்)
2. முதலாம்பிள்ளை. 1989
(இலங்கை வானொலி தமிழ்ச் சேவைத் தனி நாடகங்களின் இரண்டாவது தொகுப்பு நூல்)
3. வீடு 1997
4. யாழ்ப்பாணமா? கொழும்பா? 1998

கட்டுரைகள்

1. நாடகம் எழுதுவது எப்படி? 1996
(நாடகம் எழுதுவதை விளக்கிக் கூறுகின்ற முதலாவது தமிழ் நூல்)
2. யாழ்ப்பாணத்தில் அந்த ஆறு மாதங்கள் 1997
(1995 ஆம் ஆண்டு மக்கள் இடம் பெயந்த பிறகு யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்ததைக் கூறுகின்ற ஒரே ஒரு நூல்)

நாவல்

1. அக்கரைச் சேமையில் 1994

சிறுகதைத் தொகுதி

1. யாழ்ப்பாணம் 1999

● இலங்கை அரசாங்கத்தினால் வழங்கப்படுகின்ற சாகித்தியமன்டலப் பரிசு, தனது எந்த நூலுக்கும் வழங்கப்படாத பெருமைக்குரிய ஆசிரியர்.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. நினங்கள்	1
2. காடு சிரித்தது	11
3. அதிபர்	25
4. திருவிழா	36
5. சங்கமம்	45
6. மொட்டுக்கள் மலர்கின்றன	58
7. தமிழ்த்தினப் போட்டி	69
8. யாழ்ப்பாணம்	78
9. வீடு	91
10. ஒரு பென்ஷனைத் தேடி...	98
11. சிறுகதை இலக்கியத்தின் சிறப்பு	107

நிஜங்கள்

புலர்ந்தும் புலராத காலைப்பொழுது.

யாழ்ப்பாணப் புகையிரத நிலையத்தின் பிளாட்பாரத்தை நிறைத்து நின்றது மக்கள் கூட்டம். காலை நேரத்திற்கே உரிய இயற்கையான கூறுகூறுப்பும், தாங்கள் செய்யப்போகும் பிரயாணத்தின் எதிர்பார்ப்பில் ஏற்பட்ட பரபரப்பும் பயணிகளது இயக்கங்களிற் பிரதிபலித்தன.

“காங்கேசன்துறையிலிருந்து புறப்படும் யாழ் தேவிப் புகையிரதம் இன்று அரைமணித்தியாலம் தாமதமாக வந்துசேரும்” என்று புகையிரத நிலைய ஒலிபெருக்கி அறிவித்தது. நெயிலுக்காகக் காத்து நின்றவர்கள் ஏககாலத்தில் விட்ட பெருமூச்சுக்களின் ஒலி ‘உஸ்!’ என்று புயலிரைச்சலாக கேட்டது.

பயணிகள் தங்கும் அறைக்குள் சென்று மனைவியை ஒரு கதிரையிலிருக்கச் செய்து, பயணப் பெட்டியையும் அவள் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தேன்.

அப்பொழுது நான் அந்தப் பெண்ணைக் கண்டேன். அவள் என் கண்ணில் பட்டதும் அவளை எங்கோ எப்பொழுதோ சந்தித்துப் பேசிப் பழகியதாக ஒரு நினைவும் நிழல் விரித்தது.

வயது நாற்பதுக்கும், நாற்பத்தைந்திற்கும் இடையில் இருக்கலாம். ஒரு காலத்தில் அழகியாக இருந்திருப்பாள் என்பதற்கான அடையாளங்கள் உடம்பில் நிறையத்தெரிந்தன. ஆனால் இப்பொழுது கண்களைக் கவர்ந்திழுக்கும் தன்மையுள்ள அழகுக் கூறுகள் எவையும் அவளிடமில்லை. அந்தப் பழைய ‘பெருமை’யை விட்டுவிட மனமின்றி வெகு சிரமப்பட்டு மேக்கப் போட்டிருக்கிறாள் என்பது தெரிந்தது.

சட்டென்று என் மனத்தில் பொறி தட்டியது. சுகந்தி. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் என்னுடன் படித்தவள்.

கண்களை அகலத் திறந்து பார்வையைக் கூராக்கிப் பார்த்தேன். அவளுடைய புறொஃபைல் எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது.

அந்த உயரம் ஓவல்ஷேப் முகம். எடுப்பான நாசி, விற்புருவங்கள், சற்று உள் அடங்கி அழகாக நிற்கும் உதடுகள், சங்குக்கழுத்து. எல்லாம் சாயல் காட்டின. சந்தேகமேயில்லை. சுகந்திதான்!

என் உள்ளம் ஒருமுறை சிலிர்த்துக் கொண்டது. ஆனால் அந்தச் சிலிர்ப்பில் உணர்ச்சிகளின் ஆழமோ வேகமோ இல்லை. பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு சுகந்தியைக் கண்ட அதிர்ச்சியின் தாக்கமும் 'அவளுக்கு என்ன நடந்தது' என்பதை அறியும் ஆவலுமே தலைதாக்கி நின்றன.

அவள் சுகந்திதான் என்பது உறுதியானதும் என் உள்ளத்தில் எழுந்த கேள்வி 'அவளா இவள்?' என்பதுதான். இந்தக் கேள்வி திரும்பத் திரும்ப என் உள்ளத்தில் எதிரொலித்தது.

உடம்பு ஊதிப் பருத்து, மார்பு சளிந்து, கன்னங்கள் வற்றி

கற்றையாகத் தொங்கிய அந்தக் கருநாகச் சடை எங்கே? இப்படியா பலவீனப்பட்டுப் போய்விட்டது? உதிர்ந்து, மெலிந்து குரங்கு வாலாகத் தொங்குகிறதே! முன் நெற்றியில் நரை வேறு எட்டிப் பார்த்துச் சிரிக்கிறது. என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

இருபது வருஷங்களுக்கு முந்திய சுகந்தியின் கொடி உடலும், தங்க நிறமும், மயக்கும் விழிகளும் என் மனக் கண்ணில் ஒரு முறை தோன்றி மறைந்தன.

நான் அவளை உற்றுப் பார்த்த பொழுது அந்தப் பார்வைக் காகவே காத்திருந்தவள் போல அவளும் சட்டென்று திரும்பி என்னைப் பார்த்தாள். அவள் ஏற்கனவே என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டு இருந்தாலும் 'ஏன் வலியச் சிரிப்பான்?' என்ற நினைவில் காணாதது போல நின்றாளோ என்னவோ.

எங்கள் பார்வைகள் சந்தித்துக் கொண்டபொழுது அறிமுகத்தின் அடையாளமாக நான் புன்னகைத்தேன். அவளும் புன்னகை செய்தாள். ஆனால் அதில் உயிரே இல்லை.

அந்த நாட்களில் அவள் பூவாக இதழ் விரித்து முத்துப் பல் வரிசை காட்டி லேசாகச் சிரித்துவிட்டால். அதில் சொக்கி நிற்கும் இதயங்கள்தான் எத்தனை! எத்தனை மாணவர்களைச் கிறங்க அடித்த மோகனச் சிரிப்பு அது!

மாணவர்கள் மட்டுமா? விரிவுரையாளர்கள்? சுகந்தி வகுப்பில் இருந்தாலே ஒரு புது உற்சாகம் பிறந்துவிடும், சில இளம் விரிவுரையாளர்களுக்கு. தேவை, தேவையின்மை, பொருத்தம், பொருத்தமின்மை ஒன்றையும் பாராது அள்ளி வீசுவார்கள் கருத்துக்களை. குறிப்பு எழுதி எழுதிக் கைசோர்ந்து விடும் எங்களுக்கு.

சில வேளைகளில் பாடத்துடன் சேர்த்து விழல் பகிழ்களையும் உதிர்த்து, தங்கள் பகிழ்களுக்குத் தாங்களே சிரித்து, விரிவுரையாளர் விட்ட பகிழ் என்பதற்காக மாணவர்களையும் நிர்ப்பந்தத்திற் சிரிக்கவைத்து..... இப்படி எத்தனை நிகழ்ச்சிகள்! நகைச்சுவைகள்! சுவையான அனுபவங்கள்!

இத்தனைக்கும் சுகந்தி வாசின்றியில் எவரையும் காதலிக்க வில்லை. பாம்புக்குத் தலையையும், மீனுக்கு வாலையும் காட்டும் விலாங்கு போல ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமான சொக்குப்பொடியைத் தூணி, விட்டு தந்திரமாக நழுவிக்கொண்டிருந்தாள் பல்கலைக்கழக இளைஞர் சூழாத்திட்டமிருந்து.

ஆனால் அவளுடன் நெருங்கிப் பழகும் ஒவ்வொரு இளைஞனுக்கும் அவள் தன்னைத்தான் காதலிக்கிறாள் என்று உள்ளுக்குள் ஓர் இரகசிய நினைவு. எனக்குக் கூட அவளிடத்தில் ஒரு சபலந்தான். சபலம் என்ன, அந்த மோகன அழகில் மனதை முற்றாக இழந்திருந்தேன்.

நெருங்கி நெருங்கி வருவாள். நாணிக்கோணிப் பேசுவாள். கண்களால் வெட்டுவாள். புன்னகையால் கொல்வாள். நான் தேன்குடித்த நரியாவேன். நம்பிவிடுவேன், நங்கை என்னைத்தான் காதலிக்கிறாள் என்று.

அன்றிரவு விடுதியில் தூக்கமே வராது. நித்திரை வந்தாலும் அதிலும் அவள் வந்து தொல்லை கொடுப்பாள். மீண்டும் ஆட்ஸ் புளொக்கிற்குச் சென்று அவளைச் சந்திக்க உள்ளம் துடியாய்த் துடிக்கும். எப்பவடா விடியும் என்று ஏங்கிக் கொண்டு கிடப்பேன்.

காலையில் ஆட்புளொக்கிற்குச் சென்றால் என்ன ஏமாற்றம்! எந்தக் காரண காரியமும் இல்லாமல் சுகந்தி என்னை விட்டு விலகி வெகுதூரம் சென்றிருப்பாள். முதல் நாள் மாலை என்னுடன் நின்று பேசிக் கொண்டிருந்த அதே நெருக்கத்தில், அதே அந்நியோன்யத்தில் அவள் இன்னொருவனுடன் பேசிக் கொண்டு நிற்பாள். நான் இரவிரவாகக் கட்டிய காதல் மாலிகை அந்தக் கணமே நொருங்கி தரைமட்டமாகும்.

“சட்டி சுட்டதடா கை விட்டதடா” என்று அவளை அந்த இடத்தில் அந்தக் கணமே கைகழுவி விட்டு விடவும் முடியாமல் உள்ளத்தில் ஒரு ஏக்கம். ஒரு வேதனை. வீரத்திக்கும், நம்பிக்கைக்கும் இடையே மனம் கிடந்து ஊசலாடும்.

இன்னொரு சந்திப்பு. விழி வீச்சு, ‘வழக்கமான புன்னகை, குழைந்து குழைந்து நாலு வார்த்தைகள், இவை போதும் என்னை மறுபடியும் விழுத்துவதற்கு.

நான் அப்பொழுது ஓர் அழகின் உபாசகனாக இருந்தேன். வாசிறிறிக்கு எந்த அழகான தமிழ்ப் பெண் வந்தாலும் விட மாட்டேன். துரத்துவேன். எனது தேடல் சுகந்தியில் வந்து நின்றது.

மற்றவர்களும் அவளைத் துரத்துகிறார்களே என்று நான் கவலைப்படவில்லை. என்னால் அவளை விழுத்திவிட முடியும் என்று நான் நம்பினேன்.

நான் அவளுடன் பல நாட்கள் பழகினேன். ஏதேதோவெல்லாம் பேசினேன். உணர்ச்சி வசப்பட்டு என் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டுவது போல, அவளுடைய உள்ளத்தைத் தொடுவது போல்... ஆனால், அவள் எதையும் புரிந்து கொள்ளவில்லை; புரிந்து கொண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

காதல் என்ற வார்த்தையை மட்டும் நான் ஒரு நாளும் அவளிடம் எடுத்துக் கூறியதில்லை. காரணம் பயம்தான். அவள் ‘இல்லை’ என்று கூறிவிட்டால் அந்த ஏமாற்றத்தைத் தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தி என் இதயத்திற்கு இல்லை என்ற பயம்தான்.

எத்தனை நாளைக்குத்தான் பார்ப்பது? இறுதிப் பரீட்சையும் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. காலொடிந்த நாற்காலியில் இருப்பது போல் இந்த நேரத்தில் இப்படி இருப்பது படிப்புக்கும் நல்ல தல்ல. எனவே, இல்லை உண்டு என்று இரண்டில் ஒன்றைத் தெரிந்து கொள்வது என்று தீர்மானித்தேன்.

அன்று மத்தியானம் லெக்சர் முடிந்து போகும் பொழுது அவள் நூல் நிலையத்திற்கு ஓடிச் சென்றதைக் கவனித்தேன். புத்தகம் ஒன்று நிசேவ் செய்திருக்கிறாள். மாலை சுட்டாயம் வருவாள் எடுத்துச் செல்ல. நான் நேரத்துடன் சென்று ‘பில்லறிங் செக்ஷ்’ லின் நின்று கொண்டேன்,

அவள் தனியாக வந்தது எனக்கு வசதியாகப் போய்விட்டது. இல்லாவிட்டால் கூட வந்தவளை எப்படித் தொலைப்பது என்று திட்டம்போட்டு முளையைக் குழப்பியிருக்க வேண்டும்.

ஆட்ஸ் புனொக்கிற்குள் அவள் நுழைந்ததுமே முன் மறிய
லாக நின்று கொண்டு 'என்ன தனிய வாறியள்' என்று கேட்டேன்.

“ஏன் தனிய வரக்கூடாதோ?” என்று சிரித்தாள்.

“நீங்கள் ஒரு நாளும் ஒரு இடத்துக்கும் தனிய வரமாட்டி
யளே உங்களுக்கு ஃபிஹெண்ட்ஸ் அதிகம்.”

“நான் பேசிப் பழகுகிறவை எல்லாருமே எனக்குப்
ஃபிஹெண்ட்ஸா?”

“அப்பிடித்தான் பாக்கிறவை நினைப்பினம்”

“மற்றவேன்ரை அபிப்பிராயத்தைப் பாக்க முடியுமா? இன்
னும் சிலர் நான் பேசிப்பழகிற ஆண்கள் எல்லாரையுமே காதலிக்
கிறன் எண்டு கூட நினைக்கலாம்” என்றாள் புன்னகையுடன்.

“அப்பிடியும் நினைக்கிறார்கள்” என்று நானும் புன்னகைத்
தேன்.

“யார் நினைக்கிறார்கள்?” என்றாள் வழக்கமான சிரிப்பும்
மலர்ச்சியும் மறைந்து முகபாவம் சீரியஸாக மாற.

“உங்களோடை பழகுகிற அந்த ஆண்களே நினைக்கலாம்”

“நான் உங்களோடும் தானே பழகறன். நீங்கள் அப்பிடி
நினைக்கிறியளா?” என்று கேட்டாள். குரலில் மேலும் அழுத்தம்
தொனிக்க.

“நான் அப்பிடி நினைக்கிறதும் நினையாததும், நீங்கள் என்ன
நினைக்கிறியள் எண்டதைப் பொறுத்திருக்கு” என்றேன் பிடி
கொடுக்காமல்.

“யாரையும் நான் காதலிக்கவில்லையே!” என்று கூறிச்
சிரித்தாள்

நான் அதிர்ந்து போகவில்லை. எதிர்பார்த்ததைவிட நான்
நன்றாகவே சமாளித்தேன். உண்மையைச் சொல்லப்போனால்
நான் ஓரளவிற்கு எதிர்பார்த்த பதில்தானே இது? ஏமாற்ற
உணர்வு லேசாக உள்ளத்தைக் கெளஷினாலும் ஒன்றையும் வெளிக்
காட்டாது, ‘இத்தினை பேரோடை பழகிறியளே அதிலை ஆரா
வது ஒருத்தனைக் காதலிக்கலாமே’ என்றேன்.

“ஏன் காதலிக்க வேணும்?”

“வருங்கால வாழ்க்கைத் துணையைத் தேடுற பொழுது, நல்
லாப் பேசிப் பழகிப் புரிஞ்சு கொண்ட ஆளைத் தெரிவு செய்யி
றதுதான் நல்லது அதுக்கு வாசிற்றி நல்ல இடம்”

“இஞ்சை உள்ள யாரையுமே நான் கலியாணம் செய்ய விரும்பாட்டால்.....?” என்று கேட்டாள் குறும்பாகச் சிரித்தபடி.

“...ஓ! அப்ப நீங்கள் பெரிசாப் பாக்கிறியளாக்கும்?”

“பெரிசெண்டாச்?”

“டொக்ரர், என்ஜினியர், அக்கவுண்டன்ட், சிவில்சேவன்ட்...”

ககந்தி பதில் கூறவில்லை, புன்னகை பூத்தாள். “நீ சொல்வது சரிதான்!” என்று சொல்வது போலிருந்தது அப் புன்னகை.

“இஞ்சை இருக்கிறவர்களிலும் சிலர் ஸ்ராஃப் ஒஃபீசர்களாக வரக்கூடும்”

“சிலர்!... ஆனால் மஜோறிற்றி சாதாரண வரத்திமாராகப் போகிறவர்கள் தானே?” என்றாள் குரலில் ஏளனம் தொனிக்க.

“வாத்திமாரெண்டாக் குறைவா?”

“சம்பளம் குறைவு”

“ஓஹோ! உறுமீனுக்குக் காத்திருக்கிறியளா? வாழ்க்கேலை பிற்காலத்திலை ‘லேட் இன் லைஃப்’ சந்திச்சால் அப்ப கணக்குப் பார்த்துக் கொள்ளுவம்!”

“எதை? நான் ஸ்டாஃப் ஒஃபீசரைக் கலியாணம் செய்பிறனா எண்டா?”

“அதுதானே உங்களுடைய திட்டம்?”

“நீங்களும் ஒரு வேளை என்னைவிட அழகான பெண்ணை மணக்கலாம்” என்று சிரித்தாள்.

“அதிர்ஷ்டம் இருந்தால், நினைச்சது கைகூடும் ரண்டு பேருக்கும்” என்று நானும் சிரித்தேன்.

“விஷய ஆல்த பெஸ்ட்” என்றாள்.

“த சேம் ரு யூ” என்று நானும் அவளை வாழ்த்தினேன்.

வெளிக் கு ஒன்றும் பேசாது வெறுமனே புன்னகை புரிந்தாலும் ‘இவளை விட அழகான ஒரு பெண்ணை மணப்பது மட்டுமல்ல, அவளுடன் சோடியாக இவள் முன்னால் வந்து நின்று, (காலங் கடந்த பிற்காலவது) இவளுடைய கர்வத்தை அடக்க வேண்டும்! என்று அந்தக்கணமே ஒரு உறுதியான தீர்மானம் எடுத்துக் கொண்டேன்.

அன்று அவளுடன் பேசி அவள் உள்ளத்தை அறிந்து கொண்டது எனக்கு நல்லதாகப் போய்விட்டது. அனாவசியமான அங்க

லாய்ப்பின்றி, மனதை ஒரு வழிப்படுத்தி, இறுதிப் பரீட்சைக்குப் படிக்க முடிந்தது. பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து வெளியேறிய பிறகு நான் அவளைச் சந்திக்கவே இல்லை. இப்பொழுது கிட்டத்தட்ட, இருபது வருடங்கள் கழித்துச் சந்திக்கிறேன்.

“என்னை ஞாபகம் இருக்கா, மனோகர்!”

எனக்கு முன்னால் சுகந்தி நின்று கொண்டிருந்தாள். பழைய நினைவுகளில் மூழ்கிப்போய் இருந்த நான், அவள் வந்ததைக் கூட கவனிக்கவில்லை.

“உங்களை மறக்க முடியுமா?” என்று கேட்டு லேசாகச் சிரித்துவிட்டு, ஒரு கணம் பொறுத்து, “இப்ப எங்கை?” என்றேன்.

“ரீச் பண்ணுறான் யாழ்ப்பாணத்திலை” என்றவள். “நீங்கள்...” என்று கேள்விக் குறியில் நிறுத்தினாள்.

“நான் இப்ப ஒரு அக்கவுண்டன்ட்...”

அவள் புருவங்கள் ஒருமுறை லேசாக மேலுயர்ந்து தாழ்ந்தன. அந்த அசைவில் ஆச்சரியம் தொனித்ததை நான் புரிந்து கொண்டேன்.

அடுத்து என்ன பேசுவது, என்ன கேட்பது என்று தெரியாது நான் தடுமாறிக் கொண்டிருந்த பொழுது சுகந்திக்குப் பக்கத்தில் நின்ற பெண் என் கண்ணில் பட்டாள். சிறுமிக்குப் பத்துப் பதினொரு வயது இருக்கலாம்!

“இது ஆர் உங்களுடைய மகளா?”

“ஓம்” என்று தலை ஆட்டினாள் அவள்.

“பிறிட்டி கேள்” அம்மாவைப் போலே. நான் புன்னகைத்தேன்.

அம்மா, பெண் இருவரது முகங்களிலும் நாணச் செம்மை படர்ந்தது. சுகந்தியின் அந்த நானைய அழகு ஒருமுறை சாயல் காட்டி மறைந்தது.

“நான் அப்படிச் கூறியிருக்கக் கூடாதோ? கொம்பிமெண்ட்ஸ் கொடுக்கும் பொழுது என்னுடைய எல்லையைத் தாண்டிவிட்டேனோ? சுகந்தி இப்பொழுது வாசிற்றி கேள் அல்லவே. இன்னொருவனுடைய மனைவி! ஒரு பெண்ணுக்குத் தாய்!

என்ன செய்வது? வாசிற்றி நாடகங்களில் பாராட்டுக்களைத் தாராளமாக வழங்கிப் பழகிய வாய், முந்திக் கொண்டு விட்டது.

சுகந்தியின் முகத்தில் தெரிந்த மலர்ச்சியும் உதட்டில் நின்ற புன்னகையும், அவளுக்கு அந்தக் கொம்பிளிமெண்ட் பிடித்திருந்தது என்பதை காட்டுவதாக எடுத்துக் கொண்டு, 'எங்கை பயணம்?' என்றேன்.

“கொழும்புக்கு!”

“இரண்டு பேரும் தனியவா? உங்கடை ஹஸ்பெண்டைக் காணவில்லையே?”

“அவரும் வாறார்”

“அவர் என்ன செய்யிறார்?”

இதை அறிவதற்கு உள்ளத்தில் பொங்கிய ஆவலை வெகு சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு சாதாரணமாகக் கேட்டேன்.

அவளும் இதற்குப் பதில் அளிப்பதைத் தவிர்க்க விரும்பியவள் போல “அவர் அங்கை ஆரோடையே பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்” என்றாள்.

“நான் அதைக் கேட்கவில்லை. வட் இஸ் ஹி” என்றேன் புன்முறுவலுடன்.

“அவரும் ரீச் பண்ணுறார். இப்ப கொழும்புக்குப் போறம் விடுதலைக்கு.”

“ஓ... ரீச்சரா?” என்னை அறியாமலே ஒரு ஏளன இழை குரலில் ஓடிற்று.

அதை அவளும் கவனித்திருக்க வேண்டும். ஒரு கணம் அவள் முகத்தில் சங்கடம் தெரிவது போன்ற ஒரு பாவம். அல்லது எனது பிரமையாகவும் இருக்கலாம்.

மறுகணம் உணர்ச்சிகளை மறைத்துக் கொள்வதில் பெண்களுக்கே உரிய இயல்பான திறமையுடன், முகத்தில் தோன்றிய சலனத்தை மறைத்துக் கொண்டு “அவர் அங்கை வாறார்” என்று கை காட்டினாள்.

அவள் கைகாட்டிய திசையில் வந்து கொண்டிருந்தவனைப் பார்த்தேன்.

கரிய நெடிய உருவம். கொஞ்சம் வளைவு. முரட்டுத் தோற்றம். ஷேவ் செய்யாத முகம் அதை மிகப்படுத்திக் காட்டியது. அலட்சிய பாவனையில் உடையணிந்திருந்தான். மொத்தத்தில் அவன் அவளுக்கு ஒரு கொன்ட்ராஸ்ட் போல் இருந்தான்.

தன் கணவன் கிட்ட வந்ததும் சுகந்தி “எம் ஹஸ்பென்ட்

கணேஷ்..... என்னுடைய வாசிற்றி மேட் மனோகர்'' என்று இருவரையும் பரஸ்பரம் அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

‘கிளாட்டு மீட் யூ’ என்று புன்னகைத்தபடி கை நீட்டினேன். அவன் பதிலுக்குப் புன்னகைக்காமலே கையைமட்டும் நீட்டினான். வாய் திறக்கவில்லை. முகத்தில் எரிச்சல் தெரிந்தது.

வாசிற்றி நாளைய தனது ‘ஷோஷல்’ பழக்கத்தை சுகந்தி தொடர்ந்து கடைப்பிடித்து, அவனது எரிச்சல்படும் சுபாவத்தை வளர்த்திருப்பாளோ என்று எண்ணத் தோன்றியது.

‘‘றெயில்லை சீற் பிடிக்க வேணும்; வாருங்கோ முன்னுக்குப் போவம்.’’ என்றான் கணேஷ்.

‘‘சரி வாறன்’’ என்று நான் முந்திக் கொண்டேன். நீண்ட கால இடைவெளி இருந்தாலும் சுகந்தியைப் பழிக்குப் பழி வாங்கி விட்டது போன்ற திருப்திப் பெருமிதத்துடன் றாமிற்குள் நுழைந்தேன்.

அறைக்குள் நுழையும் பொழுதே என்னைச் சுட்டெரித்து விடுவது போல உருட்டி விழித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மனைவியின் கண்களைச் சந்தித்தேன்.

‘இவள் ஏன் இப்படிப் போர்க்கோலம் பூணுகிறாள்?’

எனக்குப் புரிந்து விட்டது. நான் சுகந்தியைச் சந்தித்துப் பேசியது அறை வாசலில். அது என் மனைவிக்கு அவள் இருந்த இடத்திலிருந்து நன்றாகத் தெரிந்திருக்கிறது.

‘‘இந்தப் பெண்களுக்குத்தான் எத்தனை பொறாமை!’’

நான் மனைவிக்குக் கிட்டச் சென்றதும் ‘‘அவள் யார்?’’ என்றாள் மனைவி குரலில் அனல் பறக்க.

‘‘என்னுடன் வாசிற்றியில் படிச்சவள்’’

பலவீனமான குரலில் மன்னிப்புக் கோரும் பாவனையில் பதிலிறுத்தேன்.

‘‘அதுக்கு இப்பிடியா இத்தனை பேருக்கும் முன்னாலை சிரித்துச் சிரித்துப் பேசுறது?’’

‘‘பல வருஷங்களுக்குப் பிறகு சந்திக்கிறன். நிண்டு நாலு வார்த்தை பேசினா என்ன?’’ என்று கேட்க நினைத்துக் கேட்காமலே சொற்களை விழுங்கிக் கொண்டேன். பேசி அவளுக்கு விளங்க வைக்கவும் முடியாது. அவளை வெல்லவும் முடியாது.

“வயது நாற்பத்தைஞ்சாகுது இன்னும் பழக்க வழக்கம் தெரியாது!”

பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்று படித்து அக்கவுண்டனாகி எத்தனை பேருடன் வேலை பார்த்து, எத்தனை பேருக்கு ஆலோசனை கூறும் எனக்கு, பத்தாம் வகுப்பைக் கூடச் சரியாகப் பாஸ் செய்யாத என்னுடைய மனைவி பழக்க வழக்கம் சொல்லித் தருகிறாள்! உள்ளூரச் சிரித்துக் கொண்டேன். பின் என்ன, வெளிப் படையாகவா சிரிக்க முடியும்?

எனக்கு லட்சங்களைக் கொண்டு வந்தவளாயிற்றே! அந்த லட்சங்கள் எனது கண்களை மட்டுமல்லாது வாயையும் மூடி விட்டன!

“இவள் ஓயமாட்டாளா? இன்னும் என்னவெல்லாம் கேட்டு என் மானத்தை வாங்கப் போகிறாள்?”

இயற்கையாகவே தொட்டால் ஒட்டிக் கொள்ளுமோ என்று பயப்படும்படியான அவளுடைய கரிய முகம் இப்பொழுது பொறாமையில் இன்னும் ஒருபடி கூடக் கறுத்திருந்தது.

“சரி வாருங்கோ போவம்” என்று சொல்லி தனது பூதா காரமான உடம்பைத் தூக்க முடியாமல் தூக்கிக் கொண்டு எழுந்து நடந்தாள் மனைவி. பெட்டியையும் தூக்கிக் கொண்டு நான் அவள் பின்னால் நடந்தேன். வாய்மூடி மௌனியாக.

எனது வெற்றிப் பெருமிதம்வந்த சுவடு தெரியாமல் மறைந்து விட்டது.

நிஜங்கள் தான் எவ்வளவு குரூரமானவை!

காடு சிரித்தது

எங்கள் பாடசாலையில் ஒரு நாள் ஒரு அதிசயம் நிகழ்ந்தது. ஒரு நாகரீகமான அழகிய இளம் பெண் அங்கு வந்தாள்.

இதுதான் அந்த அதிசய நிகழ்வு.

எத்தனையோ நாகரீகமான அழகிய இளம் பெண்கள் எத்தனையோ இடங்களுக்கு எத்தனையோ முறை போயிருக்கிறார்கள். போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள் அப்படி ஒருத்தி எங்கள் பாடசாலைக்கு வந்ததுதான் அதிசயம்.

எங்கள் பாடசாலை இருக்கும் இடம் மாங்கனி விழுந்தான் குளம். வவுனிமா நகரத்திலிருந்து பதினைந்து மைல் தூரத்தில் காட்டின் மத்தியில் உள்ள கிராமம். வவுனியா நகரத்தையும் எங்கள் கிராமத்தையும் இணைப்பது ஒரே ஒரு றோட்டு. அதில் ஓடுவதும் ஒரே ஒரு பஸ். அதிலும் றோட்டிலிருந்து பாடசாலைக்கு வரும் இரண்டு மைல் தூரமும் சரியான றோட்டுக் கூடக் கிடையாது. டிறாக்ரர் பாதை தான். யாராவது டிறாக்ரர்காரர்கள் வண்டிக்காரர்கள் பெரிய மனது பண்ணினால் வாகன சுகம் உண்டு. இல்லையென்றால் நடராசா தான்!

பெயர் என்னவோ மாங்கனி விழுந்தான் குளம்தான். ஆனால் மருந்துக்கு ஒரு மாமரம் கூடக் கிடையாது, இந்தப் பக்கத்தில். பிறகு மாங்கனியைப் பற்றி ஏன் பேசுவான்.

ஊரின் மத்தியில் குளம் ஒன்று இருக்கிறது. அதுதான் மாங்கனி விழுந்தான் குளம். தூர்ந்து போன குளம். குளத்தின் நடுவில் ஆங்காங்கே மரங்கள் வளர்ந்து நிற்கின்றன. மாரி காலத்தில் மழை பெய்தால், தண்ணீர் பிடிக்கும். கோடை காலத்தில் காய்ந்து பறக்கும்.

குளத்தின் ஒரு பக்கத்தில் குடியிருப்புக்கள். மறு பக்கத்தில் சுட்டுக்குக் கீழே வயல்கள்.

வன்னியர் காலத்துப் பழைய கிராமம். ஊரிலுள்ள வயது முதிர்ந்தவர்களைக் கேட்டால், வன்னியர்களது வீரப் பிரதாபங்களைப் பற்றிப் பெருமையுடன் கதைகதையாகச் சொல்வார்கள். அண்மைக் காலத்தில் குடியேற்றக்காரர்களாக யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் இருந்து பல குடும்பங்கள் வந்து சேர்ந்துள்ளன.

எரிந்து முடியாத அடிமரக் குற்றிகள் படமெடுத்தாடும் பாம்புகள் போல தலையை நீட்டிக் கொண்டு நிற்கின்றன.

உண்மையான பாம்புகளுக்கும் இங்கு பஞ்சமில்லை. ஆள் உயரக் கறையான் புற்றுக்கள் தரைத் தோற்றத்தின் ஒரு பகுதி. அவற்றிலெல்லாம் நிறைய விஷப்பாம்புகள். யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் விஷப் பாம்புகளைக் கண்டுவிட்டால் நாம் எவ்வளவு பதற்றம் அடைகிறோம். ஊரே கூடிப் பாம்படிக்கும் காட்சிகளும் உண்டு. இங்கு பாம்புகள் சர்வ சாதாரணம். இந்தக் கிராம வாசிகள் இவ்வளவு விஷ ஜெந்துக்களிடமும் தப்பி, எப்படி உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நான் பல தடவைகள் வியந்ததுண்டு.

கமம் செய்வதற்காகக் காட்டையழித்திருக்கிறார்கள். வானம் பார்த்த பூமியில் தூர்ந்து போன குளத்தை நம்பி எவ்வளவு கமம் செய்ய முடியும்? நிலத்துடனும் கமத்துடனும் இயற்கைச் சக்திகளுடனும் போராடிப் பார்த்துவிட்டுத் தோற்றுப் போய், யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் பலர் ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டார்கள். உள்ளூரவர்களில் சிலரும் சில வயங்களைக் கைவிட்டு விட்டார்கள். கைவிடப்பட்ட காணிகளிலெல்லாம் காடு வளர்ந்திருக்கிறது. செடியும் கொடியும் பற்றைகளும், சிறு மரங்களுமான பொட்டல் காடு!

சுருக்கமாகச் சொன்னால், இது சோலைக் காடாக இருந்த நிலை மாறி, பண்படுத்தப்பட்ட வயல் நிலமாகவும் ஆகாத இரண்டும் கெட்டான் பூமி! மத்தியான வெயிலடிக்கும் நேரத்தில் கண்ணை விழித்துப் பார்க்க முடியாது. மண் எரியும் வெய்யில்!

இந்தச் சூழலில் அமைந்துள்ள பாடசாலை எப்படி இருக்கும் என்பதை நான் சொல்லாமலேயே நீங்கள் உணர்ந்திருப்பீர்கள். எங்கள் இடாப்பின்படி இங்கு கல்வி கற்கும் பிள்ளைகள் முந்நாறு ஆனால் ஒரு சாதாரண நாளில் நூறு பிள்ளைகளை பாடசாலையில் சந்தித்தால் அது அதிசயம்!

பேருக்கு ஒரு கல் கட்டிடம். அதில் தான் பாடசாலை, ஒரேபீசும் அமைந்திருக்கிறது. மற்றவையெல்லாம் கொட்டில்கள். ஊரிலுள்ள விவசாயிகளது வீடுகளைப் போன்ற கொட்டில்கள்! கொட்

டில் வீடுகளில் இருந்து வரும் பிள்ளைகள் கொட்டில் பாடசாலை யில் இருந்து படிப்பது பொருத்தம் தானே? அப்படிப் படிக்கப் பிடிக்காததால் தானோ என்னவோ, அதிகமான பிள்ளைகள் வீட்டி லேயே தங்கியிருக்கிறார்கள்.

பத்து வகுப்புகள், நான்கு ஆசிரியர்கள். எல்லாரும் கிழங்கள், என்னைத் தவிர. குடுகுடு கிழங்களல்ல. வயது ஐம்பதைத் தாண்டிய தலை நரைத்த கிழங்கள்.

சரி, கதைக்கு வருகிறேன். அழகி ஒருத்தி வந்தாளா? இல்லை. வந்தது இருவர்.

அதில் ஒருத்தி நான் முன்பு குறிப்பிட்ட அழகி. சிவப்பர்க் கயரமாக கருகருவென்ற கூந்தலும் துருதுருவென்ற கண்களுமாகக் கவர்ச்சியாக இருந்தாள். மற்றப் பெண்ணும் அதே சாயல்தான். அழகிதான். நிச்சயமாக சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, இளையவளை விடப் பெரிய பெண் ஒரு இருபது வருடங்களாவது இப் பூவுலகில் கூடுதலாக வாழ்ந்திருப்பாள். வயதுக்கு ஏற்ப அவளுக்கு உடல் சற்றுப் பருத்துத் தளர்ந்து, மினுமினுப்புக் குன்றி இருந்தது.

கல்லூரிக் காரியாலயத்தின் வாசலில் நின்று, வந்தவர்களை வரவேற்றது நான் தான். வேறு யார் வரவேற்க முடியும்? நான் தான் பாடசாலையின் அதிபராயிற்றே! பிறிற்சிபல்! சாதாரண பிறிற்சிபல் அல்ல, பெர்ஃபோமிங் பிறிற்சிபல்! அதிபரின் கடமை களை ஆற்றுவவர்.

பெர்ஃபோமிங் பிறிற்சிபல் என்றதும் நீங்கள் சிரிக்கிறது என் காதில் கேக்கிறது! அப்படி ஒரு இளக்காரம் எல்லோருக்கும் இந்தப் பதவியைப் பற்றி.

“பிறிற்சிபல்” பதவி எனக்கு வழங்கப்பட்ட பொழுது “இது பரிசுல்ல வெறும் ஆறுதல் பரிசு தான் என்பது எனக்குத் தெரிந் துதான் இருந்தது. என்றாலும் “பிறிற்சிபல்” என்ற “லேபல்” கிடைக்கிறதே! அதுவே எனக்குப் போதுமானதாக இருந்தது அப்போதைக்கு.

அப்பொழுது எனக்கிருந்த குதூகலம் என்ன! பெருமிதம் என்ன! அதிலிருந்து வளர்ந்த கற்பனைகள் தான் என்ன? பேர் புகழ், பாராட்டுக்கள்..... இப்பொழுது பாராட்டுக்களா? மூச், திட்டுக்கள் கிடைக்காவிட்டால் பெரிய புண்ணியம்..!

பதவிக்கு வந்து வருடங்கள் மூன்றாகி விட்டன. இன்னும் கொண்ஃபேமேஷன் கிடைக்கவில்லை. “என்றாவது ஒருநாள் உண் மையான அதிகாரமுள்ள அதிபராக ஆக்காமலா விடப்போகிறார்

கள்?" என்ற கேள்வி நீங்காத நினைவாக நெஞ்சத்தில் எழுந்து கொண்டேயிருக்கிறது. அந்த நப்பாசையில் தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

வந்தவர்களைப் பார்த்து "என்ன விஷேசம்? யாரைக் காண வேண்டும்" என்றேன் முகத்திலும் குரலிலும் வியப்புப் பளிச்சிட.

"இந்தப் பாடசாலைக்குத்தான் வாறம். நீங்கள் தானே பிறிற்சிப்பல்?" என்று கேட்டாள் பெரிய பெண்.

"ஓம் நான் தான் பிறிற்சிப்பல். என்ன வேணும்?"

"என்னுடைய பெயர் பரிமளம். இவ என்னுடைய மகள். பெயர் வசந்தி."

அப்பொழுது தான் வசந்தியின் முகத்தைச் சரியாக உற்றுப் பார்த்தேன். இளமை கொஞ்சம் அழகான முகம் தான்!

பால் வடியும் முகம் என்று சொல்வார்களே! அந்த மாதிரி யான முகம். "என்ன?" என்ற முகக் குறியுடன் மீண்டும் பரி மளத்தை நோக்கினேன்.

"வசந்திக்கு இந்தப் பாடசாலைக்குத்தான் ஆசிரிய நியமனம் கிடைச்சிருக்கு. புதிய நியமனம்" என்றாள் பரிமளம்.

எனக்கு ரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக் குதிக்கலாம் போலி ருந்தது. இருக்கும் ஆசிரியர்கள் மாற்றலாகிப் போவதல்லாமல் புதிதாக எவரும் வராத எங்கள் பாடசாலைக்கு ஒரு ஆசிரியை வந்திருக்கிறாள்! அதுவும் ஒரு அழகிய இள நங்கை! என்ன? ரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி சரிதானே?

"அப்படியா? பெரிய சந்தோஷம்!"

"வாருங்கோ, ஒஃபீசுக்குள்ளை இருந்து பேசுவம்" என்றேன் குரலைச் சற்று நிதானப் படுத்திக் கொண்டு.

காரியாலயத்தினுட் சென்று மேசைக்கு எதிரெதிராக அமர்ந்து கொண்டதும் "உங்களுக்கு எந்த இடம்? என்றேன்.

"யாழ்ப்பாணம். காலேலை யாழ்வேலி எடுத்து, வவுனியா விலை இறங்கி, பஸ் எடுத்து இஞ்சை வந்திருக்கிறம்." என்றாள் பரிமளம்.

"மாங்கனி விழுந்த குளத்திற்கும் வவுனியாவுக்கும் இடையில் ஒரு பஸ் தானே ஓடுது?"

"நல்ல வேளையாக அந்த பஸ்ஸை எங்களுக்குக் கிடைச் சுட்டுது"

“இஞ்சாலை இரண்டு மைல் மண் பாதை...”

“அதுக்கும் அதிஷ்ட வசமாக ஒரு மாட்டு வண்டில் கிடைச்சது. நல்ல பொடியன்! எங்களை ஏத்திக் கொண்டுவந்து பள்ளிக் கூட வாசல்லை இறக்கி விட்டான்.”

“அப்ப அதிர்ஷ்டம் தொடர்ந்து கை கொடுத்திருக்கு உங்களுக்கு.” என்று கூறிச் சிரித்தேன். அவர்களும் சிரிப்பில் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

“சரி, இனி ரீச்சரிட்டை வருவம்” என்று சொல்லி அதுவரையும் ஒன்றும் பேசாமல் இருந்த வசந்தியைப் பார்த்து,

“உங்களுடைய குவாலிபிக்கேஷன் என்ன?” என்றேன்.

“க. பொ. த. சாதாரணம்.” என்றாள் மிருதுவான குரலில். இனிமையான குரல்!

“இல்லை ஏ. எல்” என்று மகளைத் திருத்தினாள் தாயார்.

“ஆட்ஸா சயன்சா?”

“ஆட்ஸ் தான்.” பதில் சொன்னாள் வசந்தி.

“எத்தனை பாடங்கள்? என்னென்ன பாடங்கள்?”

“தமிழ் மொழி மட்டும் தான் பாஸ்”.

மீண்டும் அந்த மிருதுவான குரல் தயங்கித் தயங்கி வெளி வந்தது.

“ஆ! அதுதான் நல்லது! தமிழ் மொழி கற்பிக்கத்தான் இஞ்சை ஆசிரியர் தேவை. இஞ்சை உள்ள பிள்ளையளுக்கு தாய் மொழியைக் கூடச் சரியாக எழுதத் தெரியாது. பொருத்தமான ஆள் வந்திருக்கிறியள்!” என்றேன் உற்சாகமாக.

“அப்பிடியெண்டால் இஞ்சை தமிழ்மொழி கற்பிக்கிறதில் லையோ?” என்றாள் பரிமளம்.

“இஞ்சை வகுப்புக்கள் பத்து. ஆசிரியர்கள் என்னுடன் நாலு. இந்த லட்சணத்திலை எந்த மொழியைத்தான் கற்பிக்க முடியும்?” என்று கேட்டுச் சிரித்தேன்.

“இருக்கிற ஆசிரியர்கள் எதையாவது கற்பிக்கலாமே?”

“இருக்கிற நாலு ஆசிரியர்களுக்கும் முந்தாறு பிள்ளைகளையும் மேய்ச்சக் கட்டத்தான் நேரம் சரியாக இருக்கும்!”

நான் சிரித்தேன். அவர்கள் சிரிக்கவில்லை. எனது பகிடி அவர்களுக்குப் புரியவில்லை என்று புரிந்தது. இது பெரிய கல்லூரி என்று நினைச்சு வந்திருப்பார்களோ?

“இன்னும் ஒன்று. இந்தப் பாடசாலையில் உள்ள ஆசிரியர்கள் எல்லோருமே வயதானவர்கள். கற்பித்துக் கற்பித்து கற்பித்தலில் ஆர்வமும். உடம்பில் சக்தியும் குன்றிப் போனவர்கள்.” என்றேன் நான் தொடர்ந்து.

“நீங்கள் இரிக்கிறியளே, ஓர் இளம் ஆசிரியர்” என்று சொல்லி லேசாகப் புன்னகைத்தாள் வசந்தி.

“இளமை!” ஓ, அந்த வார்த்தையைக் கேட்பதில்தான் என்ன இனிமை! அதுவும் வசந்தியின் வாயில் இருந்து.

இவள் என்ன சொல்கிறாள்? உண்மையிலேயே நான் இளமையாக இருக்கிறேனா? அல்லது வசந்தியின் கண்களுக்கு நான் இளமையாகத் தெரிகிறேனா? அல்லது வேண்டுமென்றே எனக்கு ஐஸ் வைக்கிறாளா? எனக்கு ஐஸ் வைத்து இவளுக்கு என்ன லாபம்?

“என்னை இளைஞன் என்று கணிக்கிறீர்கள்?” என்று சிரித்தேன்.

“பிள்ளை என்ன வயதானவரா? அப்பிடித் தெரியேல்லையே!” மீண்டும் வசந்தி. வந்ததும் பேசா மடந்தையாக நின்றவளா இப்படிக் கூறுகிறாள்? அப்படியானால் நிச்சயமாக அவள் கண்களுக்கு நான் இளைஞனாகத்தான் தோன்றுகிறேன்! அவள் ஏன் என்னை ஏமாற்ற வேண்டும்? நான் நிச்சயமாக இளைஞன் தான்!

பொங்கி வந்த மகிழ்ச்சியைப் புன்னகையாக மாற்றி உதடுகளில் தவழ விட்டபடி, “உங்களைப் போல இளம் ஆசிரியைகள் வாறது பிள்ளைகளுக்கு நல்லது. நல்லாப் படிப்பிப்பியள்!” என்றேன்.

“இளம்பிள்ளை, புது நியமனம். அப்படியெல்லாம் வேலை வாங்கிப் போடாதேங்கோ!” என்றாள் தாய் கவலையாக.

“இல்லை நாங்கள் அப்படியெல்லாம் வேலை வாங்கமாட்டம். பயப்பிடாதேங்கோ” என்று அவளைச் சமாதானப் படுத்திவிட்டு. “இஞ்சை எங்கை தங்கப்போறியள்?” என்றேன்.

“அதைப் பற்றித்தான் யோசிச்சுக் கொண்டு வந்தம்” என்றாள் பரிமளம் கவலையாக.

“கவலைப்படாதேங்கோ! இஞ்சை யாழ்ப்பாணத்து ரீச்சர் இன்னும் ஓராள் இருக்கிறா. அவவோடை இருக்கலாமோ எண்டு விசாரிப்பம்” என்று கூறிவிட்டு, பார்வதி ரீச்சரை வரும்படி ஒரு மாணவன் மூலம் அழைப்பு விட்டேன். பார்வதி ரீச்சர் வந்தா.

“என்ன புது ஆசிரியைகள் வந்திருக்கினம் போலை? அப்ப எங்களுக்கும் மாற்றம் கிடைக்கப் போகுதாக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு?” என்று சிரித்தாள்,

“அப்பிடியெல்லாம் கற்பனை பண்ணிச் சந்தோஷப்படாதேங்கோ. சின்னவ மட்டும் தான் ரீச்சர், பெயர் வசந்தி. மற்றது அவவுடைய அம்மா. உங்களிட்டை மகளைப் பாரம் தந்துவிட்டு யாழ்ப்பாணம் திரும்பப் போறா.”

“அதுக்கென்ன? போகட்டன் ஏற்றுக் கொள்ளுறம்.”

“நீங்கள் இருக்கிற வீட்டிலை தங்க இடம் இருக்குமோ?”

“ஓ... தாராளமாக இருக்கலாம். ஆனா வசதி ஒண்டும் இல்லை.”

“இஞ்சை எல்லாமே மண் வீடுகள்தான். வசதியளை எதிர்பார்க்க முடியாது!” என்றேன் நான்.

“வசதியளையெல்லாம் நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போய் அனுபவிச்சுக் கொள்ளுறம். இஞ்சை தங்க ஒரு இடம் கிடைச்சாப் போதும்” என்றாள் பரிமளம்.

“முக்கியமாக தினம் தினம் குளிக்கேலாது. கிணற்றில் தண்ணி உள்ள நாட்களிலைதான் குளிப்பு!”

“அதிலை என்ன கிழமைக்குக் கிழமை யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போய்க் குளிச்சாப் போச்சு!” என்றேன் நான். அதிபர் விட்ட பகிடி என்பதால் எல்லோரும் சிரித்தார்கள். எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது. “குமர்பிள்ளை கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ!” என்றாள் பரிமளம் உருக்கமாக.

“கவலைப்படாதேங்கோ! இனி உங்கடை பிள்ளை என் பொறுப்பு” என்றாள் பார்வதி.

“பிறித்சிப்பல் ஐயா. உங்களை நம்பித்தான் பிள்ளையை விட்டு விட்டுப் போறன்.” மீண்டும் உருக்கமான சூரல்.

“அதெல்லாம் நான் அவலைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுறன் நீங்கள் சந்தோஷமாக வீட்டை போங்கோ.” என்றேன்.

பரிமளத்தையும் வசந்தியையும் அழைத்துக் கொண்டு பார்வதி புறப்பட்டாள். மதிய உணவை அருந்தி விட்டு அன்றே யாழ்ப்பாணம் திரும்புவதாகக் கூறி விடைபெற்றாள் பரிமளம்.

அடுத்த நாள் காலை என்றுமில்லாத ஒரு புதிய உற்சாகத்துடன் பாடசாலைக்குச் சென்றேன். காரியாலயத்தினுள் நுழைந்து கதிரையில் இருந்ததும் சொல்லி வைத்தாற்போல் வசந்தி வந்தாள். முதல் நாளையும் விட அழகாக துடைத்து விட்ட சிற்பம் போல இருந்தாள்.

“குட் மோனிங் சேர்!” என்றாள் உதட்டில் புன்னகை தவள.

“குட் மோனிங் வசந்தி. இடம் எப்பிடி? பிடிச்சதா?”

“பறவாயில்லை சேர்.”

“உம்மை பத்தாம் வகுப்புக்கு கிளாஸ் ரீச்சராகப் போட்டிருக்கிறேன்.”

“அதேன் சேர், பெரிய வகுப்பெல்லாம்?” சிணுங்கினாள்.

“அது பெரிய வகுப்பில்லை வசந்தி. டாப்பிலை தான் மூப்பது பிள்ளையள், பத்துப் பேர்தான் வருவார்கள்.”

“எண்டாலும் வளர்ந்த பிள்ளையள், பயமாயிருக்கு சேர்!”

“இல்லை வசந்தி, வயதானாலும் வளராத பிள்ளையள்தான். அதோடை எல்லாம் கீழ்ப்படிவான மரியாதையான பிள்ளையள், பயப்படாதையுமீ!”

“இல்லை சேர். எனக்குப் பயமாயிருக்கு வேறே ஒரு வகுப்பை.....”

வசந்தி அடிக்கடி இப்படிப் “பயமாயிருக்குச் சேர், பயமாயிருக்கு சேர்” என்று சொன்னது எனக்குப் பிடித்திருந்தது.

“சரி, அப்படியெண்டால் வா, நானே உன்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் மாணவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன், பிறகு சொல்லு”

“சரி, சேர்.”

வசந்தி பக்கத்தில் வர பத்தாம் வகுப்பை நோக்கி நடந்தேன். ஒரு சினிமாப் படத்தில் இன்னலில் மாட்டிக் கொண்ட கதாநாயகியைக் காப்பாற்றி அழைத்துச் செல்லும் எம். ஜி. ஆர். நடை.

மாணவர் ஆசிரியர் உட்பட எல்லோரது கண்களும் எங்கள் இருவர் மீதும் பதிந்திருந்தது தெரிந்தது. அதை லேசாகக் கவனித்தாலும் கவனியாதவன் போலக் கம்பீரமாக நடந்தேன்.

வகுப்பில் எட்டு மாணவர்கள் மட்டும் ஆண்கள் நான்து, பெண்கள் நான்காகச் சரிநிகர் சமானமாக இருந்தனர். கதிரை என்ற பெயரில் இருந்த ஒரு ஆசனத்தில் வசந்தியை இருக்கச் செய்து விட்டு நானும் அதேபோன்ற இன்னொரு ஆசனத்தில் அமர்ந்து பேசத் தொடங்கினேன். மாணவர்களுடைய கடமை, கீழ்ப்படிவு, ஒழுக்கம் என்பவை பற்றி பத்து நிமிடங்கள் மூச்சு விடாத பேச்சு!

வழக்கமாகச் சுதந்திரமாக இருக்கும் மாணவர்கள் அன்று என் திடீர்ப் பிரசங்கத்தில் திகைத்து, அந்தப் பிரசங்க மழையில் திளைத்து கற்சிலைகளாக அமர்ந்திருந்தனர். பேசி முடிந்ததும் வசந்தியின் பக்கம் திரும்பி “இனிச் சரிதானே?” என்றேன்.

“சரி பெரிய நன்றி சேர்!” என்று புன்னகைத்தாள். நன்றி அவள் பார்த்த பார்வையிலும் கனிந்திருந்தது. அதில் நன்றி மட்டும் தானா?

“புது ஆசிரியை வந்திருக்கிறா, திறமாகப் படிப்பிப்பா, கவனமாகப் படியுங்கோ!” என்று இறுதி அறிவுரை கூறிவிட்டு கொட்டிலுக்கு வெளியே வந்து, காரியாலயத்தை நோக்கினேன். வசந்தி அன்றே அப்பொழுதே கற்பிக்கத் தொடங்கி விட்டாள்.

மகளைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன் என்று பரிமளத்திற்கு கொடுத்த வாக்கை நான் மறந்து விடவில்லை. அடிக்கடி அவளைக் கவனித்துக் கொண்டதான் இருந்தேன். நான் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் அவள் ஏதாவது ஒரு வகுப்பில் மும்முரமாகப் படிப்பித்துக் கொண்டிருப்பாள். புதிய ஆசிரியை என்பதாலோ, வடிவான ரீச்சர் என்பதாலோ, அல்லது அவள் சொல்லும் கதைகளின் புதுமையாலோ, அவளது கற்பித்தலின் திறமையாலோ, பிள்ளைகளும் அவள் சொல்வதை சொக்கிப் போய் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்.

முயற்சி. சோம்பல், அழகை, சிரிப்பு எல்லாம் தொற்று வியாதிகள் அல்லவா? வசந்தியின் இந்த உற்சாகமும் உழைப்பும் சக ஆசிரியர்களையும் பாதிக்கத்தான் செய்தது. இதுவரை சோம்பிப் போய் இருந்தவர்கள் சற்று விழித்துக் கொண்டார்கள். உழைப்பவனைப் பார்த்துக் கொண்டு கூம்மா வாளா இருக்க முடியுமா? அவர்களும் மெல்ல மெல்லத் தொழிற்படத் தொடங்கினர்.

அதிபர் என்ற முறையில் நானும் பாடசாலையை நுணுட்பண்ணத் தொடங்கினேன். எனது இந்த நடவடிக்கை ஆசிரியர்களது செயற்பாட்டிற்கு அனுகூலமாக இருந்தது.

“பாடசாலையில் கல்வி போதிக்கப்படுகிறது” என்ற கதை பரவியிருக்க வேண்டும் மாணவர்களது வரவு கூடத் தொடங்கியது. அப்படிப் புரட்சிகரமான மாறுதல் ஒன்றும் இல்லை. ஐம்பது அறுபது என்று வந்து கொண்டிருந்தவர்கள் தொண்ணூறு நூறு என்று வரத் தொடங்கினர். அவ்வளவு தான்.

ஆசிரியத் தொழிலுக்குப் புதியவள் என்பதால் வசந்திக்குக் கடமை காரணமான, சந்தேகம் அடிக்கடி எழுந்து கொண்டிருந்தது. பாடக் குறிப்பில் எதை எழுதுவது எதை எழுதாமல் விடுவது என்பது பற்றி, படிப்பித்த பாடத்தை எப்படிப் பதிந்து வைப்பது என்பது சம்பந்தமாக, வரவு இடாப்பைக் கூட்டிச் சராசரி காணத் தெரியாமல், முதல் நாள் பாடசாலைக்கு வராத சிறுவனைத் தண்டிப்பதா விடுவதா என்று... இப்படிப் பல சந்தேகங்கள் தினமும் வரும்.

தனது சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக என்னிடம் தான் ஒடி ஒடி வருவாள். நானும் அலுக்காமல் சலிக்காமல் வீஸ்தாரமாக விளக்கம் கொடுப்பேன், அவள் கேள்விகளுக்கு.

ஒவ்வொரு முறை வரும்பொழுதும் அணுகு முறை புதிது புதிதாக இருக்கும். சிணுங்குவாள்; குழைவாள்: குழந்தைத் தனமாகக் கேட்பாள்: குதூகலிப்பாள்..... அவள் எப்படித்தான் கேட்டாலும் நான் உள்ளூரக் குளிர்ந்து போவேன்.

இந்த மாதிரியாக வசந்தி என்னை நாடி ஒடி வருவது எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. ஒவ்வொரு முறை அவள் வரும்பொழுதும் “நீ அதிபர், நீ விஷயம் தெரிந்தவன், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நீ ஒரு ஆண், ஓர் இளைஞன்.” என்பவற்றை எனக்கு அறிவுறுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

சுருக்கமாகச் சொன்னால் அவளது நடத்தையால் எனது “ஈகோ” வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அழகுச் சிலையாகத் திகழ்ந்ததுடன் பாடங்களையும் ஒழுங்காகக் கற்பித்த வசந்தி ரீச்சர், மாங்கனி விழுந்தான் கிராமத்துப் பிள்ளைகளது வாழ்க்கையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியதில் வியப்பில்லை. எண்ணெயே காணாத தலைகள் எண்ணெய் கண்டன, சீப்புப் போடாத தலைகளில் அது போடப்பட்டது. தண்ணியில் லாக் காடானாலும் பிள்ளைகளது காய்ந்த கருவாட்டு மேனிகளில் தோய்த்துலர்ந்த ஆடைகள் துலங்கின.

காலையில் நேரத்துடனேயே பாடசாலைக்கு வந்துவிடுவாள் வசந்தி. ஒரு நிமிஷம் சும்மா இருக்க மாட்டாள். ஒடி ஒடி எதை

யாவது செய்வித்துக் கொண்டிருப்பாள். பிள்ளைகளைக் கொண்டு தனது வகுப்பறையைக் கூட்டுவிப்பாள், பக்கத்து வகுப்பறைகளில் ஆசிரியர்கள் இல்லாவிடால் அவற்றையும் கூட்டுவிப்பாள். முற்றமும் கூட்டப்படும். கொட்டில் பாடசாலையானாலும் அதைக்கூட துப்பரவாக வைத்திருக்க முடியாதா என்ன? வகுப்பறைகளைப் பிரிக்கும் தட்டிகள் பழுது பார்க்கப்பட்டன. முறிந்த தடிகளுக்குப் பதிலாக புதுத்தடிகள் போடப்பட்டன, தட்டியிலுள்ள பீத்தல்கள் பொத்தப்பட்டன. வசந்தியின் இந்த நடவடிக்கைகளால் பாடசாலையின் ஏனைய ஆசிரியர்களும் தத்தம் வகுப்பறைகளைச் சுத்தமாக வைத்திருக்க வேண்டி ஏற்பட்டது.

பாடசாலை வளவினுள் நின்ற செடி கொடிகள் வெட்டப்பட்டன. நெருஞ்சி, முள்ளி தொட்டாற்சினுங்கி முதலாம் முட்களெல்லாம் எங்கோ சென்று மறைந்தன. புல்லு செதுக்கப்பட்டு, நிலம் கூட்டப்பட்டு, வளவு துப்பரவாயிற்று. அழகாயிற்று!

அழகானது பாடசாலை வளவு மட்டுமா? அந்தச் சூழலே அழகாகி விட்டது போன்ற பிரமை எனக்கு. வசந்தியின் வருகைக்குப் பின்பு, பொட்டல் காடு பூத்துச் சிரித்தது!

ஆள் பாதி, ஆடை பாதி என்ற உண்மையை நான் என்றுமே மறந்தவனல்ல. அதற்காகத் துணிமணிகளை வாங்கிக் குவித்து வைத்து நேரம் ஒரு உடையணிந்து ஷோ காட்டுபவனுமல்ல. இடமறிந்து அளவறிந்து பொருத்தமாக டிரஸ் பண்ணுவேன்.

காட்டுப் பிரதேசம். நவநாகரீக தொடர்பில்லாத மக்கள். இத்தக் காரணங்களால் மாங்கனி விழுந்தான் கிராமத்திற்கு வந்த பிறகு, எனது ஆடை அணியும் திட்டம் சற்றுத் தளர்ந்திருந்தது! இப்பொழுது வசந்தியின் வருகையுடன் அது தன் பழைய ஒறிஜினல் நிலைக்குத் திரும்பி விட்டது. இன்னும், ஒரு படி மேல் என்றும் சொல்லலாம்.

ஒரு நாள் பார்வதி ரீச்சர், இதை எனக்கு நேரடியாகவே சொல்லிவிட்டார். அதுவும் வசந்தியைப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டா சொல்ல வேண்டும்?

“பிரின்சிப்பலினை இப்ப வெல்லாம் கன வித்தியாசம்.”

“ஒரு வித்தியாசமும் இல்லை! இருந்த மாதிரித்தானே இருக்கிறன்?”

“இல்லை. உடுப்பும் தலை இழுப்பும்.....?”

“நான் எப்பவும் நல்ல உடுப்புத் தான் அணிபவன்”

“அதில்லை சேர், உந்த ஷேட்டும் டிரவுசரும் மாச் பண்ணுது

எண்டு சொல்லுறா பார்வதி ரீச்சர்'' என்று சொல்லிச் சிரித்தாள் வசந்தி.

“அது பெண்கள் தான் மாச்சிங் கலேர்ஸ் பாத்து உடுப்புப் போடுறது. உங்களுக்கு உந்த உடுப்பு அழகாயிருக்கு.” இது நான்.

“மாச்சிங்காக உடுப்புப் போட்டா ஆண்களுக்கும் அழகாத் தான் இருக்கும். உங்களுக்கு உந்த உடுப்பு நல்ல அழகாயிருக்கு.”

“அழகானவர்கள் எந்தஉடுப்பைப் போட்டாலும் அழகாத் தான் இருக்கும்.”

“நீங்கள் அழகானவர் தான் சேர். ஆனா உந்த உடுப்பு உங்களுடைய அழகை இன்னும் கூட்டுது”. நாணத்துடன் கூறிவிட்டு கிண்கிணியாகச் சிரித்தாள் வசந்தி.

“நீங்கள் அழகானவர்!” மீண்டும் அந்த இனியவார்த்தை எனக்குக் காதில் தேன் வார்த்தது. அழகானவர் என்று புகழப்பட்டால் யாருக்குத் தான் உச்சி குளிர்ந்து போகாது?

நான் அழகானவன்தான். கண்ணாடியில் என்முகத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன் பலமுறை. ஒவ்வொரு சைட் போசாக திரும்பித் திரும்பி நின்று, மணித்தியாலக் கணக்காக. அழகாகத்தான் இருந்தது. (ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் முகம் அழகாகத் தெரிகிறதோ என்னவோ?) ஆனால் இப்பொழுதுமா?

அவள் கூறியது உண்மையாகத்தான் இருக்க வேண்டும். முன்பு இளமையாக இருக்கிறேன் என்று சொன்னவளாயிற்றே! ஆனால் வசந்தி ஏன் திருப்பித் திருப்பிக் கூறவேண்டும்?

அதற்கு ஒரு காரணம் தான் இருக்கமுடியும்! அப்படியா? அப்படியானால்..... அதை நேரடியாகவே கேட்டு விடுவோமா? கேட்க வேண்டியது தான். ஏன் வீண் சஸ்பென்ஸ்? கேட்பதற்குத் தான் சமயம் சந்தர்ப்பம் சரியாக அமையமாட்டேன் என்கிறதே! சந்தர்ப்பத்திற்காகக் காத்திருந்தேன்.

இப்படியாக இருக்கின்ற காலத்தில் தான் ஒருநாள் பரிமளம் பாடசாலைக்கு வந்து சேர்ந்தாள், மலர்ந்த முகமும் வாய் நிறைந்த புன்னகையுமாக.

இவள் ஏன் வருகிறாள்? இந்தப் புன்னகைக்கு என்ன பொருள்? இது சாதாரண அறிமுகப் புன்னகையாகத் தெரியவில்லையே! முழு முகத்தையும் மலரச் செய்யும் புன்னகை.

மகளுக்கு ஏதும் நற்செய்தி கொண்டு வருகிறாளா? கலியாணம்

பேசுவதாக, மாப்பிள்ளை பெண்ணைப் பார்க்க விரும்புவதாக?... கலியாணமே பொருந்தி விட்டதாக?..... அல்லது வசந்திக்கு யாழ்ப்பாணத்துக்கு மாற்றம் கிடைத்துவிட்டது என்று அறிவிக்கவா?

“வாருங்கோ! இருங்கோ. என்ன விசேஷம்?” என்றேன்.

“நல்ல விசேஷம் தான். வசந்திக்கு யாழ்ப்பாணத்துக்கு மாற்றம் வாற மாதம் முதலாந் திகதியிலிருந்து.”

நான் எதிர்பார்த்த குண்டைத்தான் தூக்கிப்போட்டாள். ஒரு கணம் சிந்திக்கும் திறன் இழந்து செயலற்று நின்றேன்.

“பிறிற்சிப்பல் ஐயா, என்ன திகைச்சுப்போய் நிண்டுட்டியள்? துக்கமா?”

“புதிய ஆசிரியர்கள் எவருமே வராத பாடசாலையில் இருந்து ஒரு ஆசிரியர் மாறிப் போவதென்றால்..... அதுவும் வசந்தியைப் போன்ற ஒரு ஆசிரியை விலகுவதென்றால், எத்தகைய பேரிழப்பு? துக்கப்படாமல் இருக்க முடியுமா?” என்றேன் கவலை தோய்ந்த குரலில்.

“நீங்கள் சொல்லுறது சரிதான் பிரின்சிப்பல் ஐயா. குமர்பிள்ளை, நெடுகக் காட்டுப் பிரதேசத்தில் இருக்கமுடியுமா?”

“அதுவும் சரிதான்.” எனது குரலில் உயிர் இல்லை.

வசந்தி வந்தாள். செய்தியைக் கேட்டதும் பூரித்துப்போனாள். நான் ஒரு அதிபர் முன்னால் நிற்கிறேன் என்பதையும் மறந்து, தாயாரைக் கட்டிக்கொண்டு “நல்ல அம்மா” என்றாள் குதூகலத்துடன். பிறகு நான் நிற்பதை திடீரென்று உணர்ந்தவள் போல், பரிமளத்திடமிருந்து விலகி நின்று, என்னைப்பார்த்து, “இந்த ஒரு வரியமும் நான் இஞ்சை இருக்கவும் கடமை செய்யவும் எல்லா உதவியளும் செய்து தந்ததுக்கு நன்றி பிரின்சிப்பல் சேர்” என்றாள் கனிவாக.

அந்தக் கண்களில் தெரியும் உணர்ச்சி என்ன?

நிச்சயமாக நன்றி மாத்திரமல்ல... வேறென்ன? எனக்குப் பெரிய ஏமாற்றம். அப்படியானால்... செய்தியைக் கேட்டதும் அதிர்ந்து போவாள் என்று எதிர்பார்த்தேனா? யாழ்ப்பாணம் மாற்றலாகிச் செல்ல மறுப்பாள் என்று எதிர்பார்த்தேனா?

அப்படியானால் இத்தனை நாட்களும் அவள் என்னுடன் பேசியது, சிரித்தது, சினுங்கியது, குழைந்தது— எல்லாம்?.....

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக கண்ணகல ஒரு பார்வை பார்ப்பாளே! அதன் பொருள்தான் என்ன? ஒன்றுமே இல்லையா?

எல்லாமே வெறும் குழந்தைப்பிள்ளைத்தனம் மட்டும் தானா? குறும்புமா?

நான்தான் அவசரப்பட்டு கற்பனைக் கொடிகளைப் பறக்க விட்டுவிட்டேனா?

“மற்ற ஆசிரியர்களுக்கும் பிள்ளையாளுக்கும் சொல்லிவிட்டு வாறன் சேர்” என்று கூறிவிட்டு வசந்தி வெளியே ஓடினாள்.

நான் ஒப்பீசில் எனது இடத்தில் அமர்ந்திருந்தேன். எதிரில் பரிமளம் அமர்ந்திருந்தாள். வசந்தி திரும்பி வரும்வரை நான் பரிமளத்திடம் எதுவும் பேசவில்லை, எனக்கு நெஞ்சு கணத்திருந்தது. பேச வரவில்லை.

ஒப்புக்கு முகமன் கூறி வாழ்த்துக் கூறி அனுப்பி வைப்பார்கள் மற்ற ஆசிரியர்கள். ஆனால் பிள்ளைகள்...? வசந்தியின் வருகையால் அதிக பயன் பெற்றவர்கள் மாங்கனி விழுந்தான் கிராமத்துப் பிள்ளைகள். அவளிடம் பாடம் படித்து, கதைகள் கேட்டு, ஒட்டி உறவாடி சிரித்து மகிழ்ந்து... இன்னும் எத்தனை கொண்டாட்டங்கள்? தங்கள் அன்புக்குரிய ரீச்சருக்கு இப்பொழுது எப்படி பிரியாவிடை கொடுக்கப் போகிறார்கள்?

கண் கலங்குவார்களோ? கண்ணீர் விட்டு அழுவார்களோ? “எங்களை விட்டுட்டுப் போகாதேங்கோ ரீச்சர்!” என்று கையைப் பிடித்துக் கெஞ்சுவார்களோ? அல்லது திகைத்துப் போய்ச் செய்வதறியாது சித்திரப் பாவைகளாக அமர்ந்திருப்பார்களோ?

வசந்தி திரும்பி வந்தாள். கண்கள் சிவந்திருந்தன அழுதிருக்கிறாள் என்று புரிந்தது. சிறிது நேரம் மௌனமாக நின்றாள். கன்தியான மௌனம் அது. பின்பு நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்து, “நீங்கள் செய்த உதவிகளுக்கெல்லாம் நன்றி, போயிட்டு வாறன் சேர்.” என்றாள். குரல் கரகரத்தது. கண்கள் கலங்கி இருந்தன.

“சரி வசந்தி, எங்கிருந்தாலும் நல்லாய் இருப்பாய் போயிட்டு வா.” என்றேன் தழுதழுத்த குரலில்.

“போயிட்டு வாறம் பிறிற்சிப்பல் ஐயா” என்று பரிமளம் கூறினாள். “சரி போயிட்டு வாருங்கோ. நல்ல மனம் உள்ளவர்கள் எங்கை இருந்தாலும் நல்லாய் இருப்பார்கள்!” என்று மீண்டும் வாழ்த்திக் கொண்டே கையைக் காட்டினேன்.

அவர்களும் கையைக் காட்டிக் கொண்டே நடக்கத் தொடங்கினார்கள். அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டு காரியாலயத்தின் வாசலில் அசைவற்று நின்றேன். அவர்கள் போய் மறைந்ததும் சோகத்துடன் திரும்பிச் சூழலைப் பார்த்தேன். இப்பொழுது மரங்களில் பூக்கள் இல்லை!

காடு சிரிக்கவில்லை!

வீரகேசரி

12 - 2 - 84

அதிபர்

நான் ஒரு பாடசாலை அதிபர். அதிபரென்றால் முதலாம் தர, இரண்டாம்தர. மூன்றாம்தர... மூச்! அந்தக் கதையே பேசப் படாது! இது வெறும் சாதாரண அதிபர் பதவி. ஆங்கிலத்தில் சொன்னால் பெஃபோமிங் பிறின்பிப்பல்— அதாவது அதிபரின் கடமைகளைச் செய்பவர்.

பெஃபோமிங் பிறின்பிப்பல் என்றதும் சிரிக்கிறீர்களா? சிரியுங்கள்! ஆனால் நான் இந்தப் பதவியைப் பெறுவதற்குச் செய்த பகிரதப் பிரயத்தனங்களைச் சொன்னால் நீங்கள் சிரிக்கமாட்டீர்கள். அழுவீர்கள்!

ஆசைப்பட்டு கனவுகள் கண்டு, அகப்பட்ட அதிகாரிகளுக்குக் கெல்லாம் பல்விளித்து, வால்பிடித்து, ஆளும் கட்சி அமைப்பாளர்களைத் தேடி நாயாக ஓடி..... இன்னும் ஏதேதோ வெல்லாம் செய்து தான் பதவி உயர்வு கிடைக்கப் பெற்றேன்.

பதவி உயர்வுக் கடிதம் கிடைத்த அந்த நாள் இருக்கிறதே— அதை என் வாழ்நாளிலேயே மறக்கமாட்டேன். அன்று மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் என் உள்ளம் துள்ளிய துள்ளலை நீங்கள் எங்கே கண்டீர்கள்? ஒரு இரவு முழுவதும் நித்திரையே வரவில்லை என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன்!

இருக்காதா பின்னே? எனது ஆசைகள், கனவுகள், லட்சியங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் மகுடம் சூட்டியது போன்ற பதவி உயர்வல்லவா இது?

எனக்குக் கிடைத்த பாடசாலையின் பெயர் புனிச்சல்காடு மாகாவித்தியாலயம். புனிச்சல்காடு என்றால் இது ஒன்றும் மிருகங்கள் வாழும் காடல்ல, நாடுதான். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில்தான் இருக்கிறது. இங்கு மிருகங்கள் வாழும் காடேது?

‘யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலா?’ என்று தலையைச் சொறி கிறீர்களா? சொறியுங்கள், சொறியுங்கள், நன்றாகச் சொறியுங்

கள்! நான் கூடக் கடிதம் கிடைத்த நாள் முதலாய் தேடி தேடென்று தேடித்தான் இந்த ஊரைக் கண்டுபிடித்தேன்.

இடைக்காடு, கல்வியங்காடு, கோட்டைக்காடு, கொட்டைக்காடு கட்டைக்காடு என்று யாழ்ப்பாணத்தில் எத்தனையோ காடுகள் உள்ளன. அகில் இந்தப் புளிச்சல்காடு இருப்பதுதானா அதிசயம்? தேடுங்கள் நிச்சயம் கண்டுபிடிப்பீர்கள்!

எனக்குக் கொஞ்சம் ஆராய்ச்சி மனப்பான்மை. ஆசிரியரல்லவா? இந்தப் பெயர் எப்படி வந்திருக்கலாம் என்று முளையைச் சற்றுக் குடைந்திருக்கிறேன். எனது ஆராய்ச்சி முடிவுகளையும் உங்களுக்குக் கூறிவிடுகிறேன். நீங்கள் இந்த ஊருக்கு வரவிரும்பினால், ஊரை அடையாளம் கண்டு கொள்ள அவை உங்களுக்கு உதவலாம் அல்லவா?

நெய்தல் நிலத்தில் உள்ளது இக் கிராமம். அதனால் கடற்சேற்றின் நாற்றம் காற்றுடன் கலந்து ஊரில் எப்பொழுதும் எவ்விடத்தும் கமகமத்துக் கொண்டிருக்கும். அதனால் இப்பெயர் வந்திருக்கலாம்.

புனிய மரங்கள் நிறைய உள்ள ஊர். அதனால் புளிக்காடு என வழங்கிப் பின்பு புளிச்சலாக நீண்டிருக்கலாம்.

என்ன ஊரை அடையாளம் காண முடிகிறதா? முயன்று பாருங்கள்!

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் உள்ள அனேகமான கிராமங்கள் கடற்கரையில்தானே உள்ளன? புனிய மரங்கள் இல்லாத கிராமம் தான் ஏது இந்தப் பகுதியில்?

புளிச்சல்காடு என்பது காரணக் குறியென வகுக்க, இப்பொழுது புதிதாக ஒரு காரணமும் கிடைத்திருக்கிறது.

இப்பொழுதெல்லாம் இங்கு குப்பைகளை லொறிளிகளில் அகற்று வதில்லை. வீதிகளில் கொட்டிவிடுகிறார்கள். அதனால் வீட்டோரம், நோட்டோரம், கடையோரம், சந்தி, சதுக்கம் எங்கும் குப்பை, குப்பை, குப்பை!

எதை எதையெல்லாம் கொட்டுகிறார்களோ? ஒவ்வொரு குப்பைக் குவியலில் இருந்தும், வெவ்வேறு விதமான நாற்றங்கள் எழுந்து கொண்டிருக்கின்றன.

தினம் தினம் குப்பைகளைக் கொட்டக் கொட்ட, அவை வளர்ந்து பரந்து, மலையாக உயர்ந்து நிற்கின்றன. மேலே போடும் குப்பைகள் கீழே உள்ளவற்றை அழுக்க, அவை நசுங்கி, நவிந்து, உக்கி, மக்கி, சாக்கடைத் தண்ணீர் பட்டுப் புளித்து...

ஈ ஏறும்பு, கொசு, நுளம்பு முதலாம் நோய்க் கிருமிகள் எல்லாம், இந்தக் குப்பைக் குவியல்களை விட்டு நீங்காதுறைகின்றன. காகம், கோழி, நாய் போன்ற உணவு தேடும் பிராணிகள குப்பைகளைக் கிளறக் கிளற காற்றில் கலக்கும் மணத்தின் அளவு குறைந்துவிடாமல் சமசீராக இருந்து வருகிறது.

சிலர் குப்பைகளை எரிக்கிறார்கள். பலமாக வீசும் சோழகக் காற்று, எரிந்த சாம்பலையும் புகையையும் அள்ளிக் கொட்டி, வீதியால் செல்வோரைக் குளிப்பாட்டுகிறது.

இவ்வளவையும் தாங்கும் துணிச்சலும் தைரியமும் உங்களுக்கு இருந்தால் இங்கு வாருங்கள்!

ஆரம்பத்திலேயே எச்சரிக்கிறேன் வராதீர்கள்! வந்தால் தொல்லைகளல்ல, ஆபத்துக்களே உங்களை அரவணைக்கும்!

இந்த ஊருக்கு வரும் வீதி முன்பு மேடும் பள்ளமுமாக இருந்தது. இப்பொழுது அது குண்டும் குழியுமாகி விட்டது. முன்பு இ. போ. ச. பஸ் ஒன்று இந்த ஊருக்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. யாழ்ப்பாணம் ரவுணில் இருந்து ஒரு நாளைக்கு முன்று நாள்கு முறை வந்து போதும். இப்பொழுது அது கண்ணாம்பூச்சி விளையாட்டுத் தொடங்கியிருக்கிறது.

அத்தி பூத்தாற்போல எப்பவாவது ஒரு நாள் வரும். பின்பு ஒரு கிழமைக்குத் தலை மறைவாகிவிடும். சிலவேளைகளில் ரவுணுக்குப் போன பஸ் திரும்பி வராது. இங்கு வந்த இடத்திலே படுத்துக் கொண்டுவிடும். சில நாட்களில் நடு வழியில் நின்றாலும் நிற்கும்! இப்படியாக, இதிற்போவது சங்கடம் என்ற பகிடி வாக்கியத்தை மெய்ப்பித்துக் கொண்டு நிற்கிறது, இந்த இ. போ. ச. பஸ். எனவே அதில் ஏறாதீர்கள்! சாலை வாரிவிட்டுவிடும்.

மினி பஸ்களும் ஒடுகின்றன. அவற்றை நம்பி ஏறலாம். என்ன ஆனாலென்ன, நீங்கள் போய்ச் சேரவேண்டிய இடத்திற்கு உங்களை எப்படியும் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுவார்கள். ஆனால் அவற்றில் பிரயாணம் செய்வதற்கும் சில தகுதிகள் வேண்டும்.

‘செய்ய இயலாது’ (impossible) என்ற வார்த்தையே அகராதியில் இருக்கக் கூடாது என்றானாம் நெப்போலியன். இந்த மினிபஸ்காரரிடமும் ‘ஏற்ற முடியாது’ என்ற வார்த்தையே இல்லை! எத்தனை பேர் வந்தாலும் முகம் கோணாமல் நின்று ஏற்றிச் செல்வார்கள்.

‘இப்பொழுதே நிரம்பி வழிகிறதே. இதற்கு மேலும் எப்படி ஏற்றப்போகிறார்கள்?’ என்று நாம் அதிசயித்துக் கொண்டு இருக்கும் பொழுதே மேலும் பத்துப் பேர் ஏறியிருப்பார்கள். மினிபஸ் ஓடிக்கொண்டிருக்கும். புதியவர்களுக்கு எங்கிருந்து இடம் வந்தது? அந்த இரகசியம் மினிபஸ்காரர்களுக்கு மட்டும்தான் தெரியும். இந்த மினிபஸ்களெல்லாம் றப்பரினால் செய்யப்பட்டனவையோ? என்று பல நாட்கள் நான் வியந்திருக்கிறேன்.

மெலிந்தவர்கள், பிரயாண நெரிசலில் இன்னும் மெலிந்து வெளியே வருவார்கள். அனேகமான மினிபஸ்கள் கட்டை. அதனால் உயரமானவர்கள் கழுத்தை வளைத்துக் கொண்டதான் நிற்க வேண்டும். பிரயாணம் அதிக நேரம் பிடித்தால், இறங்குகின்ற பொழுது கழுத்தில் சுளுக்கிக் கொண்டிருக்கும். கழுத்து நிமிர நேரம் எடுக்கும்.

நான் முன்பு சொன்ன ‘குண்டு குழி’களில் பஸ் விழுந்து எழுதின பொழுதெல்லாம், உள்ளே இருப்பவர்களைத் தூக்கிப்போடும். உடலில் அதிர்வுகள் ஏற்படும். அவர்கள் ஓடுகிற ஓட்டத்திலும், நோட்டின் சீர் கெட்ட நிலையிலும், பஸ் நாற்பத்தைந்து டிகிரி சரிந்து நிமிரும். அப்படிச் சரிகிற பொழுதெல்லாம் நின்று கொண்டிருப்பவர்கள், சீற்றுகளில் உட்கார்ந்திருப்பவர்களின் தோள்களில் ஒரு முறை முழுமையாக இருந்து எழும்புவார்கள். இந்தத் தாக்கங்களுக்கெல்லாம் ஈடு கொடுக்கக் கூடிய அளவுக்கு உங்கள் உடம்பில் வலு இல்லாவிட்டால், நீங்கள் அதோகதிதான்!

அனேகமான மினிபஸ்களுக்குக் கதவுகள் கிடையாது. கதவுகள் இருக்க வேண்டிய இடங்களிலெல்லாம் பயணிகள் நிற்கலாமல்லவா? ஒரு கை உள்ளே எவதையோ பிடித்திருக்கும். ஒரு கை ஃபுட்போட்டில் நிற்கும். மற்றக் கையும் காலும் அந்தரத்தில் தொங்கும். இப்படியாக உடல் காற்றில் அசைந்தாடப் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருப்பார்கள் — ஒருவரல்ல, பத்துப் பேர்.

இந்த மினிபஸ்களுக்கு ஜன்னல் கண்ணாடிகளும் இல்லை. யாரோ உடைத்து விட்டார்கள். அந்த ஜன்னல் வெளிகளுக்கு

ஊடாக காற்று சள சளவென்று உள்ளே வீசிக் கொண்டிருக்கும் என்று தானே நினைக்கிறீர்கள்? அது தான் இல்லை. ஒவ்வொரு ஜன்னல் வெளியிலும் ஒவ்வொரு பிரயாணி உட்கார்ந்திருப்பான். அவரது பாதி உடல் படமெடுத்தாடும் நாகத்தைப் போல மேலே நீட்டிக் கொண்டிருக்கும். கால்கள் உள்ளே இருப்பவர்களின் தோள்களில்.

ஒரு துளி காற்று உள்ளே புக முடியாது. உள்ளே இருக்கும் மனிதர்கள் றைஸ் மில்லில் அவியும் நெல்தான்.

சில துணிச்சலான இளைஞர்கள், கூடாரத்தின் மேலேயும் ஏறி இருந்து சவாரி செய்கிறார்கள். யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டிற்கு வெளியே உள்ளவர்களுக்கு இவற்றை நம்புவது கஷ்டமாக இருக்கும். நான் ஏதோ 'திறிலிங்' காக கற்பனைக் கதை சொல்கிறேன் என்று நினைக்கக்கூடும். அதிசயம் ஆனால் உண்மை! நேரே வந்து பார்த்தால் நான் புளுகவில்லை என்பதை அறிந்து கொள்வீர்கள்.

'இது எங்காவது சென்று முட்டி மோதிக் கொண்டால் அல்லது தடம் புரண்டால்?' என்று எண்ணாமல் இருக்க உங்கள் உளத்தைப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அப்படி நினைத்தீர்களோ, போச்சு! 'பகீர்' என்னும், வயிற்றைக் கலக்கும். நெஞ்சு படக் படக்கென்று அடித்துக் கொள்ளும். இன்னும் என்னென்னவெல்லாமோ நடக்கும் என்று நான் சொல்லியா நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்?

நானும் சில வேளைகளில் அப்படி நினைத்துப் பார்த்துண்டு. கற்பனைக் காட்சிகள் பயங்கரமாக விரியும். பாதியில் நிறுத்திக் கொள்வேன். வேறு வழி இல்லாத பொழுது, ஏன் வீணாகப் பயங்கரக் கற்பனைகளை வளர்த்துச் சங்கடப்பட வேண்டும்? கடவுள் மீது பழியைப் போட்டுவிட்டு, இந்த மினி பஸ்களில்தான் போய் வந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

நீங்கள் சைக்கிளில் வரலாம். ரோட்டுகள் திருத்தி வருஷங்களாகின்றன. அதனால் கல்வெட்டுக்கள் ஏற்படும். கற்களில்ல உங்கள் சைக்கிள் ரயர்களில். முன்பு சொன்ன அந்தக் 'குண்டு குழி' களில் சைக்கிள் விழுந்து எழும்பும் பொழுது உங்கள் அடையாள அட்டைகளும் தொங்கி நிலத்தில் விழக்கூடும். சந்திக்குச் சந்தி 'ஆமி செக்கிங் போயின்ற' இருக்கிறது. அந்த இடத்துக்கு

வந்ததும், சளவெடுக்காமலே கள்ளனைப் போல தற தறவென்று முழிகிக் கொண்டு நிற்பீர்கள்! அதிலும் பார்க்க மினிபஸ்ஸிலேயே ஏறுங்கள்.

சுருக்கமாகச் சொன்னால் இங்கே வந்து போவது ஒரு 'அட் வென்சர்' தான். ஒரு தனியான அனுபவம்.

நான் ஒரு அதிபர் என்று கதையைத் தொடங்கிவிட்டு, ஏதே தோவெல்லாம் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். சரி, இனி என்னைப் பற்றியும் — பாடசாலையைப் பற்றியும் எழுதுகிறேன்.

பெயர்தான் பெரிய மகாவித்திபாலயம். பள்ளிக்கூடம் சிறியதுதான். டாப்பின்படி பிள்ளைகள் நாநூறு. தினசரி வரும் பிள்ளைகள் முந்நூறு. அதிலும் படிப்பில் ஆர்வம் உள்ள பிள்ளைகள் நூற்றுக்கும் குறைவு. வறுமைப்பட்ட பிள்ளைகள். வீட்டில் பெற்றோருக்கு உதவி செய்வதற்காகவே சில பிள்ளைகள் பள்ளிக்கு வருவதில்லை. 'படித்து என்ன உத்தியோகமா கிடைக்கப் போகிறது?' என்ற மனப்பான்மையில் பெற்றோரும் பிள்ளைகளைக் கல்லியில் ஊக்கம் கொள்ளத் தூண்டுவதில்லை. பிள்ளைகளுக்கு பாடசாலைக்கு வருவதை விட 'இயக்கத்' தில் சேர்வதில் தான் அக்கறை அதிகம்!

ஊரில் 'செக்கிங்', 'றவுண்டப்' என்றால் ஒரு பிள்ளை கூடப் பாடசாலைக்கு வராது. வகுப்பில் பாடம் நடந்து கொண்டு இருக்கும் பொழுதே யாராவது வம்புக்கு — 'ஆமி வருகுது' என்று சொன்னால் போதும். அடுத்த கணம் வகுப்பறையில் ஆசிரியர் மட்டும் தான் நிற்பார் — பேந்தப் பேந்த விழித்துக் கொண்டு!

'கேட்' வழியாகத்தான் போக வேண்டுமா, என்ன? மதில்கள், வேலிகள், பொட்டுகள் எதற்காக இருக்கின்றனவாம்? பல வினமான பிள்ளைகள், பெண் பிள்ளைகள் கூட மதிலேறிக் குதித்து மாயமாய் மறைந்து விடுவார்கள்! உயிசல்லவா?

மாணவர்கள் ஒடிவிட்டால் ஆசிரியர்கள் பாடு குஷி. அன்று முழுவதும் ஓய்வுதான்! இது ஒரு நாள் இரண்டு நாள் நடக்கும் நிகழ்ச்சியல்ல. அடிக்கடி காணும் காட்சி. இந்த ரீதியில் பாடங்களை எப்படிப் படிப்பித்து முடிப்பது? படிப்பைப் பற்றி யாருக்

குமே அக்கறை இல்லாத பொழுது ஆசிரியர்களா கவலைப்படுவார்கள்?

கல்வி அதிகாரிகள் இடையிடையே வந்து போவார்கள் பாடசாலைக்கு உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு மனிதர்கள் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில், இந்த சீ. ஈ. ஒக்கன் வருவதையும் போவதையும் யாராவது பொருட்படுத்துவார்களா?

பள்ளிக்கு இடையிடையே வந்து போக வேண்டியது அவர்களது கடமை. வருகிறார்கள். வந்து 'சிலபஸ் கவர் பண்ணிபாச்சா?' என்று விசாரிப்பார்கள். நாங்கள் 'ஓம்' என்று தானே பதில் சொல்ல வேண்டும்? அவர்களுக்குத் தெரியாதா நடப்பவை? படிப்பித்தல் நன்றாக நடக்கிறது என்று எழுதிவிட்டுப் போய்விடுவார்கள்.

சாதாரண நாட்களிலேயே எனது அதிகாரம் பாடசாலையில் எடுபடாது. ஆசிரியர்களுக்கு மட்டுமல்ல, மாணவர்களுக்கே ஒரு அலட்சியம்— இவர் என்ன ஒரு பெஃபோமிங் பிரின்சிப்பல்தானே என்று. சொல்வதைச் செய்விக்க முடியாது.

பாடசாலையில் நூற்றெட்டுக் குறைகள். அவற்றை நிவர்த்தி செய்ய கல்வி அதிகாரிகளது தயவு வேண்டும். கல்விக் கந்தோருக்குப் போனால் அவர்கள் திரும்பியும் பார்க்க மாட்டார்கள். வெறும் பெஃபோமிங் பிரின்சிப்பல்தானே? வெறுங் கையுடன் பாடசாலை திரும்பி வந்தால், முன்பு இருந்த அரைகுறை மதிப்பு இன்னும் ஒரு டிகிரி குறைந்திருக்கும்!

ஆசிரியர்கள் விடும் பிழைகளுக்கு உரிய பழியும் என் தலையில்தான். பெற்றோரும் என்னைத் திறமை அற்றவர் என்றே கணித்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

அதிபராக வரவேண்டுமென்று நான் எண்ணிய எண்ணங்கள் என்ன! கண்ட கனவுகொன்ன! இப்படியா வந்து முடிய வேண்டும்? பல்கலைக்கழகத்தில் பெரிய படிப்புக்கள் எல்லாம் படித்து, பட்டம் வாங்கியதெல்லாம் இப்படி ஒரு ருக்கிராமத்துக்கு வந்து, ஒரு சின்னஞ் சிறு பாடசாலைக்கு அதிபராகி, 'கையாலாகாதவன்' 'திறமையற்றவன்' என்று பெயர் வாங்குவதற்காகவா?

சாதாரண நாட்களிலேயே இந்த மரியாதை என்றால் இப்ப எப்படி இருக்கும்? நீங்களே ஊகித்துக் கொள்ளுங்கள்!

இதுவரை ஏற்பட்ட மானக்கேடு போதாதென்று, இன்னும் எஞ்சியிருக்கிற மானத்தையும் வாங்குவதற்கு இப்பொழுது புதிதாக ஒரு சங்கடம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எனது சக ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் மாற்றிக் கொடுப்பதுதான் புதிதாக ஏற்பட்டுள்ள சங்கடம்.

வாத்திமாரைத் தெரியும்தானே உங்களுக்கு? நாட்டிலேயே மிகவும் குறைந்த சம்பளம் வாங்கும் அரசாங்க ஊழியர்கள், தங்களதும் தங்களது குடும்பத்தினரதும் உடலையும் உயிரையும் ஒட்டவைத்துக் கொள்வதற்காகப் படாத பாடுபடும் ஜென்மங்கள்!

உயர்ந்த தத்துவங்கள் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். அடுத்த கணமே அன்றாட வாழ்வின் பஞ்சப்பாட்டுப் பாடத் தொடங்கி விடுவார்கள். சதா பதவி உயர்வு பற்றியே பேசுபவர்கள்— வாழ்வில் ஒரு பதவி உயர்வைத்தானும் கண்டறியாதவர்கள்! யாரோ ஆயிரத்தில் ஒருவர் இதற்குப் புறநடையாக இருக்கலாம். அவர்கள் என்னை மன்னிப்பார்களாக.

வைச்சான் வைச்சபடி மாதம் இருபதாம் திகதி சம்பளம் கிடைக்கும் காலத்தில் கூட, அது ஒரு நாள் பிந்தினாலே அந்த ஏமாற்றத்தைத் தாங்கிக் கொள்ளும் மனவலு அற்றவர்கள் எனது பள்ளி ஆசிரியர்கள். மனம் ஓடிந்துவிடும். முகம் கறுத்துவிடும். அடுத்த நாள் சம்பளப் பணத்தைக் கண்ட பிறகுதான் அவர்கள் முகத்தில் ஒளி தெரியும். அவர்களுக்கு உயிர் வரும்!

இந்த லட்சணத்தில் சம்பளம் கிடைக்குமா? எப்பொழுது கிடைக்கும்? என்பதையெல்லாம் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாத நிலையை எப்படித் தாங்கிக் கொள்வார்கள்? அந்த நிலைமையைத்தான் சமாளித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் நான்.

முன்பெல்லாம்— வங்கிகள் வழமையான இடத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருந்த பொழுது— நானே காசோலையை மாற்றிவந்து சம்பளத்தைக் கொடுப்பேன். வங்கிகள் இடம்மாறத் தொடங்கிய பிறகுதான் எனக்கும் சங்கடம் ஏற்பட்டது.

முதலில் வங்கிகள் எங்கிருக்கின்றன என்று தெரியாமல், தேடி அலைந்தேன். பிறகு அவற்றைக் கண்டு பிடித்தேன் குருநகரில். காலை மணி பத்துக்கும் பதினொன்றுக்கும் இடையில் மட்டும் தான் காசு கொடுக்கல் வாங்கல். காலை ஏழு மணிக்கு வீட்டில்

இருந்து புறப்பட்டாலும். மினி பஸ்ஸில் ஏறிக் ‘குண்டு குழி’ களைத் தாண்டி குருநகர் சென்றடைய பதினொரு மணியாகி யிருக்கும். வங்கியின் முடிய கதவுகள் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கும்!

திரும்புவேன் நேரே பாடசாலைக்கு. பள்ளி சென்றடைய சில வேளைகளில் மாலை நாலு மணியும் ஆகும். அந்த நேரத் திலும் வழிமேல் விழிவைத்து எனக்காகக் காத்திருக்கும் வாத்திப் படை.

அவர்களது முகங்களைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கும். குற்ற உணர்வு நெஞ்சை உறுத்தும். எவரது முகத்தையும் நிமிர்ந்து பார்க்கத் துணிவு வராது. சோகரசம் ததும்பும் எனது முகபாவத் திலிருந்தே நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டு, ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் எழுந்து நடையைக் கட்டுவார்கள் தலை குனிந் தபடி.

இப்படியாக அலைந்து திரிந்து, எப்படியோ ஒரு நாள் சம்ப ளத்தை மாற்றிக் கொடுத்து விடுவேன். வாத்திமார் எல்லோரும் வங்கிக்குச் சென்று, அங்குவைத்தே சம்பளப் பணத்தைப் பகிர வேண்டும் என்பதுதான் சட்டம். முழு ஆசிரியர் குழுவில் ஒரு ஆசிரியர் வராவிட்டால் கூடச் சம்பளம் எடுக்க முடியாது.

தண்ணீ சாப்பாட்டைக் கண்ணில் காட்டாமல் கூட்டிக் கொண்டு போய் வந்தால் கூட, ஒரு நாளைக்கு ஒருவருக்குப் பத்து ரூபாவாவது வேண்டும். அப்படியானால் இருபது பேருக்கும் இருநூறு ரூபாய். மாத முடிவு. செப்புக் காசு எடுக்க முடியாது. இந்த அவல நிலையில் இந்தக் காசை யார் கொடுப்பது? எப்படிக் கொடுப்பது?

“குண்டும் குழி” யுமான பாதையில் இந்த மினிபஸ்களை நம்பி நான் எப்படி எல்லா ஆசிரியர்களையும் அழைத்துப் போவேன்? வழியில் அவர்களுக்கு ஏதாவது நடந்துவிட்டால்.....?

இப்படி எத்தனை நாட்கள் போய்வர வேண்டும்? நாங்கள் தினம் தினம் வங்கிக்குப் படையெடுத்துக் கொண்டிருக்க பாட சாலையின் கதி.....?

எனவே அதிபராக இருக்கிற குற்றத்திற்காக, சட்டத்தை மீறி நானே தனி ஒருவனாகச் சென்று, காசை மாற்றி எடுத்து வந்து சம்பளம் பகிர்ந்து கொடுக்கிறேன். எவ்வளவு பெரிய ஆபத்தான வேலை, எவ்வளவு ‘றிஸ்க்.’ எவ்வளவு மினைக்கேடு? அதற்கு இந்த ஆசிரியர்கள் யாராவது நன்றி சொல்ல வேண்டுமே! கிடையாது. இந்த வாத்திமாரிடம் காசு மட்டுமில்லை, நன்றியும் கிடையாது!

திடீரென்று ஒரு நாள் காசு கொடுக்கும் வங்கியைக் காணவில்லை! காசு எப்படி எடுப்பது? சம்பளம் எப்படிப் போடுவது?

மற்ற அதிபர்கள் கடை முதலாளிகளைப் பிடித்துக் காசோலை மாற்றுகிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டு, நானும் ஒரு முதலாளியைத் தேடத் தொடங்கினேன்.

எனக்கு ஒரு முதலாளியையும் தெரியாது. அவர்களுடைய உலகம் உலகம் வேறு, எங்களுடைய உலகம் வேறு. புத்தகம், படிப்பு, பாடம், பிள்ளைகள், பாடசாலை இவைதான் எங்களுடைய உலகம். கொள்வனவு, விற்பனை, காசு, கடன், கணக்குப் புத்தகம், காசோலை என்பன அவர்களுடைய உலகம்.

கடைக்குச் சாமான் வாங்கப் போனால், நான் வாங்கும் பொருள்களைத்தான் கவனிப்போன்— முதலாளியையல்ல. இப்பொழுது வாழ்க்கையில் முதன் முதலாக முதலாளிகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கினேன்!

இந்த முதலாளிகள் எல்லாருமே ஒரே மாதிரித்தான். முணுமுணுப்பிலும், புறுபுறுப்பிலும். “காசில்லை”, “இந்தக் காலத்தில் வியாபாரமே இல்லை. அப்ப காசு எப்பிடி வரும்?” எல்லா முதலாளிகளும் ஒரே பாட்டைத்தான் பாடுகிறார்கள்!

கடைசியாக நானும் ஒரு முதலாளியைத் தேடிப்பிடித்தேன். அவர் என்னைத் தனக்கு முன்னால் இருக்கவைத்துவிட்டு (நல்ல வேளை இருக்கக் கதிரை தந்தார்) கடைச் சிப்பந்திகளை வாங்கு வாங்கென்று வாங்கினார். அவர்களுடைய திறமையின்மை, மூளையின்மை, அக்கறையின்மை, பிந்திய வருகை, முந்திப் போக முயற்சித்தல்— இப்படிப் பல விடயங்கள் அவரது திட்டிகளுக்கும் வசவுகளுக்கும் பொருளாக அமைந்திருந்தன.

என்னை முன்னால் இருத்தி வைத்துவிட்டா இவற்றைபெல்லாம் கொட்டித் தீர்க்க வேண்டும்? எனக்கு என்னையும் சேர்த்துத் திட்டுவது போல இருந்தது. பேசாமல் எழுந்து போய்விடலாமா என்று கூட நினைத்தேன். பள்ளி ஆசிரியர்களது பரிதாபம் நிறைந்த முக பாவங்கள் மனக் கண்ணில் அடிக்கடி தோற்ற மளித்ததால், பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு இருந்துவிட்டேன்.

முதலாளியின் திட்டு அரை மணித்தியாலம் நீடித்தது. தனது புத்திசாலித்தனம், வியாபாரத் தந்திரங்கள், நிர்வாகத் திறமை போன்ற இன்னோரன்ன பெருமைக்குரிய விடயங்கள் பற்றி எனக்கு அரை மணித்தியாலம் புளுகிய பின்பு— காசை எடுத்துத் தந்தார்.

செக்கை மாற்றித் தரும் பாவனையில்லல்— ஏதோ கஷ்டப்பட்ட வனுக்குக் கடன் கொடுக்கும் பாவனையில்— ஒரு பெரிய தர்ம காரியத்தைச் செய்யும் தோரணையில்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இப்பொழுதெல்லாம் சம்பளத்தை மாற்றிக் கொடுக்கும் திறமையிலிருந்துதான், அதிபர்களை மதிப்பிடுகிறார்கள். வேறு எதைக் கொண்டுமல்ல. எவ்வளவு விரைவாக ஒருவர் சம்பளத்தை மாற்றிக் கொடுக்கிறாரோ, அவ்வளவுக்கு அவர் திறம் அதிபர். இந்த வகையில் என்னுடைய நிலை எங்கே? இருபதாம் திகதி வந்த சம்பளத்தை முப்பதாம் திகதிதானே மாற்றிக் கொடுத்தேன். சம்பளம் என்றாலே எனக்குப் பயம்.

“பிச்சை வேண்டாம் தாயே, நாயைப் பிடி” என்பதுதான் இப்பொழுது என்னுடைய நிலை. அதிபர் வேலை வேண்டாம் ஆளை விட்டால் போதும்! ஆளைத்தான் விடமாட்டேன் என்கிறார்களே! இன்னொருவர் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டால்தான் எனக்கு விடுதலையாம். இந்தப் பாடசாலை ஆசிரியர்கள் யாரும் முன்வர மாட்டார்களாம். வேறு யார் வரப் போகிறார்கள்?

அதிபர் வேலை பார்க்க ஆசைப்பட்டவர்கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள். யாராவது ஒருவர் வரமாட்டாரா? வருவார் என்ற நம்பிக்கை பொங்கி எழும் பேருற்றாக என் நெஞ்சத்தில் எழுந்து கொண்டே இருக்கிறது. நம்பிக்கையில் தானே மனிதன் வாழ்கிறான்?

வீரகேசரி.

29 - 9 - 1985

திருவிழா

எனக்குக் கொழும்பில் உத்தியோகம். கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்தேன், லீவில். இதற்கிடையில் ஆமிக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையில் வழியில் மோதல் ஏற்பட்டதால் அரசாங்கம் வடபகுதி நெயிலை நிறுத்திவிட்டது. பஸ்காரர்களும் ஓட்டத்தை நிற்பாட்டி விட்டார்கள். திரும்பிப்போக வழியில்லை.

இது ஒன்றும் எனக்கு அதிர்ச்சியைத் தரவில்லை. இந்த நிலையும் நான் ஓரளவுக்கு எதிர்பார்த்ததுதான். யாழ்ப்பாணப் பிரயாணத்தை ஆரம்பித்த பொழுது ஆயிரம் பயங்கள் உள்ளத்தில் அலைமோதித் கொண்டிருந்தன.

வழி நெடுகிலும் ராணுவம். ஆமிக்கும் பொடியங்களுக்கும் இடையில் திடீர் திடீரென்று மோதல்கள் வெடிக்கும். அதில் நானும் அகப்பட்டுக் கொண்டால்.....? ஆமிக்காரன் சோதிக்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு எனக்கு அடித்தால், வெட்டினால், சுட்டால்.....? ஆளையே கொண்டுபோய் விட்டால் ? திரும்பி வர வழியில்லாவிட்டால்... ..?

யாழ்ப்பாணம் வராமலே இருந்திருக்கலாம். 83 ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு பென்சாதி பிள்ளைகள் யாழ்ப்பாணத்தில். வருடத்தில் ஒரு முறையாவது அவர்களை வந்து பார்க்க வேண்டாமா? சில நாட்களாவது குடும்பத்துடன் இருக்க வேண்டாமா? ஆசைபயங்களை வெல்ல யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டு விட்டேன்.

லீவு முடிந்து ஊரில் நிற்க வேண்டியதாயிற்று. வெறும் உடல் மட்டும்தான் ஊரில். உள்ளம் சதா கொழும்பை நினைத்துத் தவித்துக் கொண்டிருந்தது.

சுந்தோரில் என்ன நடக்கிறது? மேலதிகாரி கோபித்துக் கொள்வாரா? திட்டுவாரோ? ஒரு வேளை வக்கேஷன் நோட்டீஸ்.....?

சீச்சீ! அப்பிடிச் செய்ய மாட்டார்! இதென்ன நான் வேண்டுமென்றா நின்றேன்? இது எனது சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயம். இதற்குப் போய் ஒருத்தன் மனிதாபிமானம் கூட இல்லாமல்.....

ஏன் நடவாது? எத்தனை பேருக்கு நடந்திருக்கிறது? அரசாங்கமே றெயிலை நிற்பாட்டிவிட்டு, பஸ்களையும் ஓடாமல் தடுத்து விட்டு நிற்க, அதே அரசாங்கத்தின் இன்னொரு அதிகாரி—வேலைக்கு வராததற்காக வக்கேஷன் ஒஃப்போஸ்த் நோட்டீஸ் கொடுத்திருக்கிறார்! அப்படி ஏதும் நடந்துவிட்டால்.....?

இந்த நினைவு ஏற்பட்டதும், அது மற்ற நினைவுகள் எல்லாவற்றையும் விரட்டிவிட்டு, விஸ்வரூபம் எடுத்து நின்று வயிற்றில் புளி கரைக்கும். மயிற் கால்கள் குத்திட்டு நிற்கும். வியர்த்துக் கொட்டும். நித்திரை கூட வராது!

நான் யாழ்ப்பாணத்தில் நின்ற நாட்களில், எங்கள் ஊர் அம்மன் கோவிலில் திருவிழா நடந்து கொண்டிருந்தது. சின்ன வயதில் நான் நல்ல சைவப்பழம். தேவார திருவாசகம் நிறையப் பாடம். வெள்ளி செவ்வாய் கோயில் தப்பாது.

படித்து உத்தியோகமாகி, வெளியூர் சென்று, விவாகமாகி, பிள்ளைகளும் உதால்லைகளும் அதிகரித்த பின்பு, கொஞ்சம் அப்பிடி இப்பிடித்தான்.

லீவில் நின்ற நாட்களில் ஒரு முறை கூடக் கோயிற் பக்கம் எட்டிப் பார்க்காதவன். லீவு முடிந்து பயம் தொட்டதும் கோயிற் பக்கம் போகத் தீர்மானித்தேன். கோயிலுக்குப் போய் வழிபாடு செய்தால், அலைபாயும் மனத்திற்குச் சிறிது அமைதி கிடைக்கலாம். பொழுது போகும். அங்கு பலரைச் சந்தித்துப் பலவிதமான கதைகள் பேச, சில மணி நேரங்களாவது உள்ளத்தை அரித்துக் கொண்டிருக்கும் கவலைகள் பயங்கள் அடங்கியிருக்கும்.

எங்கள் ஊர் முத்துமாரி அம்மன் கோயில் பிரபல்யமானது. பலியிடும் காலத்தில் எங்கள் அம்மன் கோவிலில்தான் அதிகமான ஆட்டுக் கடாக்கள் வெட்டப்பட்டன. யாழ்ப்பாணக் சூடா நாட்டிற்கே முன் உதாரணமாக அத்திய வழக்கத்தை— எப்பொழுதோ ஒழித்த பொருமையும் எங்கள் கோவிலுக்கே உரியது.

மேளம், சின்னமேளம், சிகரம், சாத்துப்படி, சப்பறம், வாண வேடிக்கைகள் என்று படு விமரிசையாகத் திருவிளாக்கள் நடை

பெறும். திருவிழாவுக்குத் திருவிழா இம்மியளவு கூட ஏற்றத் தாழ்வு இருக்காது. முதல் நாள் காலை ஆறு மணிக்குத் தொடங்கும் திருவிழா அடுத்த நாள் காலை ஆறு மணிக்குத்தான் முடிவடையும் உடனே மறுநாள் திருவிழா ஆரம்பமாகும்.

திருவிழாவுக்குச் சிகரம் வைத்தாற்போல அமைவது சங்காபி ஷேகம். அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் வாழும் துவில் நாதஸ்வரக் கலைஞர்கள் எல்லோரும் வந்து இலவசமாக வாசிப்பார்கள், அந்தக் காலத்தில் பெருந் தொகையான தமிழகத்துக் கலைஞர்களும் யாழ்ப்பாணம் வந்து ஆறு மாத காலம் எங்கள் கோவில்களில் சேவகம் செய்துவிட்டு ஊர் திரும்புவார்கள். அவர்களும் அன்று இலவசமாகத்தான் வாசிப்பார்கள். “ஊராகாசங்கள்” போட்டி போட்டு வாணைக் கிழித்துக் கொண்டு மேலேறும்.

சனக் கூட்டம் கோவிலில் நிரம்பி வழியும் நாங்களும் இர விரவாகத் திருவிழாப் பார்த்துவிட்டு அடுத்த நாள் பள்ளிக்குச் சென்று தூங்கிவழிவோம். பின்பு ஆசிரியரிடம் ‘பிரப்பம்பழம்’ வாங்கி நெளிவோம். இது அந்தக் காலத்துக் கதை.

அன்று நான் கோயிலைச் சென்றடைந்த பொழுது மாலை நாலரை மணி இருக்கும். சனக்கூட்டம் பிழையில்லை. உள்ளே மேளச்சமா நடந்து கொண்டிருந்தது. விசேட மேளம் போலும். தவில்காரரும் நாதஸ்வரக்காரரும் அமார்க்கனமா வாசித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

நான் உள்ளே சென்று. வீதிவலம் வந்து வழிபாடு செய்து விட்டு, கோபுர வாசலூடாக வெளிக் கொட்டகைக்குவர, நண் பன் சபா எதிர்ப்பட்டான்.

“மச்சான் திருஞானம் வீட்டிலைதானே நிண்டனி, பகல் திரு விழாவுக்கே வந்திருக்கலாமே?” என்றான்.

“அப்படியானால், இது என்ன திருவிழா?” என்று கேட்டு நான் சிரித்தேன்.

“இது இராத் திருவிழா!”

“என்ன பகலில் ராத்திருவிழாவா? இன்னும் ஆறு மணிகூட ஆகேல்லை?”

“இப்ப யாழ்ப்பாணத்திலை இப்பிடித்தான் திருவிழாக்கள்.”

“பகலிலையா ராத்திருவிழா செய்யிறது?”

“ராணுவம் அட்டகாசம் செய்து கொண்டிருந்த காலத்திலை யாழ்ப்பாணத்திலை திருவிழாக்களே செய்ய முடியாமல் இருந்தது

உனக்குத் தெரியுமா மச்சான்? இப்ப இப்பிடியாவது திருவிழாச் செய்யக் கூடியதாயிருக்கு.”

“தெரியும் கேள்விப்பட்டனான். நேரத்தோடை செய்யிற திலைதான் கோயிலடலை சனம் நிக்குது. உண்மையான ராத் திருவிழா எண்டா, விடியப்பறம் சுவாமி தூக்கக்கூட ஆளிருக்காது, இந்தக் காலத்திலை.” என்று நான் மறுபடியும் சிரித்தேன்.

“ஓம் மச்சான் இந்தக் காலத்திலை எல்லாரும் பிசி”

இதற்கிடையில் சுவாமி உள் வீதிவலம் வந்து கோபுர வாசலைத் தாண்டி, முன் மண்டபத்துக்கு வந்துவிட்டது. மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து நானும் நண்பனும் சுவாமியுடன் நடந்தோம்.

வாசலில் சுவாமியைச் சப்பரத்தில் ஏற்றிச் சப்பரத்தைக் தூக்கிக் சகடையில் வைத்தனர். ஜெனரேட்டர் ஸ்ராட் செய்ய மின் விளக்குகளில் சம்பரம் ஜெகஜோதியாகப் பிரகாசித்தது. நாதஸ்வரக்காரர் ஏதோ ஒரு ராகத்தை நீட்டி முழக்கி வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“என்ன சபா, இதுதானே வெடிக் கோட்டை, அவுட்டு, விறில், வாணங்களுடைய நேரம்?” என்றேன்.

“சுவாமி முன் வீதிக்கு வருகிற பொழுதுதானே அதுகளைக் கொழுத்துறது? இப்ப இந்தப் பக்கமெல்லாம் புகை மண்டலமாயிருக்கும்.” என்று சிரித்தான் சபா.

“வெடியன் அவுட்டுகளின்ரை சத்தத்தைத் தாங்க மாட்டாமல், காதுகளைப் பொத்தியிருக்கிறம். நினைவிருக்கா?”

“ஊராகாசங்களை மறந்துட்டியே திருஞானம்”

“அதுகளுக்குப் பயந்து நாங்கள் ஒடிப்போய் ஆக்களுக்கை ஒளிச்சதையும் மறக்கேல்லை.” என்றேன். இருவரும் சிரித்தோம்.

“இந்தக் காலத்திலை நடக்கிற திருவிழாக்களுக்கு அதுகள் எந்த முலை?” என்றான் சபா.

“எதைச் சொல்லுறாய்?”

“ஷெல்லடி, குண்டு வீச்சு, ஹெலிச் குடெண்டு— தினம் தினம் திருவிழாத்தானே?”

“கண்ணி வெடிதான் சரியான சத்தம். பத்து மைலுக்குக் கேக்குமாம்”

“இலங்கை ராணுவத்தை யாழ்க் கோட்டேக்கை அடைச்ச
தோடை கண்ணிவெடி இல்லை.”

“பயங்கரச் சத்தங்கள்! இந்த மாதிரிச் சத்தங்கள் யாழ்ப்பா
ணத்திலை கேக்குமெண்டு, அந்தக்காலத்திலை நாங்கள் கற்பனை
யாவது செய்திருப்பமா?” என்று வியந்தேன்.

“இரவிலை ஷெல்லடிக் கெக்கை பாக்க வேணும். ஷெல்கள்
நெருப்புத் துண்டங்களாக வானத்திலை பறக்கும். பாரா லைட்
எண்டு ஒண்டிருக்கு. அது மேலை போய் வெடிக்கும். வானத்
திலை லைட் போட்ட மாதிரி இருக்கும். அந்த பல்ப் நகர்ந்து
நகர்ந்து போகும். நிலத்திலை நிலவு மாதிரி வெளிச்சம். சில
ஹெலிகொப்டர்கள் கீழே லைற் அடிச்சுக் கொண்டு வரும்
நிலத்திலை எல்லாம் தெரியும்”.

“நல்ல காணிவல்தான்!”

“மச்சான் திருஞானம், நீ இரவு நேரத்திலை ஹெலி சுடுற
காட்சியைப் பாத்திருக்கிறியா?”

“நான் கொழும்பிலை இருக்கிறவன், உதுகளை எப்பிடிப்
பாத்திருக்க முடியும்?”

“வானத்திலை இருந்து சிவப்பு, மஞ்சள். ஒரேஞ் நிறங்க
ளிலை பூப்பூவா உதிரும். அதுக்கை பொடியளும் சுட வேணும்.
கீழை இருந்தும் பூப்பூவா மேலை பறக்கும். கண்கொள்ளாக்
காட்சிதான்”.

“கொலைக்களக் காட்சியை ரசிக்கிறியே மச்சான்?” என்று
சிரித்தான். “உந்தக் காட்சிகளை நீ எங்கை பார்த்தாய்?”
என்றேன்.

“யாழ்ப்பாண ரவுணிலை எப்பவும் பாக்கலாம் கண்கொள்
ளாக் காட்சியை!” என்று சிரித்தான் சபா.

இனி நெயில் எப்ப ஒடுமோ தெரியாது. ஒரு நாளைக்கு ரவு
ணுக்குப் போய், அந்தக் கண்கொள்ளாக் காட்சியையும் பாப்பம்”

“அந்தக் கண்காட்சி துவங்கினா பாக்கவா சொல்லும்? ஓடி
ஒளிக்கச் சொல்லும்!”

‘அப்ப எப்பிடி மச்சான் பார்த்தாய்’

‘ஒளிச்சிருந்து தான் சிரித்தான்’

“வேண்டாம் மச்சான் அங்கபோய் ஓடி ஒளிக்க இடம் தேடு
றதிலும் பாக்க நாங்கள் இஞ்சை வீட்டிலையே ஒளிச்சி நந்துவிடுவம்”

இப்பொழுது நாங்கள் தொற்கு வீதியை அடைந்து விட்டோம்.
தெற்கு வீதி வயல் வெளி. சோழக்க காற்று வயல் வெளி மண்ணை
அள்ளித் தூவி எல்லாரையும் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“சேட்டுப் போட்டுக் கொண்டு வந்திருந்தா நல்லது”
என்றேன்.

“போட்டுக் கொண்டு வராதையன்”

“எல்லாம் பழக்க தோஷம்தான். யாழ்ப்பாணத்திலை கோயி
லுக்குப் போறதானா, சேட்டுப் போடாமல் போறதுதான் வழக்
கம். அப்பிடி வந்துட்டன். கொழும்பிலை எல்லாரும் எல்லாக்
கோயில்களுக்கும் சேட் போட்டுக் கொண்டுதான் போகினம்.”

“கொழும்பென்ன, இந்தியாவிலை உள்ள எல்லாப் பழம்
பெருங் கோயில்களுக்குள்ளும் சேட்டுப் போட்டுக் கொண்டுதா
னாமே போகினம்?

“உலகம் முழுக்க அப்பிடித்தான் மச்சான். எங்கடை இந்தக்
கட்டி யாழ்ப்பாணத்துக்கைகான் நாங்கள் இந்த வெறும்
மேலோடை கோயிலுக்கை போற வழக்கத்தைக் கட்டிப் பிடிச்
சுக் கொண்டு இருக்கிறம்” என்று சிரித்தேன்.

“குளிச்சுட்டு தோய்த்துலர்ந்த வேட்டி சால்வையுடன் கோயி
லுக்குப் போறது புனிதம்தானே திரு?”

“எது புனிதம்? ஒருத்தற்றை வேர்வையும், ஊத்தையும்,
மற்றவேலும் பிடிக்கிறதா? சேட்டுப் போடாட்டா வேர்வை
மணக்கும். திருவிழாக் காலத்திலை நல்லூர்க் கந்தசாமி கோயில்
உள் வீதியை நின்று பார் எப்பிடி வேர்வை மணக்குதெண்டு!”

நண்பன் பதில் கூறவில்லை. என்ன பதில் கூற முடியும்.

நானே தொடர்ந்தேன்: “இதெல்லாம் பழமை பேணும் விருப்
பத்தினுடைய அறிகுறியள். எங்கள் மூதாதையருடைய பழக்க
வழக்கங்களை நாங்கள் அப்பிடிகே கண்ணை மூடிக் கொண்டு
பின்பற்றாறம். இந்தியாவிலை உள்ள பழம் பெரும் ஆலயங்க
ளுக்கையெல்லாம் ஆலயப் பிரவேசம் நடந்த பிறகும், யாழ்ப்பா
ணத்துக் கோயில்களுக்கை தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் சென்று வழி
பாடு செய்ய அனுமதிக்க மாட்டம் என்று முந்திச் கொஞ்சப்
பேர் எதிர்த்து நிண்டவை தெரியும்தானே மச்சான்?

“ஓம் தெரியும். மாவிட்டபுரத்திலும், மட்டுவில் பன்றித்தலைச்சி அம்மன் கோவிலிலும், 1977 ஆம் ஆண்டு”

“இப்ப எல்லாப் பிரபல்யமான கோயில்களுக்குள்ளும் எல்லாரும் போய் வழிபாடு செய்யினம். “கோயிலுக்கை இருந்து தெய்வம் எழும்பி ஓடிட்டுசா?” என்று நான் சிரித்தேன்.

“ஆலயப் பிரவேசத்தை எதிர்த்து நிண்டது மடை வேலை தான். இப்ப பார் எத்தனை ஆலயங்களுக்கை யாருமே பிரவேசிக்கேலாமற் போச்சு!”

இதற்கிடையில் சுவாமி மேற்கு வீதிக்கு வந்துவிட்டது. இது கொஞ்சம் ஒதுக்குப்புறமான இடம். மக்கள் இருந்து பார்க்க வசதி. விசேட திருவிழாக்களில் இந்த வீதியில் சிறிது நேரம் மேளக்கச்சேரி நடக்கும். அது முடிய அதிகமானேர், அனேகமாகப் பெண்கள் குழந்தைகள் வீடு திரும்புவர். எஞ்சியுள்ளவர்கள் சுவாமியுடன் வாசல்வரை செல்வர்.

அன்றும் விசேடமான திருவிழாத்தான். ஆனால் மேற்கு வீதியில் சுவாமி நிற்கவுமில்லை, மேளக்கச்சேரி நடக்கவுமில்லை. சகடையை விறுவிநென்று இழுத்துக் கொண்டு சென்று, வடக்கு வீதிக்குத் திரும்பினர். மக்களும் சுவாமியுடன் வந்தார்கள்.

வடக்கு வீதியில் தவில்கச்சேரி நடப்பது வழக்கம். அதை ‘நாவலடிச் சமா’ என்று சொல்வார்கள். திருவிழாவிற்கு வந்த தவில்களெல்லாம் அதில் கலந்து கொள்ளும், எத்தனை கூட்டம் மேளம் வந்தது என்பதையும் அறிந்து கொள்ளலாம். குறைந்தது அரை மணித்தியாலமாவது மேளச்சமா நடக்கும். அன்று ஒரு கச்சேரியும் நடக்கவில்லை. பக்தர்கள் சப்பரத்தைக் கொற இழுவையாக இழுத்துக் கொண்டு கிழக்கு வீதியை நோக்கிப் போனார்கள்.

“ஏன் நாவலடிசை சமா நடக்கேல்லை? என்ன அவசரம்?”

“இது தெரியாதா திரு? ஹெலிவரும், பொம்பர் வரும். ஷெல் வரும்... அப்ப சாமி போய்டுறது நல்லது”

“அவங்கள் ஏன் இஞ்சை வாறாங்கள் கோயிலுக்கு?”

“அவங்களுக்குக் கோயிலும் ஒண்டுதான்: குப்பைத் தொட்டியும் ஒண்டுதான். சனத்தைக் கண்டா குஷி வந்திடும். குண்டைத்

துக்கிப் போடவேண்டியதுதானே! அதுதானே நாங்கள் ஐ
போட்டு ராத் திருவிழா செய்யிறதில்லை.

“இரண்டாம் உலக மகா யுத்த காலத்திலை யப்பாண்காரன்
குண்டு போட்டுடுவான் எண்டு பயந்து திரைகட்டி மறைச்சு ராத்
திருவிழா நடந்த ஞாபகம் எனக்கு வருகுது” என்றேன்.

“அதெல்லாம் எனக்கு ஞாபகமில்லை மச்சான்” என்றான்
என்னிலும் இரண்டு வயது இளையவனான சபா.

சுவாமி கிழக்கு வீதிக்குத் திரும்பியது நாதஸ்வரக்காரர்கள்
நேயர்களுக்குப் பிடித்த சினிமாப் பாடல்களை இனிமையாக
வாசித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“சபா, எல்லாக் கஷ்டங்கள், துன்பங்கள், நெருக்குவாரங்களி
லும் ஒரு நன்மையும் ஏற்படத்தான் செய்யுது” என்றேன்.

“நன்மையா திரு? இதிலை என்ன நன்மை?”

“நான் இருபத்தினாலு மணி நேரமும் செய்யிற திருவிழாவை
பகல்லையே செய்யப் பழகிட்டமே!”

“அது நல்லதா மச்சான்?”

“எவ்வளவு நேரம் மிச்சம்? கோயிலடலை சனமும் நிக்குது”

“அப்ப பகல் திருவிழாவையும் செய்யாமல் விட்டா முழு நேர
மும் மிஞ்சுமே!” நண்பன் சிரித்தான்.

“மச்சான் சபா, கோயிலை வழிபாடு செய்யிறதுதான் முக்கி
யம். இந்த அலங்காரத் திருவிழாக்களெல்லாம் சாதாரண பொது
மக்களுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டவை. அந்தக் காலத்திலை பொது
மக்களுக்கு வேறை பொழுது போக்குகள் இல்லை. அதாவை
மேளம், சின்னமேளம், சப்பரம், வாணம் எண்டு எல்லா வேடிக்
கையையும் சுவாமியின் பேராலை கோயிலடலையே செய்துட்டு,
எல்லாருமாகக் கூடியிருந்து பாத்து மகிழ்ந்தார்கள். இந்தக் காலத்
திலை பொது மக்களுக்கு பொழுதைப் போக்குறது ஒரு பிரச்
சனை இல்லை. பொழுதைக் கண்டு பிடிக்கிறதுதான் பெரிய
பிரச்சனை!”

“அப்ப என்ன திரு, இந்தத் திருவிழாக்களே தேவை இல்லை
எண்டு சொல்லுறியா?”

“இல்லை, அளவாச் செய்வம், பகல் திருவிழாவே போதும்”

இப்பொழுது சுவாமி வாசலுக்கு வந்துவிட்டது. சகடையை மூலஸ்தானத்தை நோக்கித் திருப்பி, சுவாமியை சப்பரத்தில் இருந்து இறக்கி, ஊஞ்சலாட்டியபடியே உள்ளே கொண்டு சென்றார்கள்.

கைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். சரியாக ஆறு மணி,

பின்பு பூசை நடந்தது.

ஐயர் பிரசாதம் வழங்கினார்.

“தொம், தொம், தொம்”

கிழக்கே யாழ்நகரில் குண்டுச் சத்தங்கள்.

அடுத்த நிமிடம் கோவில் வெறிச்சோடியது. நானும் நண்பனும் கூட வீடு நோக்கி நடக்கத் துவங்கினோம்.

“தொம், தொம், தொம்”

குண்டுச் சத்தங்கள் எங்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தன.

மூரசொல்லி

1986

சங்கமம்

சரியாக முன்று ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு பஸ்ஸில் வந்து விஸ்வமடுவில் இறங்குகிறான் தயாளன். வளவு, தோட்டம், வீடு எல்லாவற்றையும் காடு முடியிருக்கிறது. அவனது தோட்டத்தில் மட்டுமல்ல எல்லாத் தோட்டங்களிலும் இதே கதைதான். ஒருசிலர் மட்டும் பயமாக இருந்தாலும் “இங்கேதான் வாழ்வது” என்ற உறுதியுடன் விஸ்வமடுவில் இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பஸ்ஸில் வரும்பொழுது பார்த்திருக்கிறான்.

தனது கண்முன்னால் வீரியும் காட்சிகளைப் பார்க்கும்பொழுது தயாளனுக்குப் பரிதாபமாக இருக்கிறது. வயிற்றெரிச்சலாகவும் இருக்கிறது. ஆத்திரமும் வருகிறது. மனிதன் இயற்கையுடன் ஓயாது போராடிப் பெற்ற வெற்றிகளெல்லாம் ஒரேயடியாகப் பாழாகி விட்டனவே! இவ்வளவு வேகமாகவா இயற்கை பழி வாங்கும்?

தனது காணியையும், தோட்டத்தையும் அடையாளம் காண்பதே தயாளனுக்குச் சிரமமாக இருக்கிறது. வேலி ஓரத்தில் வெட்டாமல் விட்டிருந்த நாலைந்து பெரிய முதிரைமரங்கள், காணியைச் சுற்றி அடித்த கம்பி வேலி, தெருவில் உள்ள ஏற்ற இறக்கங்கள், இவற்றைக் கொண்டு ஒருவாறு அடையாளம் காண்கிறான். காற்றில் மரங்கள் அசைந்தாலும் பொழுது கிளைகளினூடே அவனது வீட்டின் கூரை இடையிடையே தெரிகிறது. எப்படியிருந்த இடம் எப்படியாகி விட்டது? முன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்தான் எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஓடிய பொழுது தனது காணி இருந்த நிலையைத் தயாளனால் எண்ணிப் பார்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை!

கிணற்றைச் சுற்றிப் பரந்த பிரதேசத்திற்கு பச்சைக் கம்பளம் விரித்தது போல வெண்காயத் தண்டுகள் தோட்டத்தின் ஒரு பக்கத்தில் செழித்து மதார்த்து ஆள் உயரத்திற்கு மேல் வளர்ந்து நின்று பூவும் பிஞ்சுமாகச் சிரிக்கும் மிளகாய்ச் செடிகள், தாம் ஈன்ற குலைகளின் பாரத்தில் பூமியை நோக்கி தலைசாய்த்து நிற்கும் வாழைகள். இதோ வானத்தைத் தொடுகிறேன் பார் என்று குருத்துகளை வீசி கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நிற்கும் கண்ணி வாழைகள். கத்தரி, தக்காளி, வெண்டி. புடோல்..... பல செடிகள் கொடிகள்.

காணியில் ஒரு பக்கத்தில் சிறிய வீடு. அதைச் சுற்றி மா, பலா, தென்னை, எலுமிச்சை. எங்கும் எல்லாம் பச்சைப் பச்சை மனித உழைப்பின் சாதனை!

தயாளன் விஸ்வமடுவுக்கு வந்த காலத்தில் இந்த இடம் இருந்த நிலையை எண்ணிப் பார்த்தால்தான் மனித உழைப்பின் மகத்துவம் நன்கு புரியும். பாலை, முதிரை, வீரை இன்னும் பெயர் தெரியாத பல இன மரரங்கள், முட்செடி, கொடிகள் நிறைந்து, ஆள் உட்புக முடியாத அடர்ந்த காடு. ஆறடி, ஏழடி உயரக் கறையான் புற்குகள். அவற்றில் வாழும் கொடிய விஷ ஜெந்துக்கள். யானை, எருமை, கரடி, பன்றி, குரங்கு, விலங்குகள், காட்டுப் பறவைகள்... எல்லாம் மனித முயற்சியின் முன்னால் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து விட்டன!

அரசாங்கம் கொடுத்த இரண்டு ஏக்கர் நிலம், ஊரிவிருந்த பத்துப் பரப்பு வயலை விற்பணம். இதுதான் முதலீடு. ஆரம்பம். நிலம் விற்பணம் என்றவுடன் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் இன்று பரப்பு லட்சம் லட்சமாக விற்கும் காணிகளை நினைத்து விடாதீர்கள்! இது தயாளனது ஊர்த் தொங்கலில் உள்ள வெறும் கரைச்சிக் காணி. பெயரே வேலங்காடு. வயவில் இருந்து நூறு யார் தூரத்தில் கூடலை. அதிலிருந்து நூறு யார் தூரத்தில் கடல். நெல்லு மட்டும் விளையும். மழை பெய்தால் இல்லாவிட்டால் வைக்கோல் கூட மிஞ்சாது. நெருப்புப் பிடிக்காமலே எல்லாம் எரிந்து சாம்பராகிவிடும்! நிலம் அவ்வளவு வளம்!

இந்தப் பொன் கொழிக்கும் பூமியை விற்பதற்குத்தான் எத்தனை எதிர்ப்புகள்! எத்தனை போராட்டங்கள். 'பரம்பரைக் காணியை விக்காதையடா...!' என்று அம்மா தடுத்தாள், திட்டினாள். 'இந்த நிலத்தை வித்தியோ குடும்பத்தினரை மானமே போயிடும்!' என்று அழுதாள்.

“வயது போன காலத்திலை அம்மாலைக் கவலைப்படுத்தாதை] நாங்கள் பரம்பரையாக் கமம் செய்து வந்த நிலத்தை விற்கக் கூடாது...” என்று தம்பிக்கு ஆலோசனை கூறினான் அண்ணன் சுப்பையா. சொல்லமாட்டானா பின்னே? அப்பா இறந்த பின்பு நல்ல வளமான குளக்கரை வயலைத் தான் அமத்திக் கொண்டு தம்பிக்கு வெறும் கரைச்சிக் காட்டை காட்டியவனாயிற்றே! அவன் இதுவும் சொல்வான் இன்னவு சொல்வான்!

“குடும்பச் சொத்தை விற்கக் கூடாது தம்பி” என்று ஊரில் உள்ள சிலரும் சுப்பையாவின் தூண்டுதலில் தயாளனுக்கு அறிவுரை கூறினார்கள். அவன் எவருடைய புத்திமதியையும் சட்டை செய்யவில்லை. எந்த எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாமல் காணியை விற்றுக் காசாக்கினான். அந்தக் காசல்ல, அவனது தளராத தன்மப்பிக்கையும், அயராது உழைப்பும் தான் காரியத்தைச் சாதித்தன!

படித்த இளைஞர் விவசாயத்திட்டத்தின் கீழ்த்தான் அரசாங்கம் காணிவழங்கியது. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து பத்து இளைஞர்கள் ஒரு குழுவாக வந்து குடியேறினர். அந்த இளைஞர்கள் எல்லோருமே தயாளனைப் போன்றவர்கள். படித்து விட்டுப் பல வருடங்கள் வேலையில்லாமல் இருந்தவர்கள். பொருளாதார வசதியற்றவர்கள். இந்த ஒற்றுமை, அவர்கள் ஒற்றுமையாகச் செயற்படத் தூண்டு கோகலாக அமைந்தது. காடு வெட்டி எரித்தல், நிலம் திருத்துதல், களனி அமைத்தல் போன்ற வேலைகளில் எல்லோரும் கூட்டாகச் செயற்பட்டதால், அந்த வேலைகள் சுலபமாக நிறைவேறின. தனித் தனியாகக் காணிகள் பிரிக்கப்பட்ட பின்பு, அவரவரே முதலீடு செய்து தோட்டச் செய்கையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டனர். ஆரம் புகதில் ஒரு பரப்பு நிலத்தில் ஆரம்பித்த தயாளனது தோட்டம், இரண்டு மூன்று என்று விரிவடைந்து நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு வளர்ச்சியுமாக விரிவடைந்தது. கன்னி மண் அள்ளிக் கொட்டியது.

தோட்டத்தை விஸ்தரித்துக் கொண்டே போகலாம். அதற்கு இரண்டு தடைகள். ஒன்று பணம், மற்றது வேலை ஆட்கள். பணத் தேவையைக் கூட ஒரு மாதிரிச் சமாளிக்கலாம். வேலையாட்கள் கிடைப்பதுதான் முயற் கொம்பு விஸ்வமடுவில். அப்பப்ப கிடைக்கிற தொழிலாளரைக் கொண்டு ஒரு மாதிரிச் சமாளித்தான். தானே தனியாக நின்று முறிந்தான். ஒழுங்கான தண்ணீர், சாப்பாடு கூட இல்லை.

வீட்டில் யாராவது பெண்கள் இருந்தால் அல்லவா நேரத்துக்கு

நேரம் தண்ணி, சாப்பாட்டைக் கவனித்துக் கொடுக்க? உடம்பைக் கூடக் கவனிக்காமல் நின்று உழைத்ததில் காய்ந்து, கருவாடாகிப் போனான். இன்னும் இதைத் தொடர முடியாது தொடர்ந்தால் அது முதலுக்கே ஆபத்தாகப் போய்விடலாம். அப்படியானால்...?

தோட்டம் விஸ்தரிப்பதை நிறுத்துவதா? அல்லது தோட்டத்தைக் கைவிடுவதா? தோட்டத்தை கைவிட்டால் அது அவனது இலட்சியத்தை யெவ்வளவு கைவிட்டதற்குச் சமம்! என்ன செய்வதென்று தெரியாது தயாளன் திகைத்து நின்ற பொழுதுதான் கடவுளே கருணை கூர்ந்து அனுப்பி வைத்தது போல வேலு குடும்பம் விஸ்வமடுவுக்கு வந்தது.

வேலு குடும்பம் மட்டுமா? 77 ஆம் ஆண்டு கலகங்களால் பாதிக்கப்பட்ட பல மலையகத் தமிழ்க் குடும்பங்கள் அகதிகளாக வந்தன. கிளிநொச்சிக்கு. கலவரங்களால் பாதிக்கப்பட்டு, பல இன்னல்களுக்கு ஆளாகி, அரை வயிற்றுக்கும், கால் வயிற்றுக்கும் உண்டு. ஒட்டி உலர்ந்த மேனியும், உடுத்த உடுப்புமாக வந்து சேர்ந்தனர். வந்ததும் கிளிநொச்சி நகரில் உள்ள அகதி முகாமில் கொஞ்ச நாள் தஞ்சம். பிறகு வேலை தேடி அந்தப் பிரதேசத்தின் பலபகுதிகளுக்கும் பிரிந்து சென்றனர்.

வேலு என்ற வேலுச்சாமியின் குடும்பத்தில் ஆறுபேர். வேலுச்சாமி. மனைவி வீரம்மாள், நான்கு பிள்ளைகள். தயாளனது தேவையும் வேலு குடும்பத்தினது தேவையும் ஒன்றுக்கொன்று அனுசாரணையாகப் போகவே அவர்களுக்குத் தோட்டத்தில் நிரந்தர வேலை கிடைத்தது. தனது காணியில் ஒரு பகுதியை அவர்களுக்கு ஒதுக்கிக் கொடுத்தான். அவர்கள் ஒரு கொட்டிலைக் கட்டிக் கொண்டு அதில் வாழத் தொடங்கினர்.

தேயிலைத் தோட்டத்தில் வெய்யிலிலும், மழையிலும், பனியிலும் கடுமையான கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உற்சாகமற்ற சூழ்நிலையில் மாடாக உழைத்த வேலுவுக்கும் மனைவி வீரம்மாளுக்குப் புதிய பிரதேசத்தில், மனதுக்குப் பிடித்த சூழ்நிலையில் வேலைக் கேற்ற கூலிக்குச் சுதந்திரமாக வேலை செய்வது உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது.

வேலு குடும்பத்தின் உழைப்பில் தோட்டம் வளர்ந்தது. தயாளனது தோட்டம் மட்டுமா? அந்தப் பிரதேசம் முழுவதுமே தோட்ட மயமாயிற்று காடாகக் கிடந்த பிரதேசம் களனியாகியது. பொன் கொழிக்கும் பூமியாகியது, அகதியாக வந்தவர்களுக்கு உழைப்பில்!

அப்படிச் சுடுமையாக உழைப்பது அந்த அகதிகளுக்கு ஒன்றும் கஷ்டமாக இருக்கவில்லை. இதை விடப் பெரிய காடுகள் மண்டிக் கிடந்த மலைநாட்டில் காட்டை அழித்து, மலைகளை வெட்டித் தேயிலைத் தோட்டங்களை அமைத்த பரம்பரையில் வந்தவர்களா யிற்றே! அந்தத் தேயிலைதானே இன்று இந்த நாட்டுப் பொரு ளாதாரத்தின் முதுகெலும்பாக விளங்குகின்றது. ஆனால் அந்தச் செழிப்பில், வருவாயில், இலாபத்தில் தோட்டங்களை அமைத்த தமிழ்த் தொழிலாளர்களுக்கு ஒருதுளி பங்கும் இல்லை! அகதிக ளாக வெறும் கையுடன் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்குச் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்!

வேலுச்சாமி குடும்பத்தினர் தோட்டத்தை மட்டும் வளர்க்க வில்லை. நேரத்துக்கு நேரம் உணவு சமைத்துப் போட்டு, தயாள னையும் வளர்த்தார்கள். போஷாக்கான சாப்பாட்டை நேரத்துக்கு நேரம் ஒழுங்காகச் சாப்பிட்டு அவன் பழையபடி தேறிவிட்டான். தோட்டத்திலும் அவனுக்கு இப்ப வேலையில்லை. எல்லாவற்றை யும் வேலு குடும்பத்தினரே செய்தனர். பழைய பழக்கத்தில் அவன் எப்பொழுதாவது தோட்டத்திற்கு வேலை செய்யப் போனால் வேலுச்சாமியும், வீரம்மாளும் விடமாட்டார்கள்.

“நாங்க என்னத்துக்காக இருக்கிறம்? நீங்க பேசாமை பாத் துக்கிட்டிருங்க. நாங்க செய்து முடிச்சுடறம்!” என்பார்கள்.

சும்மா மேற்பார்வை செய்வதையும், விற்க வேண்டியவற்றை விற்று, வாங்க வேண்டியவற்றை வாங்கிக் காசைக் கணக்குப் பார்ப் பதையும் தவிர, தயாளனுக்கு வேறு வேலை இருக்கவில்லை.

வேலுச்சாமியின் மூத்த மகள் கமலம். வயது பதினைந்து. நிறம் கொஞ்சம் கறுப்பு ஆனால் முகம் நல்ல லட்சணம். வய திற்கேற்ப உயரம். பஞ்சத்தில் அடிபட்டு காஞ்சு கருவாடாய்த் தான் வந்தாள். ஆனால் விஸ்வமடுவிற்கு வந்த பிறகு ஒழுங்கான சாப்பாட்டிலும், அமைதியான வாழ்க்கையிலும், மன நிம்மதியி லும் விரைவாகவே திருந்திவிட்டாள். வளரும் வயதல்லவா? பருவ அழகல்லவா? இதொன்றும் அதிசயமில்லை!

தயாளனைக் கவனித்துக் கொண்டது அனேகமாகக் கமலம் தான். வேலுவும், வீரம்மாளும் எந்த நேரமும் தோட்டத்தில் வேலை செய்வார்கள். இவள் தங்கள் வீட்டில் சமைத்து வைத்து விட்டுத் தயாளன் வீட்டிற்கு வந்து வேண்டியதைச் சமைத்து வைப்பாள். எடுத்துப் பரிமாறுவாள். நல்ல சுறுசுறுப்பான சுபா

வம். அவள் நடப்பதே இல்லை. எந்த நேரமும் ஓட்டமும், துள்ளலும்தான்! ஓடியோடி உபசரிப்பான் தயாளனை.

இந்த உபசரிப்பு தயாளனுக்குப் புதிது. பெற்றார் பிறந்தாரைத் துறந்து, நீண்ட காலம் விஸ்வமடுவில் தனிமையில் வாழ்ந்தவனுக்கு கமலத்தின் உபசரிப்பு காய்ந்து கறாட்டியாகக் கிடக்கும் நிலத்தில் கனமழை பெய்தது போல் இருந்தது. உண்மையில் இப்படியான ஒரு உதவி. உபசரிப்பு நீண்ட காலமாகவே தேவைப்பட்டதென்பது கமலம் வந்து தன்னைக் கவனிக்கத் தொடங்கியபிறகே தயாளனுக்குப் புரிந்தது.

ஒரு பெண்ணின் உபசரிப்பு இவ்வளவு இதமானதா? இவ்வளவு இனிமையானதா?

கமலம் நல்ல திறமைசாலி. எதையும் கொட்டிச் சிந்தமாட்டான். வீணடிக்க மட்டான். அளவறிந்து பயன் படுத்துவான். நல்ல விசுவாசம். தயாளனது வீட்டில் காசு உட்பட எல்லாம் போட்டது போட்டபடி கிடக்கும், அவள் எதையும் தொடமாட்டான். சிலவேளைகளில் எல்லவற்றையும் எடுத்து ஒழுங்காக அடுக்கி வைப்பாள்.

தான் அவனுக்குப் பணிவிடை செய்வதைச் சாட்டாக வைத்துக் கொண்டு அடிக்கடிகிட்ட வந்து நின்று வள வளா என்று வம்பு பேசிச் சிரிக்க மாட்டான். அடக்கமாக நடந்து கொள்வான். அளவறிந்து போசுவான், வீட்டுக்கும் தோட்டத்துக்கும் எதெது செய்யவேண்டுமென்றும் தயாளனுக்கு ஆலோசனை கூறுவான். பட்டியல் போட்டுக் கொடுப்பான். சுருக்கமாகச் சொன்னால், இவ்வளவு காலமும் தனிக் காட்டு ராஜாவாக இருந்த தயாளனுக்கு நல்லதொரு மதியூகி மந்திரியாக வந்து வாய்த்தான் கமலம்.

அவளது சேவை, நேர்மை, விசுவசம், பரிவு, குழைவு எல்லாம் தயாளனுக்குப் பிடித்திருந்தன. கமலம் மட்டும்தான் தயாளனைக் கவனித்தாள் என்பதில்லை, ஆரம்பத்தில் அவனது கவனம் முழுவதும் தோட்டத்தில் இருந்ததால் கமலத்தின் பக்கமே அவன் திரும்பவில்லை. தோட்டம் நல்லபடியாக அமைத்து முன்னேறத் தொடங்கவே கமலத்தின் பக்கமும் கண்ணத் திருப்பினான். நான் கமலத்தைக் கலியாணம் செய்து கொண்டால் என்ன? என்று எண்ணிப் பார்க்கத் தொடங்கினான்.

ஒரு சாதாரண கூலிக்காரனின் மகள். அதிலும் வீடு வசால் ஊர்தேசம் என்று ஒன்றுமில்லாமல் அடிபட்டு வந்த அகதி! அதனால் என்ன? அவர்களும் மனிதர்கள்தானே? இவளை மணந்தால் வீட்டில் யார் என்ன நினைத்தால் எனக்கென்ன? அண்ணாவும் அம்மாவும் என்னை வேண்டாமென்று கைகழுவி விட்டவர்கள்தானே!

எக்கேடாவது பட்டுப்போகட்டும் என்று தானேஎண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள்? ஒரு சதமாவது உதவி செய்தார்களா? உதவி செய்ய வேண்டாம், எட்டியாவது பார்த்தார்களா?

அவர்களுடைய கருத்துக்கு நான் ஏன் மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டும்? கொடுப்பதானால் அன்று கொடுத்திருக்க வேண்டும். அப்படிக் கொடுத்திருந்தால் விஸ்வமடுவிற்கு வந்திருக்கவே முடியாது! வந்து எனது லட்சியமும் நிறைவேறிய பிறகா, அவர்கள் என்ன சொல்வார்கள் என்று எண்ணிப் பயப்படுவது?

ஊரவர்கள் எதையும் சொல்லட்டும். அவர்கள் கருதுவதும், சொல்வதும் என்னை எந்தவிதத்தில் பாதிக்கப் போகின்றன? அவர்களா இத்தனை நாளும் எனக்கு உதவினார்கள்? இனி உதவி செய்யப் போகிறார்கள்?

எனது லட்சியம் தோட்டச் செய்கையில் முன்னேறுவது. வேலுச்சாமி குடும்பத்தினரின் உதவியால் அந்த லட்சியத்தை அடைந்து விட்டேன். இனிமேலும் எனக்கு அவர்களது உதவி வேண்டும். அதிலும் தனிப்பட்ட முறையில் என்னைப் பேணிப் பாதுகாக்க, எனக்குக் கமலத்தின் அன்பும் பணிவிடைகளும், அவசியம் தேவை.

ஒருவேளை எனக்குச் சீதனத்துடன் யாழ்ப்பணத்தில் பொம்பிளை கிடைக்காலாம். ஆனால் அந்தச் சீதனத்தால் எனக்குக் கென்ன சுகம்? அது அங்கே! நான் இங்கே! இனி அந்த நாகரிகப் பொம்பிளை இந்தக் காட்டுக்கு வந்து இருக்கச் சம்மதிப்பாளா? அவளால் இருக்கத்தான் முடியுமா? ஆற்றில் ஒரு காலும். சேற்றில் ஒரு காலுமாக நிற்ப தென்று சொல்வார்கள். அது போல் இங்கு உடம்பும். யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள முமாக இருப்பவளால் எனக்கு எந்தவிதத்தில் உதவ முடியும்?

இனி யோசிக்க ஒன்றுமில்லை. மனதுக்குப் பிடித்த மங்கையைக் கலியாணம் செய்ய வேண்டியது தான்! நான் மட்டும் விரும்பினால் போதுமா? கமலம் என்ன நினைக்கிறாளோ? அவளையும் கேட்க வேண்டும். என்னைக் கல்யாணம் செய்வதற்குக் கமலம் ஏன் மறுக்கப்போகிறாள்? எனக்குப், படிப்பிருக்கு அழகிருக்கு, நிலபுலம் இருக்கு..... பணம் இருந்தால் மட்டும் போதுமா? மனம் என்று ஒன்றிருக்கிறதே! கமலமும் தன்னுடைய உள்ளத்தில் மாமன் மச்சான் என்று யாராவது சொந்தக்காரர்களை நினைத்துக் கொண்டு.....

இவ்வளவு காலமும் கமலத்திடம் மிக இயல்பாகத்தான் பழகி வந்தான் தயாளன். இப்பொழுது உள்ளத்தில் கள்ளம், புகுந்தபிறகு அவனால் முன்போல் அவருடன் பேசிப் பழக முடியவில்லை. எங்கிருந்தோ ஒரு கூச்சம் வந்து விட்டது.

அவளது எண்ண ஓட்டங்கள் கமலத்தின் மனக் கண்ணிலும் தெரிந்தனவோ என்னவோ, அவளது நடத்தையிலும் சில மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. முன் போல் அவனுடன் கலகலப்பாக பழகுவதில்லை. இன்னும் கொஞ்சம் கூடுதலான அடக்கத்துடன் நடந்து கொண்டாள். வித்தியாசமான நினைவுகள் அவளை அறியாமலே அவளது பார்வையிலும், பேச்சிலும் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் அவளை எச்சரித்தும் இருக்கலாம் அல்லது அது பெண்மைக்குரிய இயல்புக் குணமான நாணத்தின் வெளிப்பாடாகவும் இருக்கலாம்.

இது தயாளனுக்கு ஒரு புதிய சங்கடத்தை ஏற்படுத்தியது தான் கேட்க விரும்பியதைச் சரியாக நறுக்குத் தெறித்தாற் போல் கேட்க முடியவில்லை. இரண்டொரு முறை பீடிகையுடன் அவன் கதையை ஆரம்பித்த பொழுது அவள் நானிக்கோணிக் கொண்டு நழுவி விட்டாள்! சரியான சந்தர்பத்திற்குக் காத்திருந்தான்.

அன்று கமலம் மட்டும்தான் தோட்டத்திற்கு வந்தாள். கிணற்றடியில் “வாட்டர் பம்பு” ஒரே சுருதியில் ராகம் இசைத்துக் கொண்டு, நீரை அள்ளிக் கொட்டுகிறது. வாய்க்காலில் வரும் நீரைப் பாத்திக்குப்பாத்தி மாற்றிக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள் கமலம் தண்ணீர் கட்டுவதற்கு வசதியாகக் குதிக்கால் வரை நீண்டுள்ள பாவாடையை இழுத்து அரையில் செருகியிருக்கிறாள். அதனால் அவளது இடுப்பு இன்னும் எடுப்பாகத் தெரிகிறது. முளங்காலுக்குக் கீழே வாழைத் தண்டாக நீண்டிருக்கும் அந்தக் கால்கள் ஒரு நடன ராணிக்கு இருக்க வேண்டியவை!

குனிந்து, வளைந்து, நிமிர்ந்து பாத்திக்கும் வாய்க்காலுக்கு மாகத் தாவித் தாவி அவள் தண்ணீர் கட்டுவது ஒரு நடனம் போல இருக்கிறது. குனியும் பொழுது முன்னால் வந்து விழும் பின்னால் ஐடையை அள்ளிப் பின்னால் போட்டுக் கொண்டு நிமிர்கிறாள். அதில் கூட ஒரு நடன அபிநய முத்திரை தெரிகிறது. முறையாக நடனம் பயின்றிருந்தால், கமலம் நிச்சயமாக ஒரு நடன ராணியாகத் திகழ்ந்திருப்பாள்! எல்லாருக்குமா நடனம் பயிலும் பாக்கியம் கிட்கிறது? அரங்கில் நடனம் ஆடாவிட்டால் என்ன? தயாளனது மன அரங்கில் ஆடத்தொடங்கி விட்டாளே!

உயரமான கிணற்றுப் படியில் நின்று தனது தோட்டத்தைப் பார்த்து ரசிக்கும் தயாளனின் உள்ளம் மகிழ்ச்சியில் பூரிக்கின்றது. பூவும் பிஞ்சுமாக நின்று சிரிக்கும் மிளகாய்ச் செடிகளைப் போலச் சிரிக்கிறது. காற்றில் அசைந்தாடும் வாழை இலைகளைப் போல அலைபாய்கிறது!

தோட்டத்தில் உள்ள கன்றுகாலிகள் மீதும், கமலத்தின் மீதும் மாறி மாறிப் படிகிறன தயாளனது கண்கள் ''இன்றைக்கு எப்படியும் கமலத்திடம் கேட்டுவிட வேண்டும்'' என்ற தீர்மானத்துடன் நிற்கிறான்.

அந்த நேரத்தில் திடீரென்று ஒரு பெரும் சத்தம். காதைச் செவிடுபடுத்தம் சத்தம். தயாளனுக்கு உடம்பு முழுவதும் நடுங்கியது. நல்லவேளை கிணற்றுக்குள் விழாமல் சமாளிச்சுக் கொண்டான். கமலமும் பதறிப் போய் அவனடிக்கு ஓடிவந்தாள்.

தொடந்து சரமாரியாகத் துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சத்தங்கள்.

சத்தங்கள் அவர்களை நோக்கிக் கிட்ட வருவது போல இருந்தது. எல்லாவற்றையும் போட்டது போட்டபடியே விட்டு விட்டு எல்லோரும் மறைவிடங்களை நோக்கி ஓடினர்.

என்ன நடந்திருக்கும்? ஆவலையும். பயத்தையும் அடக்க மாட்டாமல் தயாளன் தெருவுக்குச் சென்றான் விசாரிக்க மக்கள் மூட்டை முடிச்சுக்களுடன் மறைவிடங்களுக்கும் வேறிடங்களுக்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். அவன் விசாரித்தபொழுது ஓடிக் கொண்டிருந்த ஒருவர் ஒருகணம் நின்று அவனுக்குச் சொன்னார்:

''விஸ்வமடுவுக்கு ஆமி வந்துட்டுது. பொடியள் வைச்ச கண்ணி வெடலை பலர் செத்தும்போனாங்கள். தொடந்து சண்டை நடக்குது''

சொன்னவர் ஓடுகிறார்.

இதற்கிடையில் இரண்டு ஹெலிகப்ஸர் வந்து வட்டமடிக்கத் துவங்கின.

தயாளனுக்கு உடம்பு நடுங்கியது.

இப்ப என்ன செய்யிறது?

இனீ இஞ்சை இருக்க முடியாது!

தெருவில் நின்று வளவைத் திரும்பிப் பார்க்கிறான்.

மா, பலா, எலுமிச்சை, வாழை, தென்னை மரங்களின் செழுமையான பச்சை இலைகள் காற்றில் அசைந்தாடி ஆனந்தமாகச் சிரிக்கின்றன.

இவை எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டுப் போவதா?

எனது உழைப்பு! எனது பிள்ளைகள்! எனது செல்வங்கள்!

கண்கள் பனிக்கின்றன.

யோசித்துக் கொண்டு நிற்க நேரமில்லை. வீடு நோக்கி ஓடினான்.

வீட்டில் இருந்த பணத்தில் ஒரு பகுதியை எடுத்து வேலுச் சாமியிடம் கொடுத்து, "எங்கையாவது பாதுகாப்பான இடத்துக்கு ஓடித்தப்பங்கோ..." என்று சொல்லி, எல்லோரிடமும் பிரியாவிடை பெற்றுக் கொண்டு, மிகுதிப் பணத்துடன் யாழ்ப்பாணம் நோக்கி ஓடினான் காட்டு வழியாக. அன்று போனவன் இன்றுதான் வருகின்றான்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த காலத்தில் தயாளனுக்கு தோட்டத் தைப் பற்றிய நினைவாகவே இருந்தது. வேலுச்சாமி குடும்பத்தினரை நன்றியறிதலுடன் நினைத்துக் கொண்டான். கமலம் தான் அடிக்கடி நினைவில் வந்து அவனுக்குத் தெல்லை கொடுத்தாள்.

"போர் எங்கே. முடியப் போகுது? சமாதானம் எங்கே வாறது? எல்லாம் இப்படியே அழிய வேண்டியதுதான்.....!" என்றுதான் அவன் நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். எல்லாவற்றையும் ஒரு கனவாக மறக்க முயன்றான். ஆனால் அந்தப் பசுமையான நினைவுகள் அவனது உள்ளத்தை விட்டு நீங்க மறுத்தன.

கமலத்தின் விருப்பத்தைத் தான் கேளாமல் விட்டதும் நல்லதுக் கூத்தத்தான் என்று நினைத்துக் கொண்டான். அனாவசியமாக ஒரு இளம் பெண்ணின் உள்ளத்தில் ஆசை விதைகளைத் தூவி பின்பு ஏமாற்றாமல் விட்டது நல்லதுதானே?

காட்டினுடாக வீட்டுக்குப் போகிறான். தோட்டம் முழுதாக அழிந்திருக்கிறது பெரிய மரங்கள் மட்டும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக இன்னமும் நிற்கின்றன; வீட்டுச் சாமான்கள் எல்லாம் போய் விட்டாலும் வீடு முழுமையாக இருக்கிறது. வீட்டைச் சுத்தம் செய்து குடியேறினான். கொஞ்சமாகக் காட்டை வெட்டித் தோட்டத்தையும் புதுப்பிக்கத் தொடங்கினான்.

திடீரென்று ஒருநாள் தயாளன் முன்னால் வேலுசாமிவந்து நின்றான். நன்றாகக் காய்ந்திருந்தான். வியப்பிலும் மகிழ்ச்சியிலும் வாய் பேசாது, இருவரும் சில கணங்கள் ஆளை ஆள் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

"என்ன வேலுசாமி எங்கை இருந்தியள் இவ்வளவு காலமும்? எப்பிடி உயிர் தப்பினியள்.....?"

கிளிநொச்சீலை இருந்தமுங்க, காட்டுப்பக்கமா?" "எல்லாரும். சுகம்தானே?" "ஆண்டவன் புண்ணியத்திலை எல்லாரும் நல்ல சுகமா இருக்கிறாங்க.....!" வேலுக்குக்குக் குரல் தழுதழுத்தது.

"சரி.....நாளைக்கே எல்லாரும் இங்கை வந்துடுங்கோ!"

அடுத்த நாள் வேலு குடும்பம் விஸ்மடு வந்து சேர்ந்தது. கமலத்தைக் காணத் துடியாய்த் துடித்தது தயாளனது மனம். கமலம் கொஞ்சம் மெலிந்திருந்தாள். ஆனால் தயாளனது கண்களுக்கு அவள்தான். யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போகும் பொழுது பார்த்த அதே கமலமாகவே தெரிந்தாள்! பிரிந்தவர் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமா? தயாளன் ஒன்றும் பேசாமல் அவளையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் சில நிமிடங்கள்..... கமலத்துக்கும் பேச்சு வரவில்லை! அவனைப் பார்த்தபடி ஆனந்தக் கண்ணீர் உகுத்தாள்

சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஒரு நாள் தயாளன், கமலத்திடம் கேட்டான்.

"கமலம்! உனக்கு என்னைக் கல்யாணம் செய்யச் சம்மதமா.....?"

கமலம் அதிர்ந்து போனாள். "இதென்னங்க..... இப்பிடிக்கேக்கிறீங்க.....?" என்றாள் வியப்புடன்.

சொல்லு கமலம். என்னைக் கட்டச் சம்மதமா?"

"வேண்டாங்க..... நாங்க ஏழையள்...! கூலிக்காரர்...!" அவள் கெஞ்சினாள்.

"ஏழையளும் மனிதர்தானே கமலம்?....."

"அதோடை அகதியள்! வீடு வாசல், உடமைகள் எல்லா தையும் இழந்து வந்து நிக்கிற அகதிங்க"..... குரல் தழுத்தது

"கமலம் நானும் அகதி தான்! அம்மாவாலும். அண்ணனாலும் கைவிடப்பட்டவன். ஒன்றும் இல்லாமால் வந்து தான் இந்தத் தோட்டத்தைத் தொடக்கினன்!"

"வேண்டாங்க..... உங்க அந்தஸ்துக்கு ஏத்த பொண்ணா..."

"கமலம்...! நீதான் என்னுடைய அந்தஸ்துக்கு ஏற்ற பெண்!" அவன் வேசாகச் சிரித்தான்.

“நிறையச் சீதனத்தோடை நீங்க பெரிய இடத்திலை பொம்பளை எடுக்கலாமுங்க...!”

“கமலம்...! அந்தப் பெண்களெல்லாம் எனக்கு வேண்டாம்! நீதான் வேணும்...!” என்றான் உணர்ச்சிவசப்பட்டு.

“வேண்டாங்க! வேண்டாங்க!”— அவள் மீண்டும் கொஞ்சினாள்.

“கமலம்...! அப்ப என்ன உனக்கு என்னைக் கட்ட விருப்பம் இல்லையா...?”

அதைக் கேட்டுப் பதறிப் போன கமலம்.

“ஐயோ...! அப்படிச் சொல்லுவனா? உங்களைக் கலியாணம் செய்ய நான் கொடுத்து வைச்சிருக்கணுமே! ஆனால்!”

அவளை முடிச்சவிடாது இடையில் வெட்டிய தயாளன், “அவ்வளவும் போதும் கமலம்.....மிச்சத்தை நான் உன்னை அப்பா வோடை பேசிக் கொள்ளுறன்.....!” என்றான்.

சொன்னபடி அடுத்த நாள் வேலுச்சாமியுடன் பேசினான்

“வேண்டாக.....! நாங்க பிரஜா உரிமை கூட இல்லாத வங்க... என்றான் வேலு பரிதாபமாக.

“இனிமேல் இந்த நாட்டிலை பிரஜா உரிமை இல்லாதவர்கள் எண்டு யாருமே இருக்கப் போறதில்லை! நீங்கள் எல்லாம் இனி இலங்கைப் பிரஜைகள். விரும்பினா இந்தியாவுக்கும் போகலாம்...”

“நாடு, வீடு ஒண்டுமே இல்லாதவங்க...!”

“வேலுச்சாமி... இனி இதுதான் உங்களுடைய நாடு...!”

“இருக்கிறதாக்கு ஒரு குழி நிலம் கூட இல்லாதவங்க இப்பிடியெல்லாம் ஆசைப்படக் கூடாதுங்க...!”

“அதுதான் நான் இந்த நிலத்திலை உங்களுக்கு ஒரு பங்கு தரப்போறனே!” என்று தயாளன் லேசாகச் சிரித்தான்.

“அதெப்பிடங்க முடியும்?”

“நான் கமலத்தைக் கட்டினா அவளுக்கும் இந்த நிலத்திலை ஒரு உருத்துவரும்! எங்களுக்குப் பிறக்கப் போற பிள்ளையாளுக்கு இந்த நிலம் சொந்தம்!”

“எல்லாம் பதற் கணவையா!” வேலுசாமி துளிகூட நம்பிக்கை யில்லாமல் சிரித்தான்.

தேயிலைத் தோட்டத்திலை மாடா உழைச்சியள். உங்கடை உழைப்பை உறிஞ்சினவங்கள் நன்றிகெட்டதனமா எல்லாத்தையும் பறிச்சுக் கொண்டு உங்களை அடிச்சுத் துரத்திட்டாங்கள். நீங்கள் இங்கை வந்து என்றை தோட்டத்தைச் செழிக்கச் செய்தியள். என்றை தோட்டம் மட்டுமா? இந்தக் காட்டுப் பிரதேசம் முழுவ! துமே தோட்டமயமானது அகதிகளாக வந்தார்களது உழைப்பிலை தான்...! இதுக்கு நாங்கள் உங்களுக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறம் வேலுசாமி. வேண்டாம் என்று சொல்லாதை! நியாயப்படி இந் தச் செழிப்பிலை ஒரு பகுதி உங்களுக்கு உரியது ...! அதை நான் உங்களுக்குத் தரப்போறன்.. ...!” —உணர்ச்சி பொங்கக் கூறி முடித்தான் தயாளன்.

“எல்லாம் சரிங்க.....கமலம் உங்களுக்கு ஏத்த பொம்பிளை யில்லீங்களே!”

“கமலம் எனக்குப் பொத்தமான பொம்பிளை எண்டதிலை தானே நான் அவளைக் கட்ட முன்வந்தன்? வேலுசாமி! நீ அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாதை. நான் கேட்டதுக்கு என்ன சொல்லு றாய்.....?”

வேலுசாமி கண்கள் பனிக்க, “சரிங்க.....உங்க விருப்பப் படியே செய்யுங்க.....!” என்றான்.

வீரகேசரி

9 - 4 - 89

மொட்டுக்கள் மலர்கின்றன

1983 ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரங்களுக்குப் பிறகுதான் எனக்கு ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்தது நுவரெலியாவில். பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துப் பட்டம் பெற்ற பின்பு, சில ஆண்டுகள் காவல் இருந்து கிடைத்த வேலை: 'நுவரெலியா துலைச்சுப் போச்சு, கொஞ்சம் கிட்டடலை தாருங்கோ' என்று கேட்டால், எங்கே தந்த வேலையைக் காண்சல் பண்ணி விடுவார்களோ என்ற பயத்தில் எந்த மறுப்பும் எழுதாமலே புறப்பட்டேன். பயந்து பயந்து தான் போனேன். 1977 ஆம் ஆண்டிலும், 1983 ஆம் ஆண்டிலும் லட்சக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் அகதிகளாக்கப்பட்ட இடமல்லவா?

நான் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்தவன். எனக்குத் தெரிந்த மலைநாடுகள் கண்டியும் பேராதனையும் தான். பேராதனைக்கு அப்பால் உள்ள மலைநாட்டை எனக்குச் சரியாகத் தெரியாது.

அதிலும் பேராதனைப் பூங்காவின் அழகிற்கும் பல்கலைக் கழக வளாகத்தின் அழகிற்கும் ஈடுமில்லை, எடுப்பும் இல்லை! மகாவலிகங்கை அவற்றைச் சுற்றித்தான் நுங்கும் நுரையுமாக வளைந்து செல்கிறது.

பேராதனை தாண்டி றெயில் கிழக்கே போகப் போக, மலையும் பள்ளத்தாக்கும், தேயிலைத் தோட்டங்களும் மாறி மாறி வந்து கொண்டேயிருந்தன. மாறாமல் வந்து கொண்டே இருந்தன!

உயர்ந்து உயர்ந்து வானத்தையே முட்டும் மலைச் சிகரங்களும் கிடுகிடு பள்ளத்தாக்குகளும் பிரமிப்பூட்டின; பயங்கரமாகவும் இருந்தன!

சில மலை முகடுகளை கருமுகில்கள் மூடியிருந்தன. தேயிலைச் செடியைத் தழுவிக்கொண்டு முகில்களின் ஓட்டம், தொடர்ந்து பூத் தூறலாக மழை. சில்லென்ற குளிக்காற்று சாரலை அள்ளி றெயில் பெட்டிக்குள் வீசி, இது மலைநாடு என்று சொல்லிக்

கொண்டிருந்தது. அந்தக் குளிர் எனது இளம் உடம்பிற்கு இதமாக இருந்தது.

வாழ்க்கையில் முதல் முதலாக உத்தியோகம் பார்க்கப் போகிறேன். எல்லாம் இன்பமயம்!

இன்னும் ஒரு மாறதா காட்சி மலை நாட்டில். அங்கு வாழும் மனிதர்கள் முதுகிலே கூடைகளைச் சுமந்து கொண்டு, நிலத்தைப் பார்த்தபடி ஏறும்புகளைப் போல வரிசை வரிசையாக கொழுந்து எடுக்க மலையேறும் மனிதர்கள்! அந்த மண்ணோடு மண்ணாக வாழ்ந்து, அந்த மண்ணிலுள்ள செல்வத்தை அள்ளிக் கொடுத்து விட்டு மீண்டும் அந்த மண்ணுக்கே உரமாகிப் போகும் மனிதர்கள்!

ஒன்றரை நாள் பிரயாண முடிவில் நுவரெலியா சேர்ந்து அங்கே பஸ் ஏறி இறங்கி. பிறகு கால்நடையாக மலையேறி ஒரு வழியாகப் பாடசாலையை அடைந்தேன். தகரக் கொட்டகைப் பாடசாலை, நல்ல வேளையாக அதிபர் அங்கே இருந்தார், என்னை வரவேற்க.

“தம்பி என்ன புது நியமனமோ? வந்தது சந்தோஷம். உப் பிடி உந்தக் கதிரேலை இரும்.” என்று சொல்லி என்னை வரவேற்றுக் கதிரையில் இருத்தினார். பிறகு என்னைப் பற்றி விசாரித்தார். தன்னைப் பற்றிச் சொன்னார். பாடசாலையின் நிலைபற்றி விளக்கினார். அவர் சொல்வது எதுவும் எனது காதுக்குள் நுழையவில்லை.

“எனக்கு சரியான களை சேர். ஒரு பேணி தேத்தண்ணி தந்தியளெண்டா .பெரிய உதவியாயிருக்கும்” என்றேன். அதிபர் தேத்தண்ணி தயாரிக்க உள்ளே செல்ல, நான் பக்கத்தில் இருந்த வாங்கில் சரிந்தேன். அவ்வளவுதான் தெரியும். மாலை ஆறு மணிக்குத்தான் எழுந்திருந்தேன்.

காலையில் அதிபர் பாடசாலையின் நிலைமையை மேலும் விளக்கிக் கூறினார்.

“இஞ்சை முன்னாறு பிள்ளையன் படிக்குதுகள் டாப்புப்படி. ஆனால் சராசரி பாடசாலைக்கு வாறது நூற்றுக்கும் குறைவு. சில நாட்களில் அதுகும் வராது. மூண்டு வாத்திமார் இருக்கிறம். நான் யாழ்ப்பாணம். ஒருத்தர் மட்டக்களப்பு. மற்றவர் உள்ளூர்வர்.”

“எத்தனை வகுப்புகள் சேர் இருக்கு?”

“பத்தாம் வகுப்புவரை இருக்கு. பத்து வகுப்புகளிலும் இருக்கிற முன்றாறு பிள்ளையாருக்கும் எப்பிடித் தம்பி முண்டு வாத்திமார் படிப்பிக்க முடியும்?”

“அப்ப எப்படிச் சேர் படிப்பிக்கிறியள்?”

“ஏதோ இயண்டதைச் செய்யிறம். வாத்திமார் தாங்கள் வாற நேரத்திலை விரும்பியதைப் படிப்பிக்கினம். தம்பி நீரும் விரும்பிய நேரம் விரும்பிய வகுப்புக்குப் போய், விரும்பிய பாடத்தைப் படிப்பிக்கலாம்!” என்று அதிபர் பெரிதாகச் சிரித்தார்.

“நான் கற்பிக்கிறதைப் பற்றி உங்களுக்கு ஒரு ஆட்சேபனையும் இல்லையே சேர்...?”

“தாராளமாகக் கற்பிக்கலாம் தம்பி. ஆனா எங்களைக் காட்டிக்குடாமல் இருக்க வேணும்.”

“நான் உங்களைக் காட்டிக் குடாமலே கற்பிக்கிறேன் சேர்..

“தம்பி சூரியர் இன்னும் ஒண்டு. இஞ்சை சமையல் சாப்பாடெல்லாம் எங்களோடதான். தேத்தண்ணிக் கடைக்குப் போற தானால் முண்டு மைல் மலை ஏறி இறங்கவேணும்.”

“வேண்டாம் சேர், நாங்களே எல்லாத்தையும் செய்வம். நானும் சமைக்கப் பழகிறேன்.”

பிறகு பாடசாலையைச் சுற்றிப் பார்த்தேன். இரண்டு தகரக் கொட்டகைகள். ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் பெயருக்குச் சில கதிரை மேசைகள், சில கருமை போன கரும்பலகைகள். அதிகமான கதிரை மேசைகள், மூன்று காலில் நடனமாடிக் கொண்டிருந்தன.

ஒன்பது மணிக்குப் பிள்ளைகள் வரத் தொடங்கினார்கள். அழுக்கடைந்த காற்சட்டை சேட்டுகள். சேட் அணியாத மேனிகள், எலும்புக் கூடுகள். பாணை வயிறுகள், பரட்டைத் தலைகள்.....

பாடசாலையையும், பிள்ளைகளையும் ஒன்றாகப் பரீட்சித்துப் பார்த்த பிறகுதான் தெரிந்தது. அங்கு கற்பிப்பது அவ்வளவு சுலபமான காரியமல்ல என்று. சில பிள்ளைகளுக்கு வயதுக்கும் வகுப்பிற்கும் ஏற்ற புத்திக் கூர்மையோ அறிவோ இல்லை. சிலரிடம் புத்தகம் கொப்பிகள் இல்லை. இன்னும் சிலரிடம் கற்கவேண்டும் என்ற ஆர்வமே இல்லை. ஏதோ பொழுது போக்காக வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படியான சூழ்நிலையில் ஏனோதானோ என்று கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களைக் குறை கூறவுந்தான் முடியாது. மற்றவர்கள் அக் கறை இல்லாமற் கற்பித்தாலும் நான் என்னால் இயன்றவரை திறமையாகக் கற்பிக்கத் தொடங்கினேன். வகுப்பின் தரத்துக் கேற்பப் பாடங்களைக் கற்பியாது மாணவர்களது தரத்திற்கு நான் இறங்கிக் கற்பிக்கத் தொடங்கினேன். எனது கற்பித்தலின் பால பலன்கள் ஓரளவுக்காவது தெரிவதற்குச் சில மாதங்கள் பிடித்தன.

ஒருநாள் ஒரு அழகிய இளம் பெண் எங்கள் பாடசாலைக்கு வந்து அதிபரது அறைக்குள் நுழைந்தாள். அந்தச் சூழ் நிலைக்குச் சற்றும் பொருத்தமில்லாத அழகிய நாகரிக இளம் பெண்ணைக் கண்டதும் எனக்கு வியப்பு மேலிட்டது எனது வியப்புணர்வை சில நிமிடங்களுக்கு மேல் அடக்கிவைக்க முடியாததால் நான் காரியாலயத்தை நோக்கி நடந்தேன். என்ன நடக்கிறது என்பதை அறியும் ஆவலில்.

அந்தப் பெண் அதிபருக்கு முன்னால் கதிரையில் இருந்து பேசிக் கொண்டிருந்தாள். என்னைக் கண்டதும் அதிபர் “வாருங்கோ சிவசூரியர். இவர்தான் எங்களுடைய பாடசாலையில் உள்ள ஒரே ஒரு பட்டதாரி. இவளின்ரை பெயர் கௌரி எங்களுடைய பாடசாலைக்கு தொண்டர் ஆசிரியராக வந்திருக்கிறா” என்று எங்கள் இருவரையும் அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

என்னைக் கண்டதும் கௌரி துள்ளி எழுந்து, ஒதுங்கி நின்று “வணக்கம்” என்று கைகூப்பினாள் மெல்லிய நாணத்துடன்.

கௌரிக்கு இருபத்திரண்டு அல்லது இருபத்தி மூன்று வயது ருக்கலாம். நடுத்தர உயரம். மாநிறம். மெல்லிய உடல்வாகு. கருகருவென்ற கூந்தலை. பின்னிவிட்டிருந்தாள். துருதுருவென்ற கண்கள் அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்தன. அழகிதான், அவள் மரியாதையாக எழுந்து நின்று நாணத்துடன் ஒதுங்கி நின்ற விதம் அவளது அழகுக்கு மேலும் மெருகூட்டியது.

நானும் பதிலுக்கு “வணக்கம்” என்று கைகூப்பிவிட்டு, “பறவாயில்லை இருந்து பேசுங்கோ” என்றேன்.

“இல்லைங்க நான் நினைவே பேசறன்” என்றாள் ஒரு நாணச் சிரிப்புடன்.

“கௌரிக்கு இப்பவும் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கிற நினைப்பு” என்று அதிபர் சிரித்தார்.

“உள்ளது தானே? இது ரியூட்டரீஸையோ பங்கலைக்கழகத்தி

லையோ படிக்கவேண்டிய வயதுதானே?" என்ற நான் "நீங்கள் என்ன படிச்சிருக்கிறியள்?" என்று கேட்டேன் சற்றுப் பொறுத்து.

‘ஓ எல்லுங்க.’

“எங்கை படிச்சியள்? இந்தத் தோட்டத்திலையா?”

“இங்கிட்டு எப்பீடங்க? அப்பா என்னை நுவரேலியாவுக்கு விட்டுப் படுப்பிச்சாருங்க. பாஸ்பண்ணீட்டுக் கொஞ்சக்காலம் சும்மா தான் இருந்தனுங்க”

‘நான் தான் இவவுடைய அப்பா இராசாமியைச் சந்திச்சுப் பேசி. இங்கை வந்து படிபீக்கச் சொன்னன் தொண்டர் ஆசிரிய ராக. எங்களுக்கு இஞ்சை ஆசிரியர் பற்றாக்குறை தானே?’

“ஓம் சேர் இஞ்சை பற்றாக்குறை. இன்னும் இப்படி வேறை ஆராவது படிச்சபிள்ளையள் இருந்தா கூட்டிட்டு வாருங்கோ படிப் பீக்க”

“இங்கிட்டு படிச்ச பெண்கள் வேறு யாருமே இல்லீங்க”

‘சரி கௌரி இவ்வளவு காலமும் தான் நீர் மாணவி இப்ப படிப்பீக்க வந்திருக்கிறீர் இனி ஆசிரியை இனி எங்களோடை சம தையாகப் பழக்கலாம்” என்று சொல்லிச் சிரித்தார் அதிபர்.

“எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாதுங்க. பயமாயிருக்கு” என்றாள் கௌரி உண்மையமான பயத்துடன்.

“நீர் ஒண்டுக்கும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. நாங்கள் இஞ்சை அனுபவப்பட்டனாங்கள் இருக்கிறம். வேண்டியதைச் சொல்லித்தருவம்.”

“ஓம் சேர் நாங்கள் வேண்டியதைச் சொல்லிக் குடுப்பம்” என்று நான் ஆமோதித்தேன் அதிபர் சொன்னதை.

“மிஸ்ரர் சூரியர், பெரிய பட்டதாரி. நீங்கள் தெரியாத தெல்லாத்தையும் அவரிட்டையே கேக்கலாம். சரி சூரியர் இவரை கூட்டிக் கொண்டு போய வகுப்பாறையைக் காட்டுங்கோ என்றார் அதிபர்.

நான் கௌரிக்கு வகுப்பறையை மட்டும் காட்டவில்லை பல விடயங்களுக்கு வழி காட்டினேன்.

கௌரி அடிக்கடி என்னிடம் ஓடிவருவாள். தெரியாததைக் கேட்க

தெரிந்ததைச் சொல்ல, புத்தகங்கள் பற்றிப் பேச. புத்தகங்கள் வாங்க.....

நானும் அவளிடம் அதிக ஈடுபாடு காட்டினேன் ஏதாவது ஒரு சாட்டை வைத்துக் கொண்டு அவளிடம் போய்ப் பேசினேன். ஒன்றும் இல்லா விடிலும் கூட இரண்டு பேருமாக இருந்து நீண்ட நேரம் பேசுவோம். ஒன்றும் இல்லாதவற்றைப் பற்றி.

பாடங்ககளே சரியாகக் கற்பிக்கப்படாத பாடசாலையில் இப் பொழுது பல புதிய நிகழ்ச்சிகள் தலை காட்டத் தொடங்கின. தையலையும். பாட்டையும் அவள் புகுத்தினாள் பேச்சுப் போட்டி, கட்டுரைப் போட்டி, நாடகம் என்பனவற்றை அறிமுகம் செய்தேன். விழா என்றால் என்னவென்றே அறியாத பாடசாலையில் சரஸ்வதி பூசை. பாரதிவிழா, கலைவிழா போன்றவற்றைக்கூட நான் நடத்தினேன். நான் செய்த காரியங்கள் யாவிலும் எனக்கு நன்கு கை கொடுத்துதவினாள் கௌரி.

பள்ளிக்கூட நிகழ்ச்சிகளில் மட்டும் கைகொத்தால் போதாது' வாழ் நான் முழுவதுமே கௌரி எனக்குக் கைகொடுக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தேன்.

கௌரியும் என்னைக் காதலிக்கிறாள் என்பது எனக்குத் தெரியும். எப்படியென்றா கேட்கிறீர்கள்? அந்தக் கனிந்த பார்வை; நாணம் கலந்த புன்சிரிப்பு என்னிடம் அவளுக்கிருந்த ஒட்டுதல், குழைவு... இவ்வளவும் போதாதா. கன்னி ஒருத்தி தன்னைக் காதலிக்கிறாள் என்பதைக் காளை ஒருவன் புரிந்து கொள்ள?

நான் எதைப் பற்றியும் சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை. எனக்குக் கௌரி வேண்டும் அவ்வளவுதான், அவள் சம்மதித்தால் உடனடி யாகவே திருமணம் செய்துகொள்ளும் தீர்மானத்துடன், ஒருநாள் அவளிடம் பேச்சைத் தொடங்கினேன்.

“கௌரி! நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்”

“என்ன சார் சொல்லுறீங்க?” என்று கேட்டாள் கௌரி நான் சொன்னதை நம்பமாட்டாமல்.

“கௌரி நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்!”

“வேண்டாம் சார்! வேண்டாம் சார்! அப்பிடி எல்லாம் சொல்லாதீங்க” என்று இரந்தாள்.

“வேணும்! நீ எனக்கு வேணும் கௌரி. அதைதான் கேட்டேன்”

“சிவசூரியர் சார்! உங்களுக்கு மனைவியாய் வாறக்கு எனக்கு எந்தத் தகுதியும் இல்லைங்க”

“கௌரி! உனக்கு அழகிருக்கு; அறிவிருக்கு; நல்ல குண மிருக்கு. எல்லாத் தகுதியும் இருக்கு!”

“இல்லை சார். நான் வெறும் ஒ. எல் தானே படிச்சிருக்கேன்; நீங்களோ பெரிய பட்டதாரி”

“பட்டதாரிக்கு ஒ. எல் பொருத்தந்தானே?” என்று நான் சிரித்தேன்.

“வேண்டாங்க; நான் ஒரு சாதாரண தொழிலாளியின் மகள்”

“தொழிலாளரும் மனிதர் தானே?”

“சூரியர்சேர், நீங்கள் இந்த மலைச்சிகரம், நான் பக்கத்திலை உள்ள பள்ளத்தாக்கு.”

“கௌரி! மலைச் சிகரம். பள்ளத்தாக்கு எல்லாம் இந்த மண்ணிலைதானே இருக்கு? இந்தப் பூமீன்ரை வயது கோடானுகோடி வருடங்கள். இதிலை எதுகும் நிரந்தரமில்லை. மலைச் சிகரம் பள்ளத்தாக்கு ஆகியிருக்கு. பள்ளத்தாக்கு மலைச் சிகரமாக உயர்ந்திருக்கு. எல்லாமே சமதரையுமாகியிருக்கு. இதிலை மனிசன் வாழ்ந்த காலம் என்ன ஒரு தூசி!”

“இந்த வரலாறு தத்துவங்களெல்லாம் எனக்கு விளங்காதுங்க.”

“எனக்கு விளங்குது. அதாவை தான் கேட்கிறன்.”

“எனக்குப் பிரஜா உரிமை கூட இல்லைங்க. நான் இந்த நாட்டிலை இருக்க உரிமை இல்லாதவள்”

“பிரஜா உரிமை இல்லாத தமிழர் லட்சக் கணக்கிலை இருக்கினம் இலங்கேலை”

“நான் நாடற்றவள். ஒரு நாள் நிச்சயமாக நாடு கடத்தப் போறாங்க”

“அப்படியெல்லாம் முடியுமா கௌரி? அப்பிடியானா எத்தனை லட்சம் பேரை நாடு கடத்தவேணும்?”

“அப்பிடி கட்டாயமாக அரசாங்கம் நாடு கடத்தாது தானே தோட்டத் தொழிலாளிங்களை?”

“அப்பிடியெல்லாம் பயப்பிடாதே கௌரி. உந்தக் காரணங்களுக் காக நான் உன்னைக் கைவிடவும் மாட்டன்!”

“இப்ப நாடு கடத்தினாலும் பரவாயில்லீங்க. நாங்க கலியா ணம் கட்டிப் பிள்ளை குட்டியான பிறகு, என்னை நாடு கடத் தினா, என்ன செய்வீங்க? அப்ப அந்தப் பிரிவை உங்களாலை தாங்கிக்கொள்ள முடியுங்களா?”

அந்தக் கேள்விக்கு என்னால் உடனடியாகப் பதில் கூறமுடிய வில்லை.

சற்று நேரம் பொறுத்து “கௌரி உந்தக் கேள்விக்கு யோசிச் சுத்தான் பதில் சொல்ல வேணும். அதுக்காக நான் உன்மீது கொண்ட காதலைக் கைவிட முடியாது. எல்லாத்தையும் பிறகு பேசுவம்” என்று அப்போதைக்கு அந்தப் பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தேன்.

திடீரென்று ஒருநாள் அதிபர் என்னை அழைத்து இந்தப் பேச்சைத் தொடங்கினார்.

“தம்பி சூரியர், நீர் அந்தப் பெண் கௌரியோடே கொஞ்சம் நெருக்கமாய் பழகிறீர்.”

“இல்லை சேர். நான் நல்ல கட்டுப்பாட்டோடே தான் பழ கிறேன் கௌரியோடே”

“அவள் குமர்ப்பிள்ளை. நாளைக்கு ஒருத்தனைக் கட்டி வாழப் போறவள். அவளின்ரை பேரைக் கெடுக்கக் கூடாது.”

“அதிபர் சேர், அவளைக் கட்டப் போறவனே நான் தான். நான் அவளைக் காதலிக்கிறேன்!” என்று சொல்லி லேசாகச் சிரித் தேன்.

“என்ன தம்பி, கட்டப்போறீரா? உம்முடைய சொந்த அறி வோடேதான் பேசுகிறீரா?” என்று கேட்டார் அதிபர் வியப்புடன்.

“ஏன் சேர், அப்படிக் கேக்கிறியன்?”

“யாழ்ப்பாணத்திலை நல்ல சீதனம் வாங்கிக் கலியாணம் செய் யலாம்?” நீர் கௌரியைக் கட்டுறதானா, உம்முடைய வீட்டுக் காரர் சம்மதிப்பினமா? நல்லா யோசிச்சுப் பாரும்!

“அவை சொல்லுறத்தைப் பற்றி எனக்கு கவலை இல்லை. நான் கௌரியைத்தான் கட்டப்போறேன்.”

“தம்பி உமக்குக் குடும்பத்திலை ஒரு பொறுப்புகளும் இல்
லையா?”

“ஒரு தங்கச்சி இருக்கிறாள். அவளுக்குக் குடுக்க எங்களிட்
டைப் போதிய சீதனம் இருக்கு.”

“சரி என்னவோ யோகிச்சுச் செய்யும்.” என்று அதிபர்
கதையை முடித்தார்.

அத்துடன் அதிபர் என்னை விட்டுவிட்டார் என்று நினைத்
தேன். அவர் விடவில்லை என்பது இரண்டு வாரங்களின் பின்பு
தான் தெரிந்தது. எனக்கு மாற்றல் கடிதம் வந்திருந்தது வவுனி
யாவிலுள்ள ஒரு பாடசாலைக்கு.

எனக்கு ஒரே அதிர்ச்சி. பொங்கிவந்த ஆத்திரத்தில் அதிப
ரைக் கண்டபடி திட்ட வேண்டும் போல இருந்தது. இருந்தாலும்
உணர்ச்சியை அடக்கிக் கொண்டு போய் நிதானமாகக் கேட்டேன்.

“இது உங்களுடைய வேலைதானே சேர்? ஏன் இப்பிடிச்
செய்தியள்?”

“ஓம் தம்பி நான் தான் செய்விச்சது. உம்முடைய நன்மைக்
காகத்தான் செய்விச்சன்.”

“என்னுடைய நன்மைக்காக இல்லை. என்னைப் பழிவாங்க.
எங்கள் இரண்டு பேரையும் பிரிச்சு வைக்க நீங்கள் செய்த சதி!”
என்னை அறியாமலே குரலில் சூடேறியது.

“இல்லைத் தம்பி, அதை நீர் இப்ப உணரமாட்டீர். பிறகு
உணருவீர்.”

“நீங்கள் எனக்கு மாற்றம் போடுவிச்சாப் போலை நான்
கௌரியை மறந்துடுவன் என்று நினைக்காதேங்கோ. இந்த உல
கத்தின் எல்லைக்குப் போனாலும், நான் அவளைக் கைவிட
மாட்டன்!”

“உம்முடைய நன்மைக்காகவும், உம்முடைய குடும்பத்தின்ரை
நன்மைக்காகவும் தான் இதைச் செய்தன். இனி நீர் எதையும்
செய்யலாம்” என்று அதிபர் கதையை முடித்து வைத்தார்.

கௌரி என்னுடைய காதலை ஏற்க மறுத்தாளாயினும் என்
மீது அவருக்கிருந்த காதல் கொஞ்சம்கூட குறையவில்லை. விஷ

யத்தைக் கேள்விப்பட்ட பொழுது அவள் என்னைவிடக் கலங்கிப் போனாள்.

“அது தாங்க சேர் நல்லது. நீங்க இங்க இருக்கும் வரை என்னை ஒங்களாலை மறக்க முடியாதுங்க. அங்கிட்டுப் போய் என்னை மறந்துட்டு ஒங்களுக்குப் பொருத்தமான ஒரு பெண்ணை நெறையச் சீதனம் வாங்கிக் கட்டிக்குங்க!” என்றாள் சூரல் தழுதழுக்க.

“கௌரி நான் எங்கை போனாலும் உன்னைக் கைவிடுவதாக இல்லை!” என்றேன்.

அப்படித்தான் சொல்ல வேண்டும் போல இருந்தது சொன்னேன் எங்கள் காதல் நிறைவேறுவதற்கு இருந்த தடைகள் என்னகு நன்றாகவே தெரிந்தன:

குடியிருப்பதற்கு ஒரு குழி நிலம்கூட இல்லாத கௌரியைக் கட்டிக் கொண்டு நான் மலையகத்தில் வாழ முடியாது. அவளை எனது குடும்பத்தவர்களும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். எல்லா வற்றிற்குக் மேலாக அவளை அரசாங்கம் கட்டாயமாக நாடு கடத்தி விட்டால்? என்னால் அந்தப் பிரிவைத் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியாது!

என்ன செய்வது?

அந்த நோரம் தான் கடவுளால் அனுப்பப்பட்டது போல் அந்தச் செய்தி பத்திரிகைகளிலும் வானொலியிலும் வந்தது. “இலங்கைப் பிரஜா உரிமை பெறுவதற்கு மனுச் செய்த இந்திய வம்சாவழித் தமிழர் எல்லோருக்கும் பிரஜா உரிமை வழங்கும் சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. இனி நாடற்றவர்கள் என்று யாரும் இந்த நாட்டில் இல்லை!”

“நான் மகிழ்ச்சியில் ஒரு முறை துள்ளிக் குதித்துவிட்டு ஒட்டமாய் ஒடிச் சென்று கௌரியிடம் பத்திகையைக் காட்டி “இப்ப என்ன சொல்லுகிறாய்?” என்றேன்.

“இருந்தாலும் எங்களுக்கிடையே அந்தஸ்து வேறுபாடு இருக்கு தானுக்களே?”

“அதைப் புறக்கணிச்சுத்தானே நான் உன்னை ஏற்றுக்கொள்ள முன்வந்திருக்கிறேன்?”

“நாங்க மலைநாட்டில வாழ முடியாது. ஒங்கட யாழ்ப்பாணத்தவங்க என்னை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டாங்க...”

“ஆக இலங்கேலை மலை நாடும் யாழ்ப்பாணமும் தனா இருக்கு? நான் இப்ப மாற்றலாகிப் போற வவுனியாவிலையே எவ்வளவு இடமிருக்கு? அங்கை ஒரு நிலத்தை வாங்கி வீடு கட்டிக் குடியேறுவம்.” என்றேன் உற்சாகமாக.

“இது சாத்தியமாகுமா?” என்றாள் கௌரி நம்பிக்கை இல்லாமல்.

“கௌரி நீ சம்மதித்தால் எல்லாம் சாத்தியமாகும்.”

ஒங்களோட விருப்பம் தாங்க என் விருப்பமும்.” என்றாள் கௌரி முகத்தில் நாணப் புன்னகை ஒளிவீச.

நான் கௌரியின் கையை இறுகப் பற்றிக் கொண்டேன்.

ஈழநாடு

7 - 8- 89

தமிழ்த்தினப் போட்டி

கூல்லூரி தமிழ்த்தின விழாப் போட்டிகளில் எனது மகன் தேன்மொழிக்கு மேற்பிரிவு பெண்கள் பேச்சுப் போட்டியில் முதலாம் இடம் கிடைத்தது. தேன்மொழி தேனாகப் பேசுவான்! அவளுக்கு முதலாம் இடம் கிடைத்ததில் எனக்கு வியப்பில்லை. மகளுக்கு மகிழ்ச்சியும் பெருமையும். எனக்கு மகிழ்ச்சி. எனது மனைவி மங்களத்திற்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி!

பின்பு கோட்ட மட்டப்போட்டி, மாவட்ட மட்டப் போட்டி எல்லாவற்றிலும் அவளுக்கு முதலிடம் தான். அடுத்து திருகோணமலையில் நடக்கப்போகும் வடகிழக்கு மாகாண பாடசாலைகளுக்கிடையிலான போட்டி.

பணம் மாதிரித்தான் இந்தப் புகழும். சேர்க்கச் சேர்க்க இன்னும் இன்னும் என்று ஆசைவளரும். ஒரு வெற்றி கிடைத்தால் இன்னும் ஒரு வெற்றி. இன்னும் ஒரு வெற்றி என்று மனம் அவாவுறும்.

நான் திருகோணமலைக்கு போகவேண்டாம் என்றேன். “ஏன்” என்றாள் மங்களம் வியப்புடன்.

“கடல் பிரயாணம்”

“என்ன நீந்தியா போப்போறாள்? கப்பலிலைதானே?”

“கடல் பிரயாணம் ஆபத்து. கடலிலை சண்டையள் நடக்குது”

“அது கடற்படைக்கும் புலியாளுக்குமிடையிலை. பிரயாணிகள் கப்பலுக்கு ஒரு தீங்கும் வராது.”

“கப்பல்கள் காணாமல் போகுது. துறைமுகத்தில் நிற்கிற கப்பல்களே சூடுபட்டு ஒட்டையாகுது.”

“அதொண்டும் நடவாது. நீங்கள் பேசாமல் இருங்கோ!”

“நீ எப்பிடி அவ்வளவு உறுதியாகச் சொல்லுறாய்?”

„அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் எதையாவது சொல்லிப் பிள்ளையின்ரை உற்சாகத்தைக் கெடுக்காதேங்கோ!” என்றாள் மங்களம் சற்றுக் காரமாக.

“தேன்மொழி நீ என்ன சொல்லுறாய்?” என்றேன் மகளைப் பார்த்து.

“அப்பா! எனக்கும் திருகோணமலை போகத்தான் விருப்பம். வடக்குக் கிழக்கு மாகாணப் பிள்ளையன் எல்லாரோடும் பேட்டி போட்டு வெற்றி பெற்றா, கல்லூரீலை என்றை மதிப்பு எவ்வளவு உயரும். மாஸ்ரீமார், ரீச்சர்மார் எல்லாரும் பாராட்டுவினம்”

தேன்மொழியின் குரலில் பெருமை தொனித்தது.

„எனக்குக்கூடப் பெருமையாய் இருக்கும். சொந்தக்காரர் சினேகிதர், அயலட்டை எல்லாருக்கும் சொல்லிப் பெருமைப்படுவன்!” என்றாள் மங்களம். ஏதோ இப்பொழுதே முதலாம் இடம் கிடைத்து விட்டது போன்ற பாவனையில்.

தேன்மொழிக்கு வயது பதினேழு. வயதுக்கேற்ற வளர்ச்சி. மினுமினுப்பு, கெட்டிக்காரி. ஏ. எல். படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். இவள் எங்களுக்கு ஒரே பிள்ளையல்ல. இளையவள் யமுனாவும் இருக்கிறாள். அவளுக்குப் பதினைந்து வயது. ஒ. எல். படிக்கிறாள்.

“அக்கா திருகோணமலை போய் வெற்றி பெற்று வாறதுதான் எனக்கும் விருப்பம்” என்றாள் யமுனா.

“தேன்மொழி எல்லாம் தெரிஞ்சு கொண்டு தானே திருகோணமலை போக விரும்புகிறாய்?” என்றேன் மகளைப் பார்த்து.

“ஓம் அப்பா.”

“கப்பல் பிரயாணம் தலை சுத்தும். வாந்தி எடுக்கும்.”

“பரவாய் இல்லை அப்பா, நான் போட்டு வாறன்.”

“பிறகு வெற்றி பெற்றால், தலைச்சுத்து நிண்டு, தலைக்கனம் ஏற்படும்.” என்று சிரித்தாள் யமுனா.

“ஆர் உங்களைக் கூட்டிப் போறது?”

“ரீச்சர்மார், மாஸ்ரர்மார் வருகினம்.”

“சரி சந்தோஷம்! சென்றுவா, வென்றுவா!” என்று ஆசீர்வதித்தேன்.

தேன்மொழி திருகோணமலைக்குப் புறப்பட்டாள். அடுத்த நாள் கடல் சண்டை பற்றி செய்திகள் ஒன்றும் பத்திரிகைகளில் வராததால், மங்களம் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

அதற்கு அடுத்த நாள் தமிழ்த்தினப் போட்டிகள் பற்றிய பல செய்திகள் பத்திரிகைகளில் வந்தன. போட்டிகளில் பாராபட்சம் காட்டப்பட்டது என்று.

அதை வாசித்ததும் மங்களம் கொதித்தெழுந்தாள்.

“என்ன இது. வெளிப்படையாகவே பாராபட்சம் காட்டுறாங்களே! அப்ப திறமைக்கு இடமில்லையா?”

“மங்களம் இப்படியான போட்டியளிலை இதெல்லாம் சர்வ சாதாரணம். பேசாமல் இரு.” என்று சிரித்தேன்.

“எண்டாலும் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணசபை நடத்துற போட்டியிலுமா?”

“எந்த அமைப்பு நடத்துற போட்டியினிலும் பாராபட்சம் இருக்கும். எனக்கு உதிலை நல்ல அனுபவம் இருக்கு. பாரபட்சம் காட்டப்படாத ஒரு போட்டியைக் கூடக் காட்ட முடியாது! மனிதர்களாலை நடத்தப்படுற போட்டியள்தானே? மனிதருக்கு விருப்பு வெறுப்புகள் உண்டுதானே? பத்திரிகையள் அதுகளைக் கொஞ்சம் கூட்டிக் குறைத்துப் போடும்.”

“அப்ப உலகத்திலை நீதி நேர்மையே இல்லையா?”

“இருக்கு. ஆனா இதுகளும் இருக்கு. வருங்காலத்திலை நீ உன்னுடைய பிள்ளையளை இப்பிடியான போட்டியளுக்கு அனுப்பாதே”

“இப்ப கஷ்டப்பட்டுக் கடல் கடந்து போனதுக்கு?”

“உன்னை பிள்ளைக்கு முதலாம் இடம் வந்தால் சரிதானே?”
“ஓம்.”

“சரி மகள் வரும்வரையும் பொறுத்திரு!”

மகள் வந்தாள். அவளுக்கு வழக்கம் போலவே முதலாம் இடம் கிடைத்திருந்தது.

“ஏதேதோவெல்லாம் சொல்லிப் பயப்பிடுத்தினியளே! ஒண்டும் ஏற்படாமல் பிள்ளை முதலாம் பரிசும் எடுத்துக் கொண்டு வந்துட்டானே!” என்றாள் மங்களம்.

“அது எனக்கும் சந்தோஷம். சரி பிரயாணம் எப்படியிருந்தது? அதைச் சொல்லு.”

“அப்பா நீங்கள் சொன்ன மாதிரித்தான். ஒரே தலைச்சுற்றும் சத்தியும். தலையைத் தூக்கவே முடியேலை.” என்றாள் தோன்மொழி.

“சாப்பாடுகள் எப்பிடி?”

“ஏதோ தந்ததைச் சாப்பிட்டன்.”

“இவ்வளவு கஷ்டத்துக்கையும் நீ போட்டியிலும் பங்கு பற்றி முதலாம் பரிசும் அடிச்சுக் கொண்டு வந்திட்டியே! உண்மையிலேயே கெட்டிக்காரிதான்!” என்று யமுனாவும் அக்காவைப் பாராட்டினாள்.

கதை முடித்து விட்டது என்று நிம்மதியாக இருக்கவும் வழியில்லை. இறுதிப்போட்டி கொழும்பில்.

“நான் கொழும்புக்குப் போகப்போறேன்” என்றாள் தேன்மொழி.

“கொழும்பு திருகோணமலை மாதிரி இல்லை. அரைவாசித் தூரம் கப்பல். மிச்ச அரைவாசியும் றெயின்”

“றெயில்லை ஏறினா, அது கொண்டுபோய்விடுது.” என்றாள் மங்களம் அலட்சிமாக.

“கொழும்புக்குப் போய், பொலிசிலை பதியவேணும்!”

“பதிஞ்சாப் போச்சு!”

“அங்கை ஆக்களையே அறெஸ்ட் பண்ணிடுவங்கள்!”

“ஏன் வாத்திமாரும் கூடப் போகினந் தானே?”

“அவையையும் சேத்துக் கைது செய்துடுவாங்கள்!”

“அப்பா. சரியாத்தான் பயப்பிடுத்துறார். என்ன அவ்வளவு பிள்ளையளையும் வாத்திமாரையும் கைது செய்யப்போறாங்களா?” என்று சிரித்தாள் யமுனா.

“அவங்களுக்கு ஆரிலும் சந்தேகம் வரும். சந்தேகம் வந்தா, ஆரையும் அறெஸ்ட் பண்ணுவாங்கள்!”

பெட்டை பொடியளைத்தான் கூடுதலாக கைது செய்யி
றாங்கள். அதிலும் வடிவான பெட்டையெண்டா, தவறாமல்
அறெஸ்ட்! என்று சிரித்தேன்

“அக்கா நல்ல அழகுதானே!” என்று யமுனாவும் சிரித்தாள்.

“என்னடி யமுனா பகிடிபண்ணுறியா.” என்று ஊடினாள்
தேன்மொழி.

“இல்லை அக்கா உள்ளதைச் சொல்லுறன்.”

“அப்ப என்ன என்னைக் கொழும்புக்குப் போகவேண்டாம்
எண்டு சொல்லுறியா?”

“நீ கொழும்பிலும் வெற்றி பெற்று வாறதுதானக்கா எனக்கும்
விருப்பம். நீ போட்டுவா அக்கா!”

“சும்மா பிள்ளையைப் பயப்படுத்தாதேங்கோ. பிள்ளை போய்,
வெற்றி எடுத்துக்கொண்டு வரட்டுக்கும்!” என்றாள் மங்களம்.

“அப்பா அகில இலங்கையிலும் உள்ள பிள்ளையளோடை
போட்டி போட்டு வெற்றி பெற்றா, எவ்வளவு பெருமை! நான்
போகத்தான் போறன்!” என்று உறுதியாகக் கூறினாள் தேன்
மொழி.

“சரி போய் வெற்றி பெற்றால், உனக்கு என்ன கிடைக்கும்?”

“ஒரு சான்றிதழ்!”

“அந்தச் சான்றிதழ் உனக்கு ஒரு உத்தியோகத்தை எடுத்துத்
தருமா? உப்பியான பல போட்டியளினை சான்றிதழ் பெற்ற பிள்
ளையள், இண்டைக்கு வேலையில்லாமல் இருக்குதுகள்! உது பல்
கலைக்கழகம் போக உதவி செய்யுமா? அதுக்குப் படிக்க வேணும்”

“அப்ப என்ன இந்தத் தமிழ்த்தினப் போட்டியளாலை ஒரு
பிரயோசனமும் இல்லை என்று சொல்லுறியளா?” என்றாள் மங்
களம்.

“பிரயோசனம் இருக்கலாம், ஆனா நாங்கள் கப்பல் ஏறிக்
கடல் தாண்டி, ரெயில் ஏறி இறங்கிக் கஷ்டப்பட்டுப்போய் பங்கு
பற்றாறதினை அர்த்தமில்லை எண்டு சொல்லுறன்.”

“அர்த்தம் இருக்குது. பிள்ளைக்குத் தன்னம்பிக்கை வளரும்.

பெருமை வரும். பிள்ளையின்ரை திறமை மற்றவைக்குத் தெரிய வரும்”

“அப்பா கடுமையாய்ப் பயப்பிடுத்துறார். இருந்தாலும் நான் போக நினைச்சது போகத்தான் போறன்!”

“சரி போபிள்ளை. ஆனா போன இடத்திலை ஒண்டு நட துட்டா. ஒருத்தராலும் ஒண்டும் செய்யேலாது!”

“முந்தி திருகோணமலைக்குப் போகேக்கையும் உப்பிடித்தான் வெருட்டினனீங்கள். இப்பவும் ஒண்டும் நடவாது சும்மா பிள்ளையை வெருட்டாதேங்கோ”

“ஒண்டு சொல்லுறன் தோன்மொழி, இரண்டாம் ஈழப்போர் ஆரம்பமானதிலை இருந்து நான் கொழும்புக்குப் போகேல்லை பயத்திலை. இப்ப உனக்கு, போன இடத்திலை ஒண்டு நடந்துட்டா, நான் உன்னை விடுவிக்க வருவன் எண்டு நினைச்சுக் கொண்டு மட்டும் போகாதை!”

“சரி அப்பா”

“அப்பிடி ஏதும் நடந்தா, கூட்டிக் கொண்டு போறவையே ஏதோ நடவடிக்கை எடுத்து பிள்ளையளை மீட்டுக்கொண்டு வருவினம்.” என்று விவாதத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள் மங்களம்.

“தேன்மொழி கொழும்பிற்குப்போய் தமிழ்த்தின இறுதிப் போட்டிகளில் பங்கு பற்றினாள். பார்வையாளர்கள் இல்லாமல் மாணவர்களைப் பூட்டிய அறைகளுக்குள் வைத்துப் போட்டிகள் நடத்தப்படுவதாக முதல் நாள் நிகழ்ச்சிகள் பற்றி பத்திரிகைகள் செய்தி வெளிட்டன. அந்தச் செய்தியைப் படித்ததும் மங்களத்துக்கு யோசனையாகப் போய்விட்டது.

“பிள்ளையளைப் பூட்டின அறேக்கை வைச்சு என்ன செய்யிறாங்கள்?” என்று என்னிடம் கேட்டாள் கவலையாக.

“ஆருக்குத் தெரியும் மங்களம்? பிள்ளை வந்தாத்தரின் தெரியும்” என்று சிரித்தேன்.

“சும்மா சிரிக்காதேங்கோ. ஏன் இப்பிடிச் செய்யிறாங்கள்?” என்றாள் விசனத்துடன்.

“தாங்கள் ஜட்ஜ் பண்ணுறது, மற்றவைக்குத் தெரியால் இருக்கட்டும் என்று முன்னெச்சரிக்கையாக நடக்கிறாங்கள் போலை!”

என்று மீண்டும் சிரித்தேன்.

அடுத்தநாள் வனொலி செய்தி சொன்னது, கொழும்புக்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் இடையிலான பயணிகள் விமான சேவையும் திருகோமலைக்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும்மிடையிலான பயணிகள் கப்பல் சேவையும் மறு அறிவித்தல் வரை ரத்து செய்யப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் கொழும்புக்குப் பத்திரிக்கைகள் யாழ்ப்பாணம் வருவதும் நின்றுவிட்டது.

இந்தச் செய்தியைக் கேட்டு மங்களம் அதிர்ந்து போனாள். “ஐயோ! கொழும்புக்குப் போன பிள்ளை எப்பிடி வீட்டை வரப் போறாள்?” என்று கலங்கினாள்.

“ஆக உன்னை பிள்ளை மட்டும்தானா? எத்தனை பிள்ளையள் போயிருக்கு! எவ்வளவு சனம் போய் வருது? சும்மா வீணாக் கலங்காதே” என்றேன்.

“தேன்மொழிக்குக் கொழும்பும் தெரியாது. தங்க இடமும் இல்லை. தெரிஞ்ச ஆக்களும் இல்லை”

“எல்லாம் கூட்டிக் கொண்டு போனவை கவனிப்பினம். நீ கவலைப்படாமல் இரு!”

“ஆமி பிடிக்குதோ? பொலிஸ் பிடிக்குதோ? வெள்ளைவான் வந்து ஏத்துதோ?” மங்களம் அழத் தொடங்கி விட்டாள்.

“ஒன்றும் நடவாது. சும்மா கற்பனை பண்ணாதையப்பா!”

“அப்படியெல்லாம் நடக்குதே!”

“நடந்தா அதை உன்னால தடுக்க முடியுமோ? வீணா ஏன் அழுறாய்?”

“கனநாள் நிண்டா அவளிட்டைச் சாப்பாட்டுக்கும் காகில்லை”

“தங்கியிருக்கிற பள்ளிக்கூடத்திலையே சாப்பாடு குடுப்பங்கள் என்ன பட்டினி போடப் போறாங்களே?”

“அக்கா ஏ. எல். சோதினையும் எடுக்கிறா. சோதினை கிட்ட வாற நேரத்தில் அங்க நிக்க வேண்டியதாப் போச்சே” என்று கவலைப் பட்டாள் யமுனா.

“நான் சொன்னனான்தானே, உந்தச் சான்றிதழாலை ஒரு சுகமும் இல்லை நிண்டு படி எண்டு. நீயும் கொம்மாவும் உசார் படுத்தி அனுப்பீட்டு, இப்ப நிண்டு அழுகிறியள்!”

“ஓ அப்பா எச்சரிச்சவர், நாங்கள் தான் ஆசைப்பட்டோம்.” என்று கவலையாகக் கூறினாள் யமுனா.

அற்ப விடயங்களுக்கு ஆசைப்பட்டு ஏ. எல். சோதினையை விடப்போறாளே பிள்ளை!” என்று அழுதாள் மங்களம்.

“அங்கை நிண்டுட்டு வந்து எப்பிடிச் சோதினை எழுதுறது?” என்று கவலைப் பட்டாள் யமுனா.

மங்களத்திற்கு நிம்மதி வரவே இல்லை.

“தொலை தூரம் போன பிள்ளையைப் பற்றி எப்பிடிச் கவலைப்படாமல் இருக்கிறது?” என்று அழகை தொடர்ந்தது.

எனக்கும் கவலையாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் அதை நான் பெரிதாக காட்டிக் கொள்ள வில்லை. மொம்பிளப் பிள்ளையைக் கைது செய்தால்...?

ஒரு நாள் தேன்மொழி திடீரென்று வந்து குதித்தாள். நன்றாக வாடி வதங்கி இருந்தாள். எல்லோருக்கும் வியப்பு, மகிச்சி.

மகளைக் கண்டதும் மங்களம் ஓடிச்சென்று அவளைக் கட்டித் தழுவி,, என்றை பிள்ளை வந்திட்டியா?” என்று கேட்டு. ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

“எங்கை இருந்தனி? சாப்பாடு எப்பிடி?” என்றேன் நான்.

“அதே பள்ளிக்கூடத்திலையே இருக்கை, சாப்பாடு எல்லாம்”

“அக்கா ஏ. எல். சோதினை எடுக்கக் கணக்காய் வந்து சேர்ந்திருக்கிறா.” என்று மகிழ்ந்தாள் யமுனா.

“ஒண்டுமே படிக்கேல்லை. எப்பிடிச் சோதினை எழுதுறது?” என்று கவலைப் பட்டாள் தேன்மொழி.

“முந்திப் படிச்சது தெரியுந்தானே? ஒரு மாதிரி எழுது. அது சரி, எப்பிடி வரவிட்டாங்கள்?”

“நாங்கள் தான் சோதினை எடுக்கிற பிள்ளையள் அழுது குழறினம். எங்கடை பரிதாபத்தைப் பார்த்துட்டு, சோதினை எடுக்கிற ஆக்கள் எட்டுப்பேரை அனுப்பியிருக்கிறாங்கள்.”

“அப்ப மற்றப் பிள்ளையள்?” என்றேன்.

“அங்கை நிக்குதுகள்.”

“அதுகள் எப்பவரும்?”

“ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும்!”

“சரி அதுகளை ஆண்டவன் காப்பாற்றட்டும். நீ ஏதோ தெய்வாதீனமாக வந்து சேந்துட்டாய். படிச்சுச் சோதினையை எழுது!”

“அக்காவுக்குக் கொழும்பிலும் முதலாம் பரிசு கிடைச்சதா எண்டு ஒருத்தரும் கேக்கேல்லை!” என்று சிரித்தாள் யமுனா.

பரி சென்ன கண்டறியாத பரிசு! என்றை பிள்ளை பத்திரமாகத் திரும்பிவந்துட்டுதே இதுதான் பெரிய பரிசு!” என்று மகளைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டாள் மங்களம்.

தினக்குரல்

01-9-1997

யாழ்ப்பாணம்

யாழ்ப்பாணம் உள்ளூராட்சித் தேர்தல்களை நடத்துவதற்கு கொழும்பில் இருந்து அனுப்பப்பட்ட உத்தியோகத்தர்களில் சிறிசேனாவும் ஒருவர். யாழ்ப்பாணம் செல்ல விருப்பமானவர்கள் யார் என்று அரசாங்கம் கேட்டபொழுது பல அதிகாரிகள் தங்கள் பெயர்களைக் கொடுக்க வில்லை, பயத்தில்.

“உங்கள் எல்லாரையும் பத்திரமாகப் பிளேனில் கொண்டு போய் இறக்கி, ஒரு இடத்தில் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்து, மீண்டும் பிளேனில் ஏற்றிப் பத்திரமாகக் கொண்டுவந்து இறக்குவோம்” என்று அரசாங்கம் உத்தரவாதம் அளித்த பொழுது தான் பலர் பெயர் கொடுத்தனர். சிறிசேனாவும் பெயர் கொடுத்தார். அரசாங்க நிர்ப்பந்தத்தில் மாத்திரமல்ல, கடமை உணர்விலும் கூடத் தான்!

இலங்கையில் சாதி இனமத பேதங்கள் ஒன்றும் கிடையா. இலங்கையர் எல்லோரும் ஒரே இனம். எல்லாரையும் பாகுபாடு காட்டாது ஒரேமாதிரியாக நடத்த வேண்டும். அந்த இலட்சியத்தை அடைத்யத்தான் அரசாங்கம் பாடுபட்டுக் கொண்டுவருகின்றது. போரினால் சிதைந்து விட்ட இந்த நாட்டை மீண்டும் கட்டி எழுப்ப வேண்டும். அறுந்துபோன இன உறவுகளை மீண்டும் புதுப்பிக்க வேண்டும். அதற்கு ஒரே மருந்து அரசாங்கத்தின் தீர்வுப் பொறிதான். அதை எப்படியும் நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றி அமுல்படுத்த வேண்டும். அதற்கு முதல்படி, யாழ்ப்பாண உள்ளூராட்சித் தேர்தலை நடத்துவது. இந்தத் தேர்தலை நல்லபடியாக நடத்தி யாழ்ப்பாண மக்களை தேர்தலில் பங்குபற்றச் செய்து விட்டால், பிறகு படிப்படியாக தீர்வுத் திட்டத்தையும் அமுல் செய்து விடலாம். அதைத் தமிழ் மக்கள் ஏற்கச் செய்து விடலாம். பிறகு ஐக்கிய இலங்கையைக் கட்டி எழுப்புவது கஷ்டமாக இராது. எமது தாய் நாடாகிய இந்த இலங்கைத்தீவு பிளவுபடாமல் காப்பாற்ற வேண்டியது எமது கடமை இல்லையா? அதைக் காப்பாற்ற

றலாம், காப்பாற்ற வேண்டும்! என்ற உணர்வில் தான் அவர் வரச் சம்மதித்தார்.

சிறிசேனாவிற்கு வயது அறுபதை அண்மித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அடுத்த வருடம் ஓய்வு பெறுகிறார். நன்றாகப் போந்து பொலிந்த தேகம். சிரிக்கும் முகம். தலை முழு நரை. அதில் நடுவில் பொட்டல் வெளி.

அவருக்கு நீண்ட நாள்களாகவே ஒரு ஆசை: ஒரு முறை வடக்கே போய் யாழ்ப்பாணத்தைப் பார்க்க வேண்டும். இடையில் ஏதேதோ நடந்து அவரது திட்டத்தை நிறைவேற விடாமல் செய்து கொண்டிருந்தன. முதலில் கலியாணம். பிறகு வருஷம் ஒன்றாக நான்கு பிள்ளைகள். பிள்ளைகளது எண்ணிக்கை கூடக் கூட, தொல்லைகளும் கூடிக்கொண்டு வந்ததால் யாழ்ப்பாணம் போகும் திட்டத்தைத் தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு வந்தார்.

முதலில் 58, பிறகு 77, அதன்பிறகு 83. அதன்பிறகு ஆயுதப் போரட்டம் தனே! 83 இல் கொழும்பு நகரில் தமிழருக்கு நடந்த கொடுமைகளைக் கண்ணால் பார்த்த— ஆயுதப் படைகளைத் தவிர்ந்த—எந்தச் சிங்களவராவது யாழ்ப்பாணம் வரத் துணிவாரா? நான் அங்கு போன இடத்தில் எனக்கு ஏதாவது நடந்துவிட்டால், எனது மனைவி மக்களை யார் பார்ப்பார்கள்?—என்று கடைசியில் தனது திட்டத்தைக் கைவிட்டு விட்டார். யாழ்ப்பாணத்தில் அப்படி என்ன உலக அதிசயமா இருக்கிறது போய்ப் பார்ப்பதற்கு?

கடைசி நேரத்தில் இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் தானாகவே வந்துசேர்ந்திருக்கிறது. அரசாங்கமே பிளேனில் கூட்டிக் கொண்டு போய், கொண்டு வந்து விடுமாமே! இதை விடப் பாதுகாப்பான பிரயாணம் இதற்கு முன்பு வந்ததும் இல்லை; இனி வரப்போவதும் இல்லை! நாட்டுக்கு— அரசாங்கத்திற்குச் சேவை செய்கிறதுமாகிறது, யாழ்ப்பாணத்தைப் பார்க்கிறது மாகிறது! பெயர் கொடுத்து விட்டார்!

போர்ச் செய்திகளையும். அதில் சிங்களப் போர் வீரர்கள். சாவதையும் கேட்க அவருக்குக் கவலையாக இருக்கும். சில வேளைகளில் ஏரிச்சல் வரும். சில வேளைகளில் கோபாவேசமும் கனலும்.

அவர் ஓர் உண்மையான பெளத்தர். புத்தபகவானது போதனைகளைக் கடைப் பிடிக்க முயல்பவர். “கோபம் கொள்ளாதே! பழிவாங்க நினைக்காதே! எல்லோரிடமும் அன்பு காட்டு! அமைதியாக இரு! பற்றற்ற நிலையில் நின்று உன் கடமையைச் செய்!”

என்ற புத்தபகவானது போதனைகளை திரும்பத்திரும்ப தனக்கே சொல்லி மனதைச் சாந்தப்படுத்த முயன்று கொண்டிருந்தார். இருந்தாலும் மனித மனது கேட்கிறதா? அதில் விட்டு விட்டு ஆத் திரம் பீறிக் கொண்டுதான் இருந்தது.

இப்பொழுது அந்தப் போருக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடப்போவது அவருக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி!

கொழும்பிலிருந்து விமானத்தில் பலாலி கொண்டுவந்து, அங்கி ருந்து பஸ்ஸில் கொண்டுவந்து, யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரியில் விட்டார்கள். சிறீசேனாவைப் போலவே இன்னும் பல சிங்கள உத்தியோகத்தார்கள் இலங்கையின் பல பாகங்களிலிருந்தும் வந்தி ருந்தனர். அதிகமானவர்கள் கொழும்புக்காரர்.

அடுத்தநாள் காலை தேர்தல். சிறீசேனாவிற்கு பருத்தித்துறை யில் தேர்தல் கடமை. நீண்ட தூர பஸ் பிரயாணம். பலாலியில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் வரும் பொழுதும், யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து பருத்தித்துறை போய்வரும் பொழுதும் அவர் யாழ்ப்பாத்தைப் பார்த்தார். பனை, தென்னை, கமுகு, மா, பலா, நெல்லி, வாழை, வீடுகள், வேலிகள், மதில்கள், வெளிகள், பற்றைகள்... ஓ! இதுதான் யாழ்ப்பாணமா? இதற்கும் இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளுக்கும் அதிக வித்தியசம் இல்லை. இடையிடையே ஷெல் லடியில் உடைந்த வீடுகள் மதில்களையும், குண்டு வீச்சில் தரை மட்டமாகி விட்ட வீடுகளையும் கூட அவர் பார்த்தார். அவை தென்னிலங்கையில் காணாத காட்சிகள்.

றோட்டுகள் சரியில்லை. புதுவஸ் என்றாலும் குலுங்கிக் கொண் டுதான் ஓடியது. குண்டு குழிகளில் விழுந்து எழும்பும் போது உள்ளே இருந்தவர்கள் எல்லாரையும் ஒரு முறை தூக்கிப் போட் டது. முதலாவது கிடங்கில் பஸ் விழுந்து எழுந்த பொழுது தான் கண்ணிவெடியில் சிக்கிவிட்டேனோ என்று சிறீசேனா கலங்கிப் போனார். அவர் மட்டுமில்லை. பஸ்ஸில் இருந்த மற்றவர்களும் தான்! பிறகு கை கால்களைத் தடவிப் பார்த்து எல்லாம் சரியாக இருக்கக்கண்டு, ஆனை ஆள் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண் டனர்!

தேர்தல் கடமை செய்த இடத்தில் சிறீசேனவுக்கு யாழ்ப்பா ணத் தமிழரான சிறீதரன் என்பவர் அறிமுகமானார். அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் வேலை பார்ப்பவர். முன்பு தென்னிலங்கையில் வேலை செய்ததினால் சிறீதரனுக்கு சிங்களம் நன்றாகப் பேச வந் தது. இருவரும் அரசங்க பாஷையிலேயே பேசிச் சிரித்து நண்பரா

யினர். தனது யாழ்ப்பாணம் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசையை புதிய நண்பனிடம் வெளியிட்டார் சிறீசேனா.

“...சரி, தாராளமாக் கூட்டிக் கொண்டு போய் கட்டுகிறேனே யாழ்ப்பாணத்தை!” என்றார் சிறீதரன்.

„ஆமிக்காறரைக் கேட்கலாம். அவங்களுக்கு எங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு போய்க் காட்ட நேரமில்லை. இனி அவங்கள் தாங்கள் விரும்பிய இடங்களைத்தான் காட்டுவாங்கள். நாங்கள் பாக்க விரும்புற இடங்களைக் காட்டமாட்டாங்கள். அவங்கள் இடத்துக்குப் புதுசு. இடங்களும் தெரியாது. நீங்கள் எண்டா பாக்க வேண்டிய இடங்களையும் காட்டி, அதுகள் பற்றிய விளக்கங்களையும் தருவியள்!”

“ஓம் சிறீசேனா, நான் உங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் காட்ட வேண்டிய இடங்களைக் காட்டி, அது பற்றிய விளக்கங்களையும் தாறனே!” உற்சாகமாக சம்மதித்தார் சிறீதரன்.

“...நாளைக்கு ஒரு நாள் தான் யாழ்ப்பாணத்திலை நிக்கிறம். சனிக்கிழமை காலை பஃபிளையிற்.”

“யாழ்ப்பாணம் என்ன சின்ன இடம் தானே! அதிலும் சில இடங்களுக்குப் போக அனுமதி இல்லை. நாளைக்கே எல்லா இங்களையும் காட்டிவிடுறன்.”

“அப்ப வாகனம்?”

“தூர இடங்களுக்குப் போகப் பயம். இனி சென்றியனும் இருக்கு.”

“இருந்தா என்ன?”

“செக்பண்ணுவங்கள்”

“பண்ணட்டன். கொழும்பிலும் செக்பண்ணுறது தானே?”

“அந்த செக்கிங் வேறை: இந்த செக்கிங் வேறை.”

“இதெப்பிடி?”

“இஞ்சை எல்லாத்தையும் வடிவா தடவிப் பாப்பினம்.”

“பாக்கட்டன்!”

“கூச்சமாயிருக்கும். உங்களுக்குச் சிரிப்புவரும்.”

“வந்தா, சிரிச்சுட்டுப் போறது.”

“சிரிக்கப்படாது. சிரிச்சா அவைக்கு ஆத்திரம் வரும். வந்தா என்ன செய்வினம் எண்டு சொல்லேலாது.”

“அப்ப சிறீதரன் நீங்கள் சிரிக்கிறதில்லையா?”

“எங்களுக்குத் தடவ விட்டுத் தடவ விட்டுக் கூச்சம் தெளிஞ்சு போச்சு. நாங்கள் சிரிக்கிறதில்லை.”

“அப்பிடியா?”

“அதோடை எல்லாத்தையு! திறந்தும் காட்டவேணும்!”

“என்ன நடு றோட்டிலையா?”

“ஓ நடு றோட்டிவைதான் சென்றி இருக்கு.”

“அது கஷ்டம்!” முகத்தைச் சுளித்தார்.

“ஆம்பிளையன் மட்டுமில்லை, பொம்பிளையனும் திறந்து காட்டவேணும்!”

“அப்பிடியா? முஸ்பாத்திதான்.!” சிறிசேனா சிரித்தார்.

“முஸ்பாத்தி இல்லை. ஆண்களின்ரையை ஆண்கள் பாக்கிறது. பெண்களின்ரையை பெண்கள் பாக்கிறது!”

“அப்பிடியா? ஹறி ஹறி” சிறிசேனாவின் உற்சாகம் இறங்கி விட்டது.

“நாங்கள் கிட்ட உள்ள இடங்களாகவே பாப்பம். நான் என்றை சைக்கிளிலையே உங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு போய்க்காட்டுறன். காலமை வெள்ளை மத்தியகல்லூரி வாசலுக்கு வாறனே. என்னை உள்ளுக்கு விட்டாங்கள்...”

“நீங்கள் சரியா எட்டுமணிக்கு கேற்றடிக்கு வாருங்கோ சிறீ தரன். நான் வந்து உங்களைச் சந்திக்கிறன்.”

“சரி”

அடுத்தநாள் காலை சரியாக எட்டுமணிக்கு சிறீதரன் கேற்ற டிக்குப் போக, சிறிசேனா வந்து அவரது சைக்கிள் பாரில் ஏறிக் கொண்டார். சுற்றுலாப் பயணம் ஆரம்பமானது. முதலில் மத்திய

கல்லூரிக்கும் வேம்படி மகளிர் கல்லூரிக்கும் இடையில் உள்ள வீதியால் போனார்கள்.

“இஞ்சை பாருங்கோ இந்த ரண்டு கல்லூரிக் கட்டிடங்கள் எல்லாம் உடைஞ்சு போச்சு!”

“திருத்திக் கொண்டிருக்கினம்.”

“முந்தி எல்லாமே உடைஞ்சு கிடந்தது.”

“அப்ப பிள்ளையள் எப்பிடிப் படிச்சதுகள்?”

“அந்தக் கட்டிடங்களுக்கை இருந்துதான்!”

“கெட்டிக்காரப் பிள்ளையள் தான்!”

அடுத்து வேம்படி வீதியில் வலப்பக்கமாகத் திரும்புகின்றனர்.

“பாருங்கோ, இந்த வீதியை. எல்லா வீடுகளுமே உடைஞ்சு போச்சு ஷெல்லடலை. பெரிய பெரிய வீடுகள். பெரிய பிரமுகர்கள் எல்லாம் இருந்த வீடுகள். இப்ப மனிசர் இருக்கேலாது!”

இவற்றில் மனிதர்ஜன் வாழமுடியாது என்று சிறீதரன் சொன்னாரே! இங்கே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்களே மக்கள் இந்தக் கூரை இல்லாத வீடுகளில்? காய்ந்து கறுத்த மேனிகள், பரட்டை தலைகள், அழுக்கேறிய கந்தல் ஆடைகள், ஆடைகளே இல்லாத குழந்தைகள்.. அந்த கந்தல்களைத் தோய்த்து காற்றில் பறக்க கட்டிவிட்டிருக்கிறார்கள்.

“இவர்கள் யார்?... ”

“இவர்கள் தான் அகதிகள்! முந்தி சொந்த வீடு வாசல்லை இருந்து கௌரவமாகத் தொழில் செய்து பிழைத்தவர்கள். அந்த இடங்களை ஆமி பிடிச்சதாலும், வீடுகள் உடைஞ்சு போனதாலும், போக இடமில்லாமல் இஞ்சை வந்து, இந்தக் கூரை இல்லாத வீடுகளில் குடியிருக்கிறார்கள்! காற்றில் பறக்கிற இந்தக் கந்தல்கள் தான் அ.ார்களுடைய தேசியக் கொடி! அகதிகள் இருக்கிறார்கள் எண்டதுக்கு அடையாளம்.

இப்படியும் மனிதர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்களா, சிறீலங்காவில்? சிறீசேனா வாயடைத்துப் போனார்.

சைக்கிள் கண்டி வீதிச் சந்தியைச் சென்றடைகிறது.

“இதென்ன கட்டிடங்கள் ஒண்டையும் காணேல்லை. எங்கும் இப்பாடுகளும் அழிவுகளும், எனக்கு இரண்டாம் உலக மகா யுத்

தத்துக்குப் பிறகு, ஜேர்மனீவை எடுத்த படங்கள் தான் ஞாபகம் வருது!”

“இஞ்சை போர் நடந்து கொண்டிருக்கு. இதுகளெல்லாம் போரினால் அழிஞ்ச இடங்கள்!”

சைக்கிளை வலப்பக்கமாகத் திருப்புகிறார் சிறீதரன்.

“இதென்ன யாழ்ப்பாணத்தைக் காட்டுறன் எண்டு சொல்லீட்டு, ஒரு காட்டுக்கை கூட்டிட்டுப் போறியளே? நான் யாழ்ப்பாணத் திலை காடே இல்லை எண்டல்லவோ கேள்விப்பட்டிருந்தன். இஞ்சை பாத்தாச் சரியான காடு. புதர்கள், செடி கொடியள், புல் பூண்டுகள்...?”

“மிஸ்ரர் சிறீசேனா! யாழ் பாணத்திலை உள்ள முக்கியமான இடங்களைத்தானே உங்களுக்குக் காட்டுறம் எண்டு சொன்னனான்? இதுதான் யாழ் நகரின் இருதயம். அழகான முக்கியமான கட்ட டங்கள் எல்லாம் இஞ்சைதான் இருந்தன முன்னொரு காலத்திலை. யாழ்பாணத்தைப் பாக்க விரும்புறவை எல்லாரையும் கட்டாய மாகக் கூட்டியந்து இந்த இடத்தைக் காட்ட வேணும்!”

“அப்படியா? அப்ப பாப்பம்!”

“இதிலைதான் எங்கடை மியூசியம் (அரும் பொருட் காட்சி யகம்) இருந்தது. இப்ப அது எங்கை எண்டே தெரியேல்லை.”

கொழும்பில் உள்ள பெரிய மாடிக் கட்டடமும் அதில் உள்ள பொருள்களும் சிறிசேனாவின் மனக் கண்ணில் தெரிந்தன.

“இதுக்குப் பக்கத்திலை தான் எங்களுடைய நீதிமன்றங்கள் இருந்தன.”

“எத்தனை மாடிகளைக் கொண்ட எவ்வளவு வசதியான கட்டடங்கள் கொழும்பில்!” என்று எண்ணிப் பாராமல் இருக்க முடியவில்லை சிறீசேனாவால்.

“இது எங்களுடைய மாநகர மண்டபம்.”

“மாநகர மண்டபமா? அத்திவாரத்தைக் கூடக் காணேல் லையே!”

“கொழும்பு ரவுண்ஹோலுக்கு அடித்தபடி பெரிய அழகான நகர மண்டபம் இதுதான்! போராலை எங்களுக்கு நகர மண்ட பமே இல்லாமல் போச்சு! நகர மண்டபத்துக்கு முன்னாலை யாழ்ப் பாணத்தின் ஒரே ஒரு பூங்கா! சுப்பிரமணியம் பூங்கா.”

“பூங்காவா? இது காடல்லோ? மரங்களும் செடி கொடியளும் பற்றையளும்...”

“முந்திப் பூங்கா; இப்ப காடு!”

“இதென்ன இந்தத்தூண்? கம்பீரமாக உயர்ந்து நிக்குதே!”

இதுதான் தந்தை செல்வா (எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம்), நினைவுத் தூண். இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற நாளிலை இருந்து தமிழரது சுதந்திரத்திற்காகத் தொடர்ந்து பாடுபட்டவர் அவர்! அதாவது தான் நாங்கள் அவருக்கு நினைவுத்தூண் நிறுவி வைச்சிக் கிறம். இதைப் பார்த்த மாத்திரத்திலை எல்லாருக்கும் அவரு டைய ஞாபகம் வரும்.”

“அதிலை ஒரு பழைய கட்டிடம் தெரியுதே! அது என்ன?”

“அதுதான் யாழ்ப்பாணக் கோட்டை. போத்துக்கீசர் கட்டி யது. ஒல்லாந்தர் இருந்து ஆண்டது. பாக்கப் போறியளா?”

“வேண்டாம் அது காலனித்துவ ஆட்சியின் கின்னம்!”

“இதிலை தான் யாழ்ப்பாணம் பொலீஸ் நிலையம் இருந் தது. இப்ப அடித்தளம் மட்டும் தான் இருக்கு.”

“நல்லது, அங்காலை போகலாம்.”

“இனித்தான் முக்கியமான கட்டடம். வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற யாழ்ப்பாண நூல் நிலையம்!”

ஓ! இதுதான் 1981 ஆம் ஆண்டு யூ. என். பி. அரசாங்கத்தாவை எரிக்கப்பட்ட நூல் நிலையமா?

“அதே தான்!”

“இதை எங்களுடைய அரசாங்கம் திரும்பவும் அமைச்சுத் தாறம் என்று சொல்லுதே?”

“பேப்பரிலை நிறைய எழுதப்படுது. வானொலியிலையும், ரி. வி. யிலும் தினமும் சொல்லப்படுது. ஆனா இதுவரைலை ஒண்டும் நடக்கேல்லை. அரசாங்கம் ஒரு வேளை கட்டிடங்களைத் திருத்தி நூல்களையும் வாங்கிப் போடக் கூடும். ஆனா அழிந்துபோன நூல்கள் போனவைதான்! இது வெறும் கட்டிடங்களும் புத்தகங்களும் இல்லை. இது எங்களுடைய மார்பிலை வீழுந்துவிட்ட பலமான அடி. இதை எங்களாவை லேசிலை மறக்க முடியாது!”

“விளங்குது! விளங்குது சிறீதரன்! எங்கடை பகுதியிலும் நூல் நிலையங்கள் இருக்கு. நானும் புத்தகங்கள் வாசிக்கிறவன்!”

“இது தான் யாழ்ப்பாணத்தின் திறந்தவெளி அரங்கு. இதிலை தான் நல்ல கலை நிகழ்ச்சியள் எல்லாம் நடக்கிறது. இலங்கையின் அரசியல் தலைவர்கள் எல்லாரும் இந்த மேடேலை ஏறிப் பேசியிருக்கினம்.”

“இப்ப வெறும் இரும்புக் கம்பியளும் தகரங்களும் தான் இருக்கு?”

சைக்கிள் ஒடிக் கொண்டிருக்கிறது.

“இது யாழ்ப்பாண விளையாட்டரங்கம். இது முனியப்பர் கோயில். இது நீகல்தியேட்டர். யாழ்ப்பாணத்து இளைய சந்ததிக்கு சினிமாத் தியேட்டர், தியேட்டரிலை படம் காட்டுறது எப்படி எண்டதுகளெல்லாம் தெரியாமல் வந்துட்டுது!”

“...அப்படியா? பெரிய அதிசயம் தான்!...”

...“இது தான் வீரசிங்கம் மண்டபம். இதிலும் பல கலை விழாக்கள், அரசியல் இலக்கியக் கூட்டங்கள், மாநாடுகள் நடக்கிறது வழக்கம். இப்ப எல்லாம் கரிக்கட்டிகள்!”

“இதென்ன ஒன்பது தூண்கள் நட்டிருக்கு?”

“1974 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்திலை அகில உலக தமிழ் மாராய்ச்சி மாநாடு நடந்தது. இந்த இடத்திலை நடந்த கூட்டத்திலை பொலீசார் பூந்து அடிச்ச அடலை, ஒன்பது பேர் செத்துப் போனார்கள். அவங்களுடைய ரூபகார்த்தமாகத்தான் இந்தத் தூண்கள் நடப்பட்டிருக்கு.”

“இதென்ன ஒரு பாரிய கட்டிடத்தின் அழிவுகள்? றோம் நகரத்தின் அழிவுச் சின்னங்கள் மாதிரி இருக்கே?”

“அது றோம் நகரத்தின் அழிவுச் சின்னங்கள்! இது யாழ் நகரத்தின் அழிவுச் சின்னங்கள்!

“இதுதான் எங்களுடைய பெரிய தபால் கந்தோர்! சிறீலங்கா அரசாங்கங்கள் எங்களுக்கு ஒரு கச்சேரி, ஒரு தபால் கந்தோர், ஒரு புகையிரத நிலையம் எண்டு மூன்று பெரிய கட்டடங்களைத்தான் தந்தன. புகையிரத நிலையமும் ரூண்டு போட்டு அழிஞ்சு போய்க் கிடக்கு. போய்ப் பாக்கப் போறியளா?”

“வேண்டாம்! வேண்டம்! இதைப் பார்த்ததே போதும்!”

ஓ இது என்ன? அதே காட்சிகள், காய்ந்து உலர்ந்த மனிதர்கள். எண்ணெய் காணாத தலைகள். அழுக்கு ஆடைகள் அரை நிர்வாண மனிதர்கள். முழு நிர்வாண குழந்தைகள்... வரிசையாக உடைந்து கிடக்கின்ற கடைகளில் குடும்பம் நடத்துகிறார்கள். விறகு கொத்துகிறார்கள். சோறு சமைக்கிறார்கள், ஆடை தோய்க்கிறார்கள், சண்டைகள் பிடிக்கிறார்கள்... மனிதர்கள் மட்டுமா? ஆடு, மாடுகள், நாய், பூனைகள், கோழிகள்..."

“இது என்ன சிறீதரன்?”

“இது ஒரு மினி அகதிமுகாம். இருக்க வீடில்லாதவர்கள் எல்லாரும் வந்து இந்தக் கடைக் கட்டடங்களில் குடியேறிட்டார்கள்...”

“இவர்களையெல்லாம் மீளக்குடியேற்றி விட்டதாக அரசாங்கம் சொல்லுதே?”

“இவர்களை யாரும் குடியேற்றேல்லை. அவர்கள் தாங்களாகவே வந்து இதிலை குடியேறிட்டார்கள். இதிலும் பாக்கப் பெரிய அகதி முகாம்களெல்லாம் இருக்கு. ஆயிரக்கணக்கான அகதியன் வாழுற இடங்கள். பெரும் கொட்டில்கள். மூண்டுவரியமாக வேயப் படாத கொட்டில்கள்! பாக்கப் போறியளா?”

“வேண்டாம். இந்தக் காட்சிகளையே பாக்கச் சகிக்கேல்லை. பிறகு அந்தக் காட்சியன் எல்லாம் நினைவிலை கிடந்து மனதை உறுத்தும். இரவைக்கு நித்திரையும் வராது. இதே சகிக்கேல்லை நாற்றம் மூக்கைத் துளைக்குது. வாருங்கோ கெதியா அங்காலை போயிடுவம்.”

என்றார் சிறீசேனா, மூக்கை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு.

சத்திரத்துச் சந்தியால் சென்றிதாண்டிக் கிழக்குப் பக்கம் திரும்புகின்றனர்.

“ஓ! இது தான் யாழ்ப்பாண நகரின் சந்தையா? எங்கள் நாட்டு கிராமப் புறச்சந்தை மாதிரியல்லோ இருக்கு?”

“முந்தி இதிலையும் ரண்டு பெரிய சந்தைக் கட்டிடங்கள் இருந்தன. 77 இலும் 81இலும் பொலீஸ்காறர் அதுகளை இடிச் சுட்டாங்கள். அதன் பிறகு இப்பிடித்தான்! இஞ்சை பாருங்கோ! இது தான் எங்களுடைய நவீன சந்தை!”

“அது கூட உடைஞ்சு தொங்குதே!”

“குண்டு போட்டவர்கள் சரியாகப் போடாததாலை, ஒரு

பஞ்சுதி உடைஞ்சு தொங்குது! சரியான இலக்காகப் போடிருந்தா. குறை சொல்ல இடமிருந்திராது! கட்டிடமே சரி.”

முதல் முறையாக சிறிதரன் கிரித்தான்.

“ஓ! இது தான் யாழ்ப்பாணத்தின் பஸ் நிலையமா? புத்தம் புது பஸ்களோடை அழகாய் இருக்கே!”

இதுவரையும் அழிவுகளையே பார்த்துக் கொண்டு வந்த சிறீசேனாவின் கண்களுக்கு இந்தக் காட்சி அழகாகத் தெரிந்ததில் வியப்பில்லை.

“அழகா? இந்த இடமும் முந்திப் பெரிய கிடங்காகத் தான் இருந்து. மழை காலத்திலை குளம் மாதிரித் தண்ணி நிக்கும். அந்தக் குளத்துக்கை தான் பஸ்களும் வந்து நிக்கும். மக்கள் நீந்திப் போய்த் தான் அவற்றில் ஏறுவார்கள்! இந்தப் போர் வந்ததும் நல்லதாப் போச்சு. உடைஞ்சு வீடுகள் மதில்கள், கட்டடங்களின், கல்லுகள், மண்கள் எல்லாத்தையும் அள்ளியந்து போட்டு குளத்தை நிரவி, தங்குமிடங்களையும் கட்டி விட்டிருக்கிறார்கள்!”

பஸ் நிலையத்தைச் சுற்றிக் கம்பி அடிச்சிரிக்கே? அது ஏன்?”

“இஞ்சை வாற பயணியள் சிலபேர் இதில் போவது சங்கடம் எண்டு தப்பி ஓடப்பாப்பினம். அப்பிடி ஒடுறவையைத் தடுக்கிறதுக்குத் தான் கம்பி வேலியள். இஞ்சை வாறவை இந்த பஸ்களிலை ஏறாமல் தப்ப முடியாது.”

இப்பொழுது முதல் முறையாக சிறீசேனாவும் சிரித்தார்.

“அதேன் அப்பிடி?”

“இஞ்சை கலைச்சுப் பிடிச்சு ஏத்தினாத்தானே அங்காலை கொண்டு போய் செக்பண்ணலாம்!”

“முக்கியமான இடங்கள் முடிஞ்சுதா? அல்லது இன்னும் ஏதாவது இருக்கா பாக்க?”

“இன்னும் ஒரு இடம் இருக்கு, இதுதான் அது. எங்களுடைய பெரியாஸ்பத்திரி”

“பெரியாஸ்பத்திரியா? சின்னாஸ்பத்திரியாயிருக்கே?”

“கொழும்பு ஆஸ்பத்திரியோடை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தா, சின்ன இடம் தான் ஆனா இதுதான் எங்களுக்குப் பெரியாஸ்பத்திரி!”

“மற்ற இடங்களோடை பாக்கேக்கை, இது உடையாமல் பத் திரமாய் இருக்கு.”

“உடையாமல் இருக்கா?” என்று கேட்ட சிறீதரன் ஒரு முறை சிரித்துவிட்டு சொன்னான். “நாங்கள் சாவகச்சேரிகு இடம் பெயர்ந்து போட்டுத் திம்பி வரேக்கை, இந்த ஆஸ்பத்திரீலை, உடையாத இடமே இல்லை! பல கட்டடங்களுக்குக் கூரை இல்லை. இப்ப திருத்திட்டினம். இன்னும் திருத்திக் கொண்டே இருக்கனம்!”

“அப்பிடியெண்டா, நோயாளர்கள்?”

“அவையும் அதுக்கை தான். நோயாளர்கள் ஆஸ்பத்திரீக்குப் போகாமல் வேறை எங்கை போவார்கள்?”

“ஒரு முறை நகர் வலம் வந்தாச்சு. முக்கியமான இடங்களை யெல்லாம் காட்டிட்டன். இவ்வளவும் போதுமா? அல்லது புகை யிரத நிலையம், கச்சேரி எண்டு இன்னும் ஏதும் பாக்கப் போறியளா?”

“போதுமெண்ணப் போதும்! இதுக்கு மேலை உள்ளமும் உடலும் தாங்காது. மிஸ்ரர் சிறீதரன் இவ்வளவு தூரம் மினைக் கெட்டு என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு உலாத்தி யாழ். நகரைக் காட்டினதுக்கு நன்றி! உங்களுக்கு நான் ஒரு ரீ வாங்கித் தரவே ணும் வாருங்கோ!”

“ரீ என்னத்துக்கு இப்ப?”

“நானும் களைச்சப் போனன். ரீ குடிக்க வேணும் வாருங்கோ!”

ஒரு தேநீர்ச்சாலைக்குள் போயிருந்து ரீ குடித்தார்கள். அதன் பின்பக்கம் உடைந்து திருத்தப் படாமல் இருந்தது.

உடைந்து கிடந்த சுவர் வழியாக காற்று சளசளவென்று உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தது?

“நல்ல எயர் கொண்டிஷனிங்! இல்லையா?” என்று சிரித்தார் சிறீதரன்.

“ஓவ், ஓவ், நல்ல குளிர்மையாய் இறுக்கு!” என்று சிரித்தான் சிறிசேனா.

ரீ குடிக்கும் பொழுது சிறீதரன் கேட்டான்.

“யாழ்ப்பாணம் எப்பிடி இருக்கு மிஸ்ரர் சிறிசேனா?”

“படுபயங்கரமாயும் பரிதாமாயும் இருக்கு. அது இப்பிடி இருக் குப் எண்டு நான் எதிர்பாக்கேல்லை. ஆனா இதுகளையெல்லாம்

திருத்தி, யாழ்ப்பாணத்தை திரும்பவும் கட்டி எழுப்ப அரசாங்கம் திட்டம் போட்டிருக்கு!”

“நாங்கள் திரும்பி வந்து குடியேறியும் இரண்டு வருசமாகப் போகுது. இன்னும் ஒண்டும் நடக்கேல்லை.”

“இப்பதானே எலெக்ஷன் முடிஞ்சிருக்கு? இனித்தான் எல்லாம் நடக்க போகுது!”

“யாழ்ப்பாணத்தை திரும்பவும் பழையபடி கட்டி எழுப்புற தானா கோடிக்கணக்கிலை வேணும். அரசாங்கத்திட்டை அவ்வளவு காசிருக்கும் எண்டு நான் நினைக்கேல்லை. போரை நிறுத்தினா, சில வேளை காசு கிடைக்கக் கூடும்.”

“போரை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து, அழிவுற்ற நாட்டைத் திரும்பவும் கட்டி எழுப்புறது தானே அரசாங்கத்தின்ரை திட்டம்? நீங்கள் வானொலி, ரி. வி. கேக்கிறது இல்லையா மிஸ்ரர் சிறீ தரன்?”

“கேளாமல் இருப்பனா? ஒவ்வொரு நாளும் கேக்கிறனே! அப்பிடிச் செய்தா எங்களுக்கும் சந்தோஷம் தான்!”

“சரி போட்டு வாறன் மிஸ்ரர் சிறீதரன். யாழ்ப்பாணத்தைக் காட்டினதுக்கு நன்றி!”

“மிஸ்ரர் சிறீசேனா! நானும் உங்களுக்கு நன்றி சொல்ல வேணும். இவ்வளவையும் காட்டச் சந்தர்ப்பம் தந்ததுக்கு. நீங்கள் பத்திரமாய் வீடுபோய்ச் சேர எனது நல்லாசிகள்!”

கை கூப்பி விடை பெற்றுக் கொண்டனர்.

அன்று அவர் பார்த்த காட்சிகள் சிறீசேனாவின் மனத்திரையில் இருந்து மறைய மறுத்து விட்டன. மனச்சாட்சி உறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

இவ்வளவையும் நாங்கள் செய்தோமா? நாங்களா செய்தோம்?

“நீங்கள் செய்த பாவகளின் பலன்களை நீங்களே அனுபவிக்க வேண்டும் என்று புத்த பகவானே சொல்லியிருக்கிறாரே! அப்படியானால் இவ்வளவு பாவங்களுக்கும் எவ்வளவை அனுபவிக்க வேண்டும்!”

புத்த பகவனே!! புத்த பகவானே!!

அன்றிரவு அவருக்கு நித்திரை வரவில்லை; அழுகை தான் வந்தது!

சஞ்சிவி

14 - 2 - 98

வீடு

1995 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் எல்லோரும் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு ஓடிக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் கருணாகரனும் விட்டை விட்டுப் போனான் குடும்பத்தினருடன். யாரும் அவனிடம் வந்து “விட்டை விட்டுப் போ!” என்று வற்புறுத்தவில்லை. அவன் தானாகவேதான் போனான். ஷெல்லுக்குப் பயந்து, ஆமிக்குப் பயந்து, எல்லாரும் ஒடுகிறார்களே என்று எல்லாரும் போன பிறகு தனிய இருக்கக் பயந்து, மனைவியும், பிள்ளைகளும் அழுகிறார்களே என்று!

முதலில் என்ன நடந்தாலும் போவதில்லை என்று தான் தீர்மானித்திருந்தான். இராணுவம் பலாலியில் இருந்து யாழ் நகரை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறது. அதையும் முந்திக் கொண்டு ஷெல்கள் வந்து நகரில் விழுந்து பெருஞ்சத்தத்துடன் வெடிக்கின்றன.

“இதுக்காலை போயிடுவம். இருந்தா எல்லாரும் கூண்டோடையிலாயம்!” என்று மனைவி மரகதம் அழுகிறாள். “போவம் அப்பா!” கெதியாப் போவம் அப்பா!” என்று பிள்ளைகள் முரளியும் தயாளினியும் அம்மாவுக்கும் மேலாக அழுகிறார்கள்.

முதலில் பலர் கூறினார்கள்! என்ன நடந்தாலும் போகப் போறதில்லை! இருந்து பாப்பம்” என்று. பிறகு மற்றவர்கள் ஓட, அவர்களைப் பார்த்து இவர்களும் ஓடிவிட்டார்கள். கருணாகரனது வீடு யாழ்ப்பாண நகரத்தில் உள்ளது. நகரில் வீடுகள் எல்லாம் காலி. றோட்டுகளில் மட்டும் மனிதர்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள். மற்ற இடங்களில் இருந்து வருபவர்கள். மனிதர்கள் விட்டு விட்டுச் சென்ற நாய்களும் அங்குமிங்கும் ஓடிக் கொண்டிருந்தன மனிதர்களைத் தேடி, நாக்கைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு.

எல்லாரும் போன பிறகு நான் மட்டும் இங்கிருந்து என்ன

மெய்யப் போகிறேன்? எப்படி வாழப் போகிறேன்? வாழத்தான் முடியுமா?

அதிக சாமான்கள் கொண்டு போகவில்லை. தங்க நகைகள், அணிவதற்கு அளவான உடுப்புகள் சமையலுக்கு வேண்டிய சட்டி பாணைகள், கொஞ்ச உலர் உணவுப் பொருள் அவ்வளவு தான்.

வீட்டில் நிறையச் சாமான்கள். கட்டில், மேசை, கதிரை, அலுமாரிகளின் பெறுமதியே இரண்டு இலட்சம் வரும். எவ்விதம்? அலுமினியப் பாத்திரங்கள், இரும்புப் பொருள்கள், விலை உயர்ந்த உடுப்புகள், எல்லாவற்றையும் கொண்டு போக முடியுமா? மோட்டைசாக்கிலும் தருணத்தில் காற்றுப் போய் விட்டது. இல்லையென்றால் வாகனங்களே இல்லாத இந்த நேரத்தில், அதில் ஆட்களையும் பொருள்களையும் மாற்றி மாற்றி ஏற்றியிறக்கியிருக்கலாம் இப்பொழுது மோட்டார் சைக்கிளையும் விட்டு விட்டுப் போக வேண்டியதுதான். மனிதர்களே போக முடியாத இந்த நேரத்தில் அதையுமா தள்ளிக் கொண்டு போக முடியும்?

கையில் காசில்லை. வங்கியில் அவன் கணக்கில் காசிருக்கிறது ஆனால் அரசாங்கம் வங்கிக்குக் காசனுப்பவில்லை. ஒருவருக்கு ஒருவாரம் ஆயிரம் ரூபா தான் கொடுத்தார்கள் அதனால் காசு எடுத்து வைத்திருக்கவும் முடியவில்லை.

மரகதத்தின் நகை ஒன்றை விற்றுத்தான் காசெடுத்தார்கள். வேறு நேரமாக இருந்திருந்தால் மரகதம் நகையைக் கொடுக்க மறுத்திருப்பாள். இந்த அந்தர நேரத்தில் மறுப்புச் சொல்ல முடியுமா? பவுண் இரண்டாயிரம் ரூபாய்ப்படி பத்தாயிரம் ரூபா கிடைத்தது. அரைவிலை! அநியாய விலை தான்! இந்த நேரத்தில் இதாவது கிடைத்ததே என்று சந்தோஷப் பட்டார்கள்.

ஒரு இலக்கு இல்லாமல் தான் போனார்கள், போகிறவர்களுடன் சேர்ந்து அள்ளப்பட்டு, ஒரு நாள் அந்த வீட்டிற்குத் திரும்பி வருவோம் என்றும் அவர்கள் நினைத்திருக்கவில்லை. எப்படி எதிர் பார்க்க முடியும்? தீவுப்பகுதியில் இருந்தும் வலிகாமம் வடக்கில் இருந்தும் இடம் பெயர்ந்தவர்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்பி விட்டார்களா?

வீட்டை விட்டு விட்டுப் போக ஒரு மாதிரி இருந்தது. அதிலும் வீடே இல்லாத வாழ்க்கை வாழ்வதற்கல்லவோ போகிறார்கள்? கருணாகரனும் மரகதமும் கட்டி எழுப்பி முப்பது வருடகாலம் இருந்து வாழ்ந்த வீடு. அவர்களுடன் அந்த வீடும் வளர்ந்தது. வெறும் கல்லும் மண்ணும், இரும்பும், மரமும் தான். ஆனால் அது

ஜீவனுள்ள வீடு! அவர்களது குடும்பத்தில் அதுவும் ஒரு உறுப்பினன். அதில் நடந்த வற்றையெல்லாம் அது கதைகதையாகச் சொல்லும்!

புறப்படுவதற்கு முன்பு வீட்டை ஒரு முறை சுற்றிப் பார்க்கிறான் கருணாகரன். அறை அறையாக. நெஞ்சில் ஏதோ வந்து முட்டுகிறது கண்கள் பனிக்கின்றன. அழுது விடுவான் போலிருகிறது. ஏற்கனவே மரகதமும் பிள்ளைகள் முரளியும் தயாளினியும் அழுது கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் அழுவதைக் கண்டால் அவர்கள் இன்னும் பலமாக அழுவார்கள், பிறகு அவர்களை யார் தேற்றுவது? நான் ஆம்பினை! அழக்கூடாது! மனதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு விழி ஓரங்களைக் கைகளால் துடைத்துக் கொள்கிறான்.

சைக்கிள்களுடன் முற்றத்தில் நிற்கும் பொழுது, திரும்பி கடைசி முறையாக வீட்டைப் பார்க்கிறான். அது கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நிற்கிறது.

ஓ! வீடே! நாங்கள் திரும்பி வரும் பொழுது, வந்தால், நீ உயிருடன் இருப்பாயா? இப்படிச் கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நிற்பாயா?

துக்கம் நெஞ்சை அடைக்க ஒன்றும் பேசாமல் சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு கேட்டை நோக்கி விறுவிடுவென்று நடக்கிறான். சுவத்திற்குக் கொள்ளி வைத்தவன் திரும்பிப் பாராமல் முன்னோக்கி நடப்பது போல. மனைவியும் பிள்ளைகளும் அழுது கொண்டே வருகிறார்கள்.

வளவு முழுவதும் மா, பலா, வாழை தென்னை கொய்யா, எல்லாம் காய்களுடன். மற்றும் இப்பில் இப்பில் பூக்கன்றுகள். குரோட்டன் செடிகள். சோலை தான்! ஆனால் அவை அவனது கண்ணில் படவில்லை. வீடு தான் அவனது மனம் முழுவதும் வியாபித்து நிற்கிறது!

சாவகச்சேரியில் ஒரு மரத்தின் கீழ் சில நாட்கள் குடியிருந்தார்கள். அதன் பிறகு ஒரு வீடு கிடைத்தது. ஒரு சிறிய கல் வீட்டில் ஐம்பது பேர். சமையல் சாப்பாடு, கிணற்றடி, குளிப்பு, கக்கஸ் எல்லாம் பிரச்சினை தான். நித்திரைக்கு வீட்டின் முன் விறாந்தையில் வரிசையாக ஆண்கள். ஒருவருடன் ஒருவர் முட்டிக் கொண்டு, ஒருவர் வியர்வையை ஒருவர் சுவாசித்துக் கொண்டு, குறட்டை ஒலிகளை எல்லோரும் கேட்டுக் கொண்டு, இதே மாதிரி உள் வீட்டில் பெண்கள். குழந்தைகள். மழை, தண்ணீர் சேறு, குளீர், நுளம்புக்கடி, சண்டைகளுக்கும் குறைவில்லை.

அங்கு அப்படிச் சிடந்து கஷ்டப்படும் போதெல்லாம் வீட்டை நினைத்து ஏங்குவான் கருணாகரன். மனைவியுடன் உணர்வுகளைப்

பகிர்ந்து கொள்வான். வீட்டில் எவ்வளவு வசதியாக இருந்தேன். மழை, குளிர், வெய்யில் எதுவுமே வருவதும் தெரியாது! போவதும் தெரியாது நிழலின் அருமை வெய்யில்வந்தால் தெரியும் என்பார்கள். சொந்தவீட்டின் அருமை இங்கல்லவா தெரிகிறது? வீட்டை நினைத்து நினைத்து உருகுவதல்லால், வேறென்ன செய்ய முடியும்?

கொஞ்சப் பேர் கிளாலி தாண்டி வன்னிக்குப் போகவே சன நெரிசல் சற்றுக் குறைந்தது. இருந்தாலும் முப்பது பேர் ஒரே வீட்டில்,

சாவகச்சேரிக்கு ஆமி வருகிறது என்று கேள்விப்பட்டதும் அங்கேயும் ஒரே பதற்றம் பலரும் பல திசையில் ஓடினார்கள். கிளாலிக் கடல் தாண்டி வன்னிக்கும் ஓடினார்கள். போகமாட்டாமல் திரும்பியும் வந்தனர் பலர்.

வேறு எங்காவது செல்வது பற்றி நினைத்துக் கூடப் பார்க்கவில்லை கருணாகரன் குடும்பத்தினர். வீட்டுக்குத் திரும்புவதிலேயே குறியாக இருந்தனர். இவ்வளவு விரைவாக ஆறு மாதங்களில் வீடு திரும்பலாம் என்று அவர்கள் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இது எதிர்பாராத சுவீப்! சாப்பிடா விட்டாலும் பரவாயில்லை. இந்த ஆறு மாதங்களும் பட்ட கஷ்டங்களுக்கு சொந்த வீட்டில் ஒருக்கா காலைக் கையை நீட்டிப் படுத்தாலாவது போதுமே!

“நாங்கள் வீட்டுக்குப் போகப் போறோம்” என்று துள்ளிக் குதித்தனர் முரளியும் தயாளினியும். அவர்களுக்குத் துள்ளிக்குதிக்கும் வயதல்ல. முரளிக்கு வயது பதினைந்து, தயாளினிக்கு பதினான்கு. இருந்தாலும் எதிர்பாராத ஆனந்தத்தில் உடம்பில் வந்த துள்ளலை அவர்களால் அடக்க முடியவில்லை. ஆமியிடம் போகப் பயம் தான். ஆமி சாவகச்சேரிக்கும் தானே வந்து விட்டது? வீட்டுக்குப் போனால் நிம்மதியாக வேணும் கிடக்கலாமே!

“கடுமையாகப் புளுகாதேங்கோ. அங்கை இப்ப வீடு என்ன நிலையில் இருக்கோ தெரியாது!” என்று பிள்ளைகளது உற்காகத்தைத் தணிக்கப் பார்த்தார் கருணாகரன். எதிர்பார்ப்புகள் அதிகமாக இருந்தால் பிறகு ஏமாற்றங்களைத் தாங்கிக் கொள்வது சிரமமாக இருக்கும்.

“இல்லை, இல்லை வீடு பத்திரமாயிருக்கும். எல்லாம் கடவுள் காப்பாற்றியிருப்பார்!” என்றாள் மரகதம்.

“ஓம் மரகதம். கடவுள் தான் காப்பாற்ற வேணும்!”

போனது போலவே இப்பொழுது சையிக்கினில் தான் வந்தார்கள் முட்டை முடிச்சுக்களுடன். வேறு வாகனங்கள் கிடைக்கவில்லை. வழி

நீளம் பல வீடுகள் உடைந்து கிடக்கும் காட்சிகளையும் கண்டார்கள். சில தரைமட்டம் இருந்தாலும் தங்கள் வீடு மட்டும் பத்திரமாக இருக்கும் என்ற தங்களது ஆசையை நம்பிக்கையாக்கிக் கொண்டு வந்தனர்.

இதோ எங்களுடைய இடம் வந்து விட்டது. இதுதான் றோட்டு. இதோ வீடு வரப்போகின்றது. மதில் எங்கே?... கேட் எங்கே?... வீட்டுக் கூரையைக் காணவில்லை. வீடே இல்லை! அந்த இடத்தில் ஒரு கற்குவியல்!

ஒருவருக்கும் பேச நா எழவில்லை. அந்தக் கற்குவியலைப் பார்த்தபடி பேசறைந்தாற் போல நிற்கின்றனர்.

இரண்டு லட்சம் பெறுமதி வாய்ந்த வீட்டுத் தளவாடங்கள், தட்டு முட்டுச் சாமான்கள் எவர்கில்வர், இரும்புப் பொருள்கள், புத்தகங்கள், சான்றிதழ்கள், ஒரு லட்சம் பெறுதியான மோட்டார் சைக்கிள், எல்லாமே அந்தக் குவியலில் தான்!

நான் முப்பது ஆண்டுகள் இருந்து வாழ்ந்த வீடா இது? நானும் மரகதமும் கட்டி, எங்கள் பொன்னுடல் இன்புற இல்லறம் நடத்தி, தங்க மதலைகளை ஈன்றெடுத்து, அவர்களுக்கு அமுதூட்டி.. அந்த மழலையர் பின்பு ஓடித்திரிந்து, தடுக்கி விழுந்து, புழுதி அளைந்து ஆடிக்களித்து, வளர்ந்து, பாடங்கள் படித்து... எங்கள் குடும்பத்தின் வாழ்வுக்கு மட்டுமன்றி அதன் வளத்திற்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் ஆதாரமாய் இருந்த வீடா இது? கருணாகரனுக்கு நம்புவது கஷ்டமாகத் தான் இருந்தது.

எங்கள் குடும்பத்தில் நடந்ததெல்லாம் இந்த வீட்டிற்கும் தெரியும். கேட்டால், அதன் ஒவ்வொரு கல்லும் ஒவ்வொரு துண்டுத் தடியும் கூடக் கதைகதையாக சொல்லுமே! இப்பொழுது கிட்டப் போய் அவற்றில் தொடக்கூடப் பயம். அந்தக் குவியலில் என்னென்னவெல்லாம் கிடக்கின்றனவோ? கண்ணிவெடி மிதிவெடி, ஷெல்...

எனது வீடு மட்டுமா? இப்படி எத்தனை வீடுகள்? இவை எல்லாம் ஏன் இப்படிக் கிடக்கின்றன? முடிவில் எல்லாமே சாம்பல் மேடுகளாகி மண்ணோடு மண்ணாகப் போகின்றவை தானே என்பதை எடுத்துச் சொல்லவா?

கருணாகரனுக்குக் கண்கள் பனிக்கின்றன. அந்தக் கண்ணீர்த் கலங்கலினூடே கற்குவியலின் மேல் அவனது பழைய வீடு தெரி

கின்றது, உருவெளித் தோற்றமாக. அது அழியாது! அவனது உடலில் உயிர் உள்ளவரை அதன் உருவம் அவனது மனதை விட்டு நீங்காது!

“நாங்கள் பாடுபட்டுக் கட்டின வீடு உடைஞ்சு போச்சே!” என்று மரகதம் அழத் துவங்கி விட்டாள்.!” அப்பா! நாங்கள் இருந்த வீடெங்கை?” அம்மா வீடெங்கை?” என்று கேட்டு பிள்ளைகளும் அழுதனர்.

மரகதம் திடீரென்று ஆவேசம் வந்தவள் போல ஓடிச்சென்று, அந்தக் கற்குவியலில் விழுந்து சத்தம் போட்டு ஒப்பாரி வைத்து அழத் துவங்கினாள்.

“மரகதம்! உதுக்கை போகாதை! கண்ணிவெடி, மிதிவெடி, ஷெல் கிடக்கும்!” என்று கருணாகரன் கத்தியும் பயனில்லை. பிள்ளைகள் முரளியும் தயாளினியும் “வா அம்மா” “வா அம்மா” என்று கத்தினார்கள். மரகதம் அவர்களுக்கும் மேலால் கத்தி அழுதாள்.

கடைசியாக கருணாகரனும் பிள்ளைகளும் மிதிவெடிகளையும் பொருட்படுத்தாது கற்குவியலுக்குச் சென்று அம்மாவின் கையைப் பிடித்து இழுத்து வெளியே கொண்டு வரவேண்டியதாயிற்று. நல்ல வேளையாக ஒன்றும் வெடிக்கவில்லை.

“நான் கட்டின வீடு. நான் குடியிருந்த வீடு போட்டுதே!” என்று கூறி மரகதம் நிலத்தில் விழுந்து அழுதாள்.

“மரகதம்! உன்னை வீடு மட்டுமா? எத்தனை பேற்றை வீடுகள் போட்டுது?”

“அதுக்கு அவையன் அழட்டும். என்னை வீட்டுக்கு நான் அழுறன்!”

“நீ மட்டுமா? நானும் சேர்ந்து தானே கட்டினன்? அழுதாப் போனை என்ன? வீடு திரும்பி வரப்போகுதா? இனிக்காணும்; நிப்பாட்டு!”

“என்னை வீடு போச்சே, என்னை அழுவாவது விடுங்கோ!” மரகதத்தால் அழுகையை நிறுத்த முடியவில்லை.

“அப்பா! எங்களுக்கு இருக்க வீடில்லையே!” என்று அழுதாள் தயாளினி.

“அப்பா! நாங்கள் இனி எங்கை இருக்கிறது?” என்றான் முரளி.

கருணாகரன் என்ன பதில் சொல்லுவான்? அவனால் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் தேற்ற முடிய வில்லை. அவனது உள்ளமே உடைந்து கிடக்கிறதே!

“எங்களாலை இனிப் புது வீடு கட்ட முடியாது. வாடகை வீடுதான் பார்க்கவேண்டும். இனி ஆக்கள் வந்தத்தான் வாடகை வீடு எடுக்ககாலம்.” என்று கூறி அவர்களைச் சற்று சாந்தப் படுத்தினான்.

“எனக்குப் பசிக்குது” என்று ஒரு புதிய ராகத்தை துவக்குகிறாள் தயாளினி.

“எனக்கும் தான்” — முரளி.

“எனக்கும் தான். காலமை சாப்பிட்டதுக்கு ஒண்டும் சாப்பிடேல்லை. மரகதம் அழுகையை விட்டுட்டு இனிச் சமைக்கிற வேலையைப்பார்!”

“உங்கினை கடைலை ஏதாவது வாங்கிக் கொண்டு வாருங்கோ”

“ஒரு கடையும் திறந்தில்லை. சாப்பாடல்ல, சாப்பாட்டுச் சாமான்களே வாங்கேலாது. நாங்கள் கொண்டுவந்த சாமான்களைத் தான் சமைக்கவேண்டும்.”

“வீடில்லை, எங்கை சமைக்கிறது?”

“மற்றவேன்றை வீடுகளுக்கை போக்கூடாது. கள்ளர் எண்டு சொல்லுங்கள்.”

“அதுகளுக்கையும் என்னென்ன வெடியள் எல்லாம் கிடக்குதோ?”

“நல்லாக் களைச்சுப் போனன். முதல்ல காலாற இருக்க வேண்டும். உந்தக் கோயில் கொட்டகேக்கை இருப்பம். மரகதம் நீ கோயில் வீதிலை அடுப்பை வைச்சுச் சமையலைச் செய்.”

கோயில் கொட்டகையில் குடியேறினர். மரகதம் கல் அடுப்பில் உலையை வைத்துச் சமைக்கத் துவங்கினாள்.

வீரகேசரி

15 - 3 - 98

ஒரு பென்ஷனைத்தேடி...

வேலுப்பிள்ளையர் ஒரு வாத்தி. இப்பொழுது பென்ஷன் காரன். பென்ஷன் வராத பென்ஷன்காரன். அவர் ஓய்வு பெற்று ஒரு வருடமாகி விட்டது. இன்னும் பென்ஷன் வரவில்லை. நல்ல வேளை இடம் பெயர்வுக்கு முன்பு ஓய்வு பெறவில்லை. அப்படி ஓய்வு பெற்றிருந்தால், இடம் பெயர்ந்த இடத்தில் அவரால் சமா ள்த்திருக்க முடியாது. சம்பளத்துடன் சில நகைகளையும் விற்றுத் தான் சமாளித்தார். நிவாரணம் கிடைத்ததால். அது கிடையாமல் இருந்திருந்தால், முழு நகைகளையும் விற்றிருக்க வேண்டும்.

இப்பொழுது ஒரு வருடகாலமாகச் சம்பளமும் இல்லாமல் பென்ஷனும் இல்லாமல் திண்டாடுகிறார். இந்தப் பென்ஷனைத் தேடித் தேடி, யாழ்ப்பாணம் கல்விக் கந்தோருக்கு ஓடி ஓடி அலுத் துவிட்டார் வாத்தியார், ஒருநாள் சொன்னார்கள்: “உங்களு டைய பேப்பர்களெல்லாம் அனுப்பீட்டம்” அப்படியானால் அந் தப் பத்திரங்கள் எங்கே? திருகோணமலையிலா? கொழும்பிலா?

சாதாரணமாகவே அவரது சம்பளம் ஐந்து பேர் கொண்ட அவரது குடும்பத்தின் செலவுக்குப் பத்தாது. எந்த நாளும் ‘றிம்’ ஓட்டம் தான். இப்பொழுது இரண்டு பிள்ளைகள் பல்கலைக் கழ கத்தில் படிக்கிறார்கள். மூத்தவன் மாதவன் பேராதனைப் பல் கலைக்கழகத்தில் என்ஜினியரிங் படிக்கிறான் மகள் ரம்யா யாழ்ப் பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பி. எஸ். ஸி. படிக்கிறாள் இளை யவன் சுபாஜினி ஓ. எல். படிக்கிறாள். வாசிற்றியில் படிக்கும் பிள்ளைகளுக்கு என்னென்ன செலவெல்லாம் வரும் என்பது பிள் ளைகளை அங்கு அனுப்பிப் படிப்பித்தவர்களுக்குத் தெரியும்.

கைமாற்றுக் கடன்களாக வாங்கிச் சீவிக்கிறார், பென்ஷன் வரும் என்ற நம்பிக்கையில். கடன் வாங்கிக் கடன் வாங்கி, இனிக் கடன் பட ஆளும் இல்லை! இப்பொழுதெல்லாம் வாத்தியாருக்குத் தெரிந் தவர்களான காகக்காரர் சிலர், இவரைக் கண்டால், காணாதது போல மற்றப் பக்கமாகப் பார்த்துக் கொண்டு போய் விடுகிறார்

கள். கடன் கொடுத்தவர்கள் ஆறுதலாக நின்று அவரது முகத்தைப் பார்த்துக் கதைக்கிறார்கள், கடனைத் திருப்பித் தருவார் என்ற நப்பாசையில். வாத்தியாருக்கும். பெரிய அவமானமாக இருக்கும். அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்துச் சமாளிக்கிறார்.

“ஒருக்காக் கொழுப்புக்குப் போய் அலுவல் பாத் துக் கொண்டு வந்தியளென்டா பென்ஷன் உடனை வந்திடும்.” என்றாள் மனைவி மனோன்மணி.

“மனோன் கொழும்புக்குப் போறதானா பிளேன்லையல்லோ போக வேணும்.”

“போங்கோவன்.”

“போகலாமப்பாபிளேன் ரிக்கெற்றுக்கு ஐயாயிரம். அங்கை என்றை சிலவுக்கு ஐயாயிரம், பத்தாயிரம் ரூபா கடன் படவேணும்”

“அதுக்கென்ன படுங்கோவன். பென்ஷனல்லே வரும்.”

“இப்ப பட்ட கடன்களே தீத்தபாடி லை...”

“இப்பிடியே போனா வட்டி ஏறிக் கொண்டு போகும். புதிசு புதுசாக் கடன்பட்டுக் கொண்டிருக்க வேணும். பென்ஷன் வந்துட்டு தெண்டா, பட்ட கடன்களையும் குடுத்துட்டு, சிக்கனமாகச் சேவிக் கலாம்.”

வேறு வழியில்லாமல் கொழுப்புக்குப் பிளேன் ஏறினார் வேலுப்பிளை வாத்தியார், எவரிடமோ பத்தாயிரம் கடன் வாங்கிக் கொண்டு.

காலையில் பத்து ரூபாவுக்கு ரிக்கெற் எடுத்துக் கொண்டு யாழ் தேவியில் ஏறினால், மத்தியானம் ஒரு மணிக்குப் போய்ச் சேருகிற கொழும்புக்கு, இப்பொழுது பத்தாயிரம் செலவாகிறதே என்று கவலைப் பட்டுக் கொண்டார். பிளேனில் ஏறினார். விமானப் பயணச் சீட்டும் அடையாள அட்டையும் பத்திரமாக இருக்கின்றனவா என்று அடிக்கடி பொக்கெற்றைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டார். அது அவருக்கு முதலாவது ஆகாயப் பயணம். பிளேன் பத்திரமாகப் போய்ச் சேர்ந்து விடவேண்டும் என்று தமது இஷ்ட தெய்வங்களைமெல்லாம் பிரார்த்தித்துக் கொண்டும் இருந்தார்.

மேற்கத்தைய பாணியில் துடை தெரிய உடை அணிந்திருந்த அழகான விமானப் பணிப் பெண் சிற்றுண்டியும் சொக்ளெற் பாலும்

ரொபியும் கொண்டு வந்து பரிமாறினாள். அந்தப் பெண்ணின் அழகை ரசிக்கும் நிலையிலோ, அவள் பரிமாறியவற்றைப் புசிக்கும் நிலையிலோ அவர், இல்லை. சிந்தனை முழுவதும் பென்ஷனில்!

வாத்தியார் கொழும்பில் வேலை பார்த்தவரல்ல. ஆனால் அவருக்குக் கொழும்பில் நிறைய நண்பர்கள் இருந்தனர் -- சிங்கள வீடுகளில் அறைகளில் இருந்து கொண்டு, கொழும்பு அரசாங்கக் கந்தோர்களில் வேலை பார்த்த இளைஞர்கள். இளமைக் காலத்தில் வேலுப்பிள்ளை கொழும்புக்குப் போனால், நண்பர்களுடன் அறைகளில் தங்கி நின்று, படங்கள் பார்த்து, உலாத்தி, உல்லாச ஹோட்டல்களில் சாப்பிட்டு, சில வேலைகளில் தண்ணியும் போட்டு முஸ்பாத்தி பண்ணிவிட்டுத் திரும்புவார். அப்பொழுதெல்லாம் அவருக்கு கொழும்பு தண்ணி பட்ட பாடு.

தமிழர் படிப்பில் மட்டுமல்ல, வேலையிலும் கெட்டிக்காரர். அது னால் தான் ஆங்கிலேயர் அவர்களை அதிகமாக அரசாங்க உத்தியோகங்களில் சேர்த்தனர். எந்தக் கந்தோருக்குப் போனாலும் தமிழ் உத்தியோகத்தர் இருப்பர். எத்தனை உதவி வேண்டுமானாலும் உடனடியாகச் செய்துதருவர்.

இப்பொழுது வாத்தியாருக்குக் கொழும்பில் யாருமில்லை. அவரது நண்பர்களில் பலர் வெளிநாடுகளுக்குப் போய் விட்டனர். பலர் யாழ்ப்பாணம் திரும்பி விட்டனர். சிலர் இந்த உலகத்தை விட்டே போய் விட்டனர். என்கே தங்குவது? யாரைப் பிடித்து அலுவல் பார்த்து, பென்ஷன் எடுப்பது?

கொழும்பு அரசாங்கக் கந்தோர்களில் மருந்துக்கு ஒரு தமிழ் உத்தியோகத்தர் இல்லையாமே!

கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் இரத்மலானை விமான நிலையத்தில் இறங்கினார். கொழும்பு மண்ணில் கால் பதித்ததுமே இளமைக் காலத்து இன்ப நினைவுகள் எல்லாம் மனதில் மொய்த்தன.

அவற்றை அசை போடும் நேரமா இது?

அடுத்த கணமே இன்றைய கவலைகள் திரண்டு வந்து பழைய நினைவுகளைத் தள்ளிவிட்டு, மனதை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டன.

இருப்பதற்கு ஓர் இடம் தேடவேண்டும். கொட்டாஞ் சேனைப் பகுதியில் தான் லொட்ஜுகள் அதிகம் உள்ளன என்று அங்கு செல்ல பஸ் ஏறினார். வழியில் பயமாகத்தான் இருந்தது. புனி என்று பிடிப்பார்களோ என்று. இருந்தாலும் தலை நரைத்து விட்

டது என்ற நினைப்பில் கொஞ்சம் தைரியமாகவே பிரயாணம் செய்தார்.

ஒவ்வொரு தெருவிலும் லொட்ஜுகள். அவற்றில் நிறையத் தமிழர்கள். ஆனால் ஒன்றிலும் இடமில்லை. சுற்றிச் சுற்றி வந்தார்.

நடப்பதற்குக் கொழும்பு தான். கந்தோருக்குப் போவதென்றால் என்ன, தனிப்பட்டவர்களது வீடுகளுக்குப் போவதென்றால் என்ன ஒருவருக்கும் இடம் சரியாகத் தெரியாது. 'உதிலை தான்' உதிலைதான், என்பார்கள். அங்கே போனால் 'இஞ்சை இல்லை, அங்காலை' என்பார்கள்.

அங்கே போனால் வேறொர் இடத்தைச் சொல்வார்கள்.

எல்லா இடங்களுக்கும் பஸ் இடிக்கிறதா? ரக்ஸியில் போகலாம் என்றால் இடம் சரியாகத் தெரிந்தால் தானே! இல்லையென்றால் ரக்ஸிக்காரன் கொழும்பு காட்டி விடுவான்!

நடக்க வேண்டியது தான்!

இளம் வயதிலே நடந்தார். இப்பொழுது வயது அறுபத் தொன்று சொச்சம். உடம்பில் வலு இல்லை. கடன் சீவியத்தில் போஷாக்கில்லாத உணவைச் சாப்பிட்டுச் சாப்பிட்டு இருந்த வலுவும் போய் விட்டது.

கால்கள் வேகமாக நடக்க மறுத்தன. வெய்யில் கொளுத்துகிறது. வியர்க்கிறது. களைப்பாய் இருக்கிறது. இளைக்கிறது. மயக்கம் வருபோல இருந்தது.

'நான் இங்கே மயக்கம் போட்டு விழுந்தால் என்றை பெண் சாதி பிள்ளைகளது கதி என்ன?' என்று எண்ணிப் பார்த்தது ஒரு வாறு சமாளித்தார்.

எப்படியோ ஒரு லொட்ஜில் இடம் கிடைத்தது. அடுத்த கடம்பம் பொலீசில் பதிவது. பெட்டியையும் தாங்கிக் கொண்டு காவல் நிலையம் நோக்கி நடந்தார்.

பொலீசில் எல்லோரும் கோமாக இருந்தார்கள். முகத்தில் சரியான கடு கடு. சுறு சுறுப்பாகவும் ஒடித்திரிந்தார்கள். ஆனால் வாத்தியாரை ஒரு மணித்தியாலம் வரை காக்க வைத்துத் தான் விசாரித்தார்கள். கேள்விமேற் கேள்வி கேட்டார்கள்.

வாத்தியாருக்குக் கொஞ்சச் சிங்களம் தெரியும். இருந்தாலும்

அவர் ஆங்கிலத்திலேயே பதிலளித்தார். இவர் கொஞ்சச் சிங்களம் பேசுவாரே தவிர, அவர்கள் பேசுகிற சிங்களமெல்லாம் இவருக்கு விளங்காது. பிறகு எக்கச்சக்கமான கேள்களையெல்லாம் கேட்டு வம்பிலும் மாட்டி வைத்து விடுவார்கள். தெரியாமலா அந்தக் காலத்தில் சொல்லி வைத்திருக்கிறார்கள் 'தனக்கெடாச் சிங்களம் தன் பிடரிக்குச் சேதம்' என்று. ஆங்கிலத்தில் நிச்சயம் திட்ட மாட்டார்கள். திட்டுகிற ஆங்கிலம் தெரிந்தால் தானே திட்டலாம்!

“ஏன் கொழும்புக்கு வந்தாய்?”

“நான் ஓய்வு பெற்று ஒரு வரியத்துக்கும் மேலை. இன்னும் பென்ஷன் வரேல்லை. சிலவுக்குக் காசில்லை. பென்ஷன்காறன் எண்டு சொல்லி எனக்கு நிவாரணமும் இல்லை. அதாலை சாப்பிடவும் வழி இல்லை. பிள்ளையள் வாசிறறியிலை படிக்குதுகள். அதுக ளுக்குக் குடுக்கவும் காசில்லை; இஞ்சை வந்து ஆரையாவது பிடிச்சு பென்ஷனை வரப்பண்ணுவம் எண்டுதான் வந்தனான். எல்லாரிட் டும் கடன் பட்டுட்டன். கடன் தந்தவனெல்லாம் என்னைத் துரத் துறான்!”

“இஞ்சை நாங்களும் துரத்திக் கொண்டே இருப்பம்!”

“பென்ஷன் அலுவல் முடிஞ்சுட்டா நானே போயிடுவன் ஐயா! துரத்தத் தேவை இல்லை.”

“நீ புலியா?”

“என்னைப் பாத்தாப் புலி மாதிரியா ஐயா தெரியுது?”

“என்ன பகிடியா விடுறாய்?”

“முந்திப் பகிடி எல்லாம் விட்டுச் சிரிச்சுச் சிரிச்சுத் தானையா பேசுறனான். இப்ப ஒரு வரியமாக அரை வயித்துக்குச் சாப்பிட்டுச் சாப்பிட்டு, குடல் காஞ்சு சிரிக்கவும் இயக்கம் இல்லாமல் வந்திருக் கிறேன்!”

“குண்டு கொண்டு வந்தியா?”

“கும்பி காஞ்சு வந்திருக்கிறன் எண்டு சொன்னனே ஐயா. குண்டைத் தாங்கக் கூட என்னிலை பிலன் இல்லை!”

“இப்ப உன்னைப் போலை ஆக்களிட்டுடைத் தான் குண்டு குடுத்து விடுறாங்களாம்.”

“என்னிட்டை ஒருத்தரும் ஒண்டும் தரேல்லை.”

என்றாலும் வாத்தியார் சொன்னதை அவர்கள் நம்பவில்லை என்பதை அவர்கள் அவரைப் பார்த்த பார்வையில் தெரிந்தது. முதலில் ாலில் இருந்து தலைவரை பார்த்தார்கள். பிறகு தலையில் இருந்து கால்வரை பார்த்தார்கள்.

பிறகு விபரங்களைப் பதிந்து கொண்டு “சரி போட்டுவா!” என்றனர்.

“அந்தத் துண்டு...”

முகத்தில் அடிக்காத குறையாக வீசி ஏறிந்த துண்டை வாத்தியார் இரு கைகளாலும் காச் பிடித்து, வெளியே சென்று, உடனடிபாகவே போட்டோ ஸ்ரற் பிரதி எடுத்து மடித்து பொக்கற்றுக்குள் வைத்துக் கொண்டார்.

அந்த லொட்ஜ் ஒரு பழைய வீடு. வேலுப்பிள்ளை வாத்தியாருக்குக் கொடுத்த அறையில் மூன்று படுக்கைகள். பிரத்தியேகம், தனிமை, மறைப்பு. பாதுகாப்பு ஒன்றும் கிடையாது. அவரவர் பொருளை அவரவரே பாதுகாக்க வேண்டியது தான். ஒருவர் 25 வயதுக்காரர். கனடா போகக் காத்திருக்கிறார். மற்றவருக்கு நாற்பது இருக்கலாம். கனடாவில் இருக்கும் தம்பியிடம் காசு வாங்க வந்திருக்கிறார்.

வாத்தியார் அவர்களிடம் அதிக கதை காரியம் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. பென்ஷனைப் பற்றியே யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். எங்கே போவது? யாரைப் பிடிப்பது? எப்படிப் பென்ஷன் எடுப்பது?...

லொட்ஜ் நிறையத் தமிழர்கள். குமரன், குமரிகள் தான் அதிகம். நல்ல கலகலப்பாக இருந்தது. இரவிரவாக இருந்து பேசிச் சிரித்தார்கள், கொழும்பு பற்றியும். வெளிநாடுகள் பற்றியும் தான் பேச்சு. இடையிடையே ‘ஆமிவரும், பொலீஸ்வரும்’ என்றும் பயப்பிட்டனர்.

வாத்தியார் நித்திரை வராமல் கட்டிலில் படுத்திருந்த பொழுது அவரது காதில் விழுந்த கதைகள் இவை. இப்படியே நித்திரையாகி விட்டால்.....? பெட்டியை என்ன செய்வது? இந்த இருவரையும் நம்பலாமா? பெட்டியையும் தூக்கிக் கொண்டு இரவோடு இரவாக கம்பிநீட்ட மாட்டார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்?

அவர்கள் முழிக்கிற முழியும் சரியில்லை!

காசு, பிளேன் ரிக்கெற், பொலீஸ்துண்டு எல்லாம் பெட்டியில்

தான். அடையாள அட்டை மட்டும் பொக்கெற்றில் அவை போய் விட்டால் பிறகு பெரிய சங்கடம். வீடு திரும்ப முடியாமலும் போகலாம். எதற்கும் என்னுடையே வைத்துக் கொள்வது நல்லது. பெட்டியைப் படுக்கையில் தூக்கி வைத்து, அணைத்துக் கொண்டு தூங்கினார். தூங்கினாரா? நித்திரை வந்தால் தானே!

குட்டித் தூக்கம் போட்டு, போட்டு இடையிடையே விழிக்கிற போதெல்லாம் பெட்டியை இறுகத் தழுவித் கொண்டார்.

காணையில் எழுந்து யார் யாரிடமோ இடம் சேட்டு, வழி பிடித்து, பஸ் ஏறி நடந்து நடந்து, பென்ஷன் இலாகாவைச் சென்றடைந்தார். அங்கு போனால் பெயர் பலகைகள் எல்லாம் சிங்களத்தில். வேலை செய்தவர்களும் சிங்கள ஃபைல்களையே வைத்துப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தனர். தமிழ் கிளாக்கார் யாராவது இருக்கலாம். அவர்களும் சிங்களத்தில் தான் வேலை செய்து கொண்டிப்பர். எங்கும் சிங்களப் பேச்சொலிகள் தான். வேறு எந்த மொழிச் சொற்களும் கேட்கவில்லை. எல்லாம் சிங்கள மயம்! யாரைப் பிடிப்பது?... எப்படிப் பேசுவது வத்தியாருக்கு சிதம்பர சக்கதைப் பேய் பார்த்த மாதிரி இருந்தது!

அங்கு வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர்களில் அதிகமானோர் இளைஞர்கள். அவர்களுக்கு ஆங்கிலம் தெரியும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது யாராவது நரைத்தலையாட்கள் இருக்கின்றார்களா என்று பார்த்தார். ஒரு தலை தெரிந்தது. குறுக்கே நின்ற காவல் காரனையும் பொருட்படுத்தாமல் நேரே அவரிடம் சென்று பேசினார். அவருக்கும் ஆங்கிலம் தெரியவில்லை. இருந்ததாலும் வாத்தியார் தனது சோகக் கதையைச் சொன்னபொழுது, இவரது பரிதாபமான முகத்தைப் பார்த்து அவர் விடயத்தைப் புரிந்து கொண்டார். வாத்தியாரை இன்னொரு கிளாக்கரிடம் அழைத்துப் போனார்.

மற்றவர் இளைஞர். அவருக்கும் ஆங்கிலம் பேசுவரா விட்டாலும் வாத்தியார் சொன்னது புரிந்தது.

எங்கெங்கோதேடி ஒரு ஃபைலை எடுத்து மேசை மேல் போட்டு விட்டு “இது தான் உங்களுடைய ஃபைல். செய்து கொண்டிக்குறன். கெதிலை பென்ஷன் வரும்.” என்றார் அரைகுறை ஆங்கிலத்தில்.

வாத்தியாரால் தனது பெயரை வாசிக்க முடிய வில்லை. அந்தக் கிளாக்கரே அவரது முழுப் பெயரையும் வாசித்துக் காட்டினார். இனி நம்பாமல் என்ன செய்வது?

“வாற மாதம் பென்ஷன் வருமா?” என்று கேட்டார் நம்ப மாட்டாமல்.

“கட்டாயம் வரும். நீங்கள் போங்கோ!”

“உங்களுடைய பெயர் என்ன?”

“கருணாரட்ன!”

“நல்ல பேர். பேருக்கேற்ற நல்ல குணம். நன்றி!”

“அப்ப உங்கடை பேரென்ன?” என்றார் முதலில் சந்தித்தவரைப் பார்த்து.

“பியசேனா.”

“அதும் நல்ல பேர் தான். குட் னேம். நன்றி!”

“சரி நான் வாறன்” என்று பியசேனா விடை பெற்றார்.

“தாங்ஸ்! தாங் யூ வெறிமச்!”

பியசேனா சிரித்துக் கொண்டே போனார்.

“நீங்கள் போங்கோ. பென்ஷன் கட்டாயம் வரும் வாற மாதம்!” என்றார் கருணாரட்ன.

அவருக்கும் நன்றி சொல்லி விட்டு கந்தோருக்கு வெளியே வந்து நின்றார் வேலுப்பிள்ளை வாத்தியார். திரும்பிப் பார்த்தால், பக்கத்தில் கருணாரட்னா நிற்கிறான்.

வாத்தியாருக்கு விளங்கி விட்டது. அவனுக்குச் சம்திங் குடுத்தார். கனக்க இல்லை. கொஞ்சம் தான். அதிகம் கொடுக்கத்தான் வாத்தியாரிடம் காசில்லையே!

“பென்ஷன் கட்டாயம் வரும். நான் வாறன்.”

கருணாரட்ன போய் விட்டான். பென்ஷனை கிடைத்து விட்டது போன்ற சந்தோஷத்துடன் வாத்தியார் அடுத்த நாள் காலை பிளேன் ஏறினார்.

கொழும்பில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தது. ஏதோ ஒரு கண்டத்தில் இருந்து தப்பியது போல இருந்தது வாத்தியாருக்கு.

யாழ்ப்பாணம் திரும்பியும் ஆறு மாதங்களாகி விட்டன. இன்னும் பென்ஷன் கடிதத்தைக் காணோம்.

இடையில் இந்த தபால் ஊழியர் வேலை நிறுத்தம் இழவு

வந்து விட்டது. அதனால் தான் தாமதம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தார் வாத்தியார்.

தபால் ஊழியர் வேலை நிறுத்தம் முடிந்தும் ஆறு மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. இன்னும் கடிதம் வரவில்லை.

“கொழும்பில் இன்னும் முப்பத்தையாயிரம் கடிதங்கள் தேங்கிக் கிடக்கின்றன” என்றது இலங்கை வானொலி ஒரு நாள்.

‘அந்த முப்பத்தையாயிரத்தில் எனது பென்ஷன் கடிதமும் இருக்கு போலை. வரும், என்று தனக்குத் தானே சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் வாத்தியார்.

அப்படியே காத்திருந்து, காத்திருந்து பென்ஷன் காசைக் காணாமலேயே வாத்தியார் கண்ணை மூடிவிட்டார்!

சஞ்சீவி

7 - 11 - 98

சிறுகதை இலக்கியத்தின் சிறப்பு

சிறுகதையின் வரவாறு:

அமெரிக்க எழுத்தாளராகிய எட்கா அலன் போ (1809—1849) என்பவரே முதன் முதலில் ஆங்கில மொழியில் சிறுகதை எழுதினார். அந்த இலக்கிய வடிவம் விரைவிலேயே ஐரோப்பாக்கண்டம் முழுவதும் செல்வாக்குப் பெற்று விட்டது, எல்லா ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் சிறுகதைகள் எழுதத் துவங்கினர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பற்குயே சிறுகதை இலக்கியம் பெரு வளர்ச்சி கண்ட காலமாகும். அக்காலத்தில் பெரிய பெரிய எழுத்தாளர்களெல்லாம் மாத வார சஞ்சிகைகளுக்கு தொடர் கதைகள் எழுதிக் கொண்டிருந்தனர். அந்தத் தொடர் கதைகளுக்காகவே வாசகர்கள் காவல் இருந்து அச்சஞ்சிகைகளை வாங்கி விழுந்து விழுந்து வாசித்தனர். அந்தத் தொடர் கதைகளின் செல்வாக்கைப் பார்த்த பொழுதே எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரே மூச்சில் வாகிக் கூடிய அழகான சிறுகதைகளை எழுதும் எண்ணம் உதித்தது.

இன்று உலகின் எல்லா மொழிகளிலும் சிறுகதைகள் எழுதப்படுகின்றன. கதறின் மான்ஸ். பீல்ட் கைட மாப்பசான்ற, ஒ ஹென்றி, ஹென்றி ஜேம்ஸ் போன்ற எழுத்தாளர்கள் சிறுகதைகள் எழுதியே பெரும் புகழீட்டினர்

தமிழ் மொழியில் சிறுகதை வளர்ச்சி

ஆங்கில மொழி வாயிலாகவே சிறுகதை இலக்கியம் தமிழ் மொழிக்கு வந்தது. ஆரம்ப காலத்தில் தமிழில் பலர் சிறுகதைகள் எழுதினாலும், வ. வே. சு. ஐயர் எழுதிய 'குளத்தங்கரை அரசமரம்' என்பதே தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்ட முதலாவது நல்ல சிறுகதை என்று பாராட்டப்படுகின்றது.

மணிக்கொடி சஞ்சிகை பிரசுரிக்கப்பட்ட காலம் தான் தமிழிலே நல்ல இலக்கியத் தரமான சிறுகதைகள் எழுதப் பட்ட காலம் என்று கூறப்படுகின்றது. அவற்றில் புதுமைப் பித்தனது கதைகள் இன்றும் விரும்பிப் படிக்கப்படுகின்றன. மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களை விட, கல்கி போன்றவர்களும் நல்ல சிறுகதைகளை எழுதினர்.

இன்று தமிழ் மொழியில் சிறுகதை இலக்கியம் பெருவளர்ச்சி பெற்று விட்டது. பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் எல்லாம் சிறுகதைகளைப் பிரசுரிக்கின்றன. ஒவ்வொரு வாரமும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகள் தமிழில் பிரசுரமாகின்றன. ஆயிரக்கணக்கான சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்து விட்டன. பல புதுப் புது எழுத்தாளர்கள் தோன்றி சிறுகதையின் உருவத்திலும் உளடக்கத்திலும் பல பரிசோதனைகள் செய்து, வெவ்வேறு விதமான சிறுகதைகளை வெளியிடுகின்றனர். அது மேற்காலகில் இருந்து வந்த கலைச் செல்வமாயினும், தமிழ் மொழியிலே இயல்பாகத் தோன்றி வளர்ந்த இலக்கிய வடிவம் போல, அது நல்ல தமிழ் வடிவம் பெற்று விட்டது.

இலங்கையில் சிறுகதை வளர்ச்சி

‘மணிக்கொடி, காலத்திலேயே இலங்கையிலும் சிறுகதைகள் எழுதத் துவங்கி விட்டனர். தமிழகத்து எழுத்தாளர்கள் கையாண்டு எழுதுகின்ற எல்லா விடயங்களையும் இலங்கை எழுத்தாளர்களும் கையாண்டு சிறுகதைகள் எழுதுகின்றனர். இலக்கியத்தில் மண்ணின் மணம் வீசும் என்கிறனர் இலங்கையில் எழுதப்படுகின்ற இலக்கியங்களில் இந்த நாட்டு மண்ணின் மணம் நன்றாகவே வீசுகின்றது! இந்தத் தமிழ் உரிமைப் போராட்டப் போர், எங்கள் நாட்டுக்கே உரிய விசேட பிரச்சினை. தங்காது வாழ்வாகி விட்ட போரினால் ஏற்படுகின்ற மரணங்கள், கொடுமைகள், அழிவுகள், இழப்புகளை இலங்கை எழுத்தாளர்கள் பச்சை பச்சையாக, ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட எழுத்தில் வடிக்கின்றனர்! போரையும் போரினால் ஏற்படுகின்ற அனர்த்தங்களையும் சித்திரிக்கும் தமிழ்ச் சிறுகதைகளை யாராவது வாசிக்க விருப்பினால், அவர்கள் இலங்கைச் சிறுகதைகளைத்தான் வாசிக்க வேண்டும்!

சிறுகதையின் சிறப்பு

சிறுகதை எழுதுபவனுக்குப் பூரண சுதந்திரம். அவன் எதையும் எழுதலாம். எப்படியும் எழுதலாம். இருந்தாலும் சிறுகதைக்குப் பொதுவான சில லட்சணங்கள் உண்டு. அவற்றை அனுசரித்து எழுதினால் சிறுகதை நல்லபடியாக அமையும்.

சிறுகதையின் பிரதான லட்சணம் அது சிறியதாக இருப்பது தான். நூறு பக்கங்கள் நீள்கின்ற சிறு கதைகளும் உள்ளன. ஆனால் அவை புறநடை. சாதாரணமாக ஒரு எழுத்தாளன் முன் கூட்டியே எல்லா ஆயத்தகளும் செய்து கொண்டு மேசையில் இருந்தால், ஏரே மூச்சில் ஒரு சிறுகதையை எழுதி முடித்து விடலாம். ஒரு வாசகன் கையில் எடுத்த கதையை கீழே வைக்காமலே வாசித்து முடித்துவிடுவது சிறுகதைக்கு அழகு. அதனால் பெரும் பாலான எழுத்தாளர்கள் சுருக்கமாக, இறுக்கமாக கவர்ச்சியாக வாசகனது கவனத்தை கவர்ந்திழுக்கக்கூடிய முறையில் சிறுகதைகள் எழுதுகின்றனர்.

அடுத்த அம்சம் அதன் ஒருமைப்பாடு. சிறுகதை ஏதாவது ஒன்றைச் சுற்றியே எழுதப்படுகிறது. அந்த என்று ஒரு பாத்திரம், ஒரு குணாதிசயம், ஒரு சம்பவம், ஒரு உணர்ச்சி என்று எது வாகவும் இருக்கலாம். அந்த ஒன்றை விட்டு அது விலகக் கூடாது. அப்படி விலகினால் அதன் அழகு குன்றும், அதில் வருகின்ற பாத்திரங்கள், நோக்கு நிலை சூழ்நிலை சம்பவங்கள் எல்லாம் அந்த ஒன்றை, வலியுறுத்துவனவாகவே இருக்கும். சிறுகதை ஒரே இலக்கை நோக்கி வேகமாக நகருவதால், அது ஏற்படுத்தும் தாக்கமும் பெரிதாகவும் உறைப்பாகவும் இருக்கும்.

தெரிவு செய்தல் என்பது எல்லாக் கலைகளிலும் வருவதாயினும், சுருக்கமாகச் சொல்லி, பெரிதாக விளங்கவைக்கின்ற சிறுகதையில் வருகின்ற கதை, கதைப்பின்னல், பாத்திரங்கள், சம்பவங்கள் கருத்துக்கள், உணர்ச்சிகள் போன்ற அம்சங்கள் மிகுந்த கவனத்துடன் தெரிவு செய்யப்படுதல் வேண்டும். அவை தம்மை மட்டும் குறிப்பன அல்ல. தமக்கு வெளியேயும் ஒரு பெரிய வட்டத்தைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகின்றன. ஒரு நல்ல சிறுகதையில் அந்த அம்சங்கள் மனித வாழ்க்கைக்கே— ஏன் இந்த உலகத்துக்கே குறியீடாக நிற்கின்றன.

பொதுவாக உவமைகள், உருவகங்கள், படிமங்கள் குறியீடுகள் Sattire என்று பல வழிகளில் சிறுகதை ஆசிரியர்கள் தாங்கள் சொல்ல வந்தவற்றைத் திறம்படச் சொல்கின்றனர். அதனால் சிறுகதையில் அழகிய மொழிநடை, இறுக்கம், செறிவு, குறிப்பாகப் பொருள் உணர்த்துதல் ஆகியவை இருக்கும் என்பது சொல்லாமலே பெறப்படும். அவை சிறியவையாதலாலும் எழுத்தாளர்கள் அவற்றைக் கவனம் எடுத்து அழகாக எழுதுகின்றனர் இந்த அலங்காரங்கள் எதுவுமே இல்தாத பேச்சு வழக்கை அண்மிய சாதாரண மொழி நடையிலும் பல நல்ல சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

சிறுகதையைப் பணிப்பாறையுடன் ஒப்பிடுவார்கள். பணிப்பாறையில் ஒரு சிறுபகுதியே நீ நுக்கு மேலே தெரியும். பெரும் பகுதி நீரில் மூழ்கியிருக்கும். அது போலவே சிறுகதையிலும் வெளிப்படையாகச் சொல்லும் பகுதி சிறியதாகவும் சொல்லாமல் சொல்லும் பகுதி பெரிதாகவும் இருக்கும். ஆசிரியரது அறிவு அனுபவம் திறமை என்பவற்றிற்கு, ஏற்ப அது அமையும். வாசகர்களும் தமது அறிவு அனுபவம் என்பவற்றிற்கு ஏற்ப அந்த அழகுகளைக் கண்டு கொள்வர் பொதுவாக, வாசித்து முடிந்த பின்பும் உள்ளத்தில் நின்று பெரும் அதிர்வலைகளை எழுப்புகின்ற சிறுகதைகளே நல்ல சிறுகதைகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

இன்று சிறுகதைகள் மலிவு பொலிவாக எழுதப்படுவது ஒன்றும். அவற்றின் மதிப்பைக் குறைத்து விடவில்லை. அவற்றிற்கு அப்படி ஒரு தேவையும் ரசனையும் இருப்பதனால் தானே, அவை அப்படிப் பிரசுரிக்கப்படுகின்றன? அவற்றின் தொகையே அவற்றின் மதிப்பிற்குச் சான்று!

இந்த விண்வெளி யுகத்தில் நீண்ட நாவல்களை வாசிக்கப் பலருக்குப் பொறுமை இருப்பதில்லை, நேரமும் கிடைப்பதில்லை. நாடகங்கள் நடிக்கப்படும் பொழுது தான் நாம் அவற்றின் முழு அழகையும் காண்கிறோம். இப்பொழுது நல்ல நாடகங்கள் நடிக்கப்படுவதில்லை, அதனால் இருக்கின்ற நாடகங்களின் அழகுகளைக் கூட நாங்கள் முழுமையாக ரசிக்க முடியாமல் உள்ளது. அப்படி நடிக்கப் பட்டாலும், மக்கள் நேரம் ஒதுக்கி மினைக் கெட்டுப் போயிருந்து, அவற்றைப் பார்க்க விரும்புவதில்லை. சிறுகதையின் கதையே வேறு ஒரு சிறுகதையை ஒரு சில நிமிடங்களிலே வாசித்து விடலாம். வாசிக்கின்ற பொழுதே நாம் அதிலுள்ள அழகுகளையெல்லாம் கற்பனை செய்து மனத்திறையில் கண்டுகளிக்கிறோம்,

சிறுகதை நமக்கு நல்ல பொழுது போக்காக அமைந்து, நல்ல கருத்துக்களைத் தந்து இலக்கிய இன்பமும் வழங்குகின்றது.

உதயன்

21-3-99

அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை

1. 290 க்கும் அதிகமான வானொலி நாடகங்களை எழுதியிருக்கிறார்.
2. 25 நாடகங்களை எழுதி அரங்கேற்றியிருக்கிறார்.
3. 50 க்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளும் எழுதியுள்ளார்.
4. 7 நாடக நூல்கள் உட்பட 10 நூல்களின் ஆசிரியர்.

அவர் பெற்ற பரிசுகள்

1. நோர்வே நாட்டு தமிழ்நாதம் வானொலி நிலையம் அகில உலக ரீதியில் நடத்திய வானொலி நாடகப் போட்டியில் முதலாம் பரிசு.
2. கனடா ரொறன்ரோ பெருநகர் — ஆகிய வானொலியின் தமிழ் ஒலிபரப்புப் பிரிவினால் அகில உலக ரீதியில் நடாத்தப்பட்ட வானொலி நாடகப் போட்டியில் முதலாம் பரிசு.
3. நோர்வே நாட்டிலுள்ள மொல்டே தமிழ் கலை கலாச்சார மன்றம் அகில உலக ரீதியில் 1997 ஆம் ஆண்டு நடாத்திய நாடக எழுத்துப் போட்டியில் முதலாம் பரிசு.
4. தேசிய ஒருங்கிணைப்பு செயற்திட்ட பணியகமும் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனமும் ஒன்றிணைந்து 1998 ஆம் ஆண்டு அகில இலங்கை ரீதியில் ஒழுங்கு செய்த வானொலி நாடகப் பிரதி எழுதும் போட்டியில் முதலாம் பரிசு.
5. இலங்கை வானொலி 1995 ஆம் ஆண்டு அகில இலங்கை ரீதியில் நடத்திய வானொலி நாடகப் போட்டியில் மூன்றாம் பரிசு.
6. வீரகேசரி பத்திரிகை 1987ஆம் ஆண்டு நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் மூன்றாம் பரிசு.
7. அவுஸ்திரேலியாவில் உள்ள விக்டோரியா இலங்கைத் தமிழ்ச் சங்கம் தமது 20வது ஆண்டு நிறைவைக் கொண்டாட 1998 ஆம் ஆண்டு நடத்திய சர்வதேச இலக்கியப் போட்டிகளில் சிறுகதைக்கான மூன்றாம் பரிசு.
8. வீரகேசரிப் பத்திரிகை 1997 ஆம் ஆண்டு நடத்திய தொடர் கதைப் போட்டியில் மூன்றாம் பரிசு.

மேனகா அச்சகம், 340 கே.கே. எஸ் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.